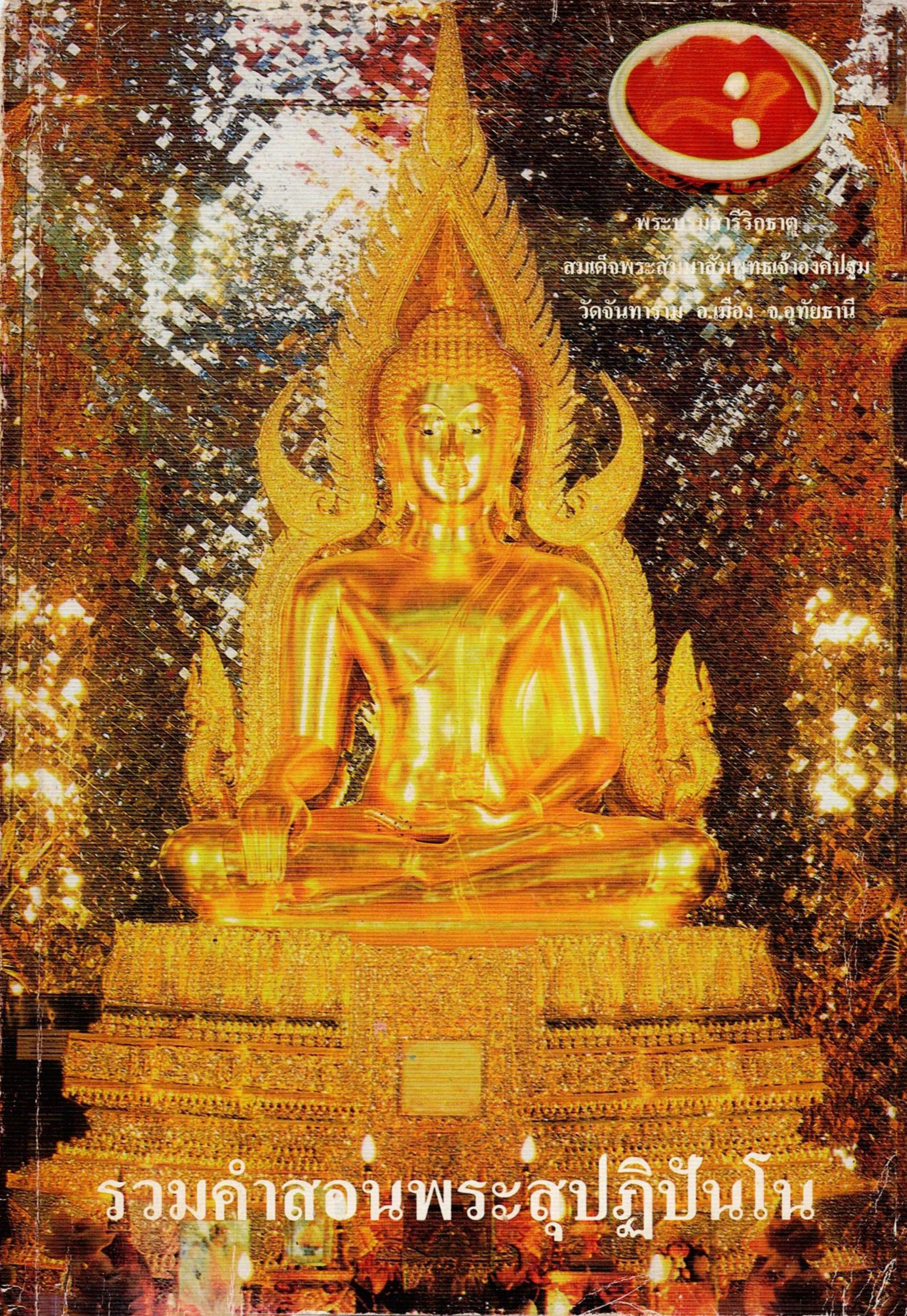

รวมคำสอนพระสุปฏิปันโน

รวมคำสอนพระสุปฏิปันโน

พระพุทธองค์ทรงตรัสว่า

สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง

ไม่ทำความชั่วทุกชนิด ทั้งทางกาย และวาจา ใจ

กุสะลัสสูปะสัมปะทา

ทำแต่ความดีทุกอย่าง ทั้งทางกาย และ วาจา ใจ

สะจิตตะปะริโยทะปะนัง

ทำจิตใจให้ผ่องใสเสมอ

เอตัง พุทธานะสาสะนัง

พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ตรัสอย่างนี้เหมือนกันหมด ฯ

ความดีทั้งหมดของหนังสือเล่มนี้
ขอน้อมถวายเป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา
สังฆบูชา และบูชาคุณความดีของบิดา มารดา
ครูบาอาจารย์ พร้อมทั้งพรหม เทวดา
ตลอดจน ผู้มีพระคุณทุกท่าน
และขออุทิศส่วนกุศลให้แก่ สรรพสัตว์น้อยใหญ่
และเจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย

คำนำ

หนังสือเล่มนี้สำเร็จได้ด้วยความอนุเคราะห์และการช่วยเหลือจากหลายๆฝ่าย ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณในความกรุณาทุกๆด้าน ตั้งแต่การคัดเลือกหัวข้อธรรมะของแต่ละพระอาจารย์ ที่จะนำมาลงในหนังสือและบทสวดมนต์ต่างๆ รวมไปถึงการจัดรูปเล่ม ก็ต้องใช้เวลาพอสมควร กว่าจะมาเป็นหนังสือเล่มนี้ที่ท่านได้อ่าน

หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือเล่มแรกที่ทางกลุ่มเกศแก้วเราได้จัดพิมพ์ขึ้น ถ้ามีข้อผิดพลาดหรือข้อบกพร่องประการใด ทางคณะผู้จัดทำขอรับผิดชอบแต่เพียงผู้เดียว

กลุ่มเกศแก้ว

คณะผู้จัดทำ
กลุ่มเกศแก้ว
ค้ำจุนชาติ จรรโลงศาสนา พัฒนาสังคม
สิงหาคม ๒๕๓๗

สารบัญ

หมวดทานบารมี

หมวดบทสวดมนต์

คำสอนองค์สมเด็จองค์ปฐม

"ดูก่อนท่านทั้งหลาย ท่านที่มาประชุมทั้งหมด จะเป็นเทวดาก็ดี นางฟ้าก็ดี พรหมก็ดี ขอทุกท่านจงอย่าลืม **ความตาย** นั่นหมายถึงว่า การจุติ ลืมความเป็นทิพย์เสีย อย่าเพลิดเพลินเกินไป อย่ามีความสุขเกินไป และมันจะทุกข์ทีหลัง จงดูภาพมนุษย์ว่า มนุษย์เมืองไหนบ้างที่น่าเกิด ดินแดนไหนที่มีความสุขไม่มีการงาน เราจะมองไม่เห็นความสุขของมนุษย์ เมืองมนุษย์มีแต่ความทุกข์ ต้องประกอบกิจการงานทุกอย่าง ต้องกระทบกระทั่งกับอารมณ์มีความปรารถนาไม่ค่อยจะสมหวังทุกอย่างต้องใช้แรงงาน

แต่ว่ามาเป็นเทวดา มาเป็นนางฟ้า ทุกอย่างหมดสิ้น นั่นหมายความ ไม่ต้องทำอะไรทั้งหมด ร่างกายอิ่มเป็นปกติ ร่างกายเยือกเย็นอบอุ่น ไม่ต้องห่มผ้า และมีความปรารถนาสมหวัง ก็หมายความถ้าจะไปทางไหน ก็สามารถลอยไปถึงที่นั่นได้ทันทีทันใด ความป่วยไม่มี ความแก่ไม่มี ร่างกายไม่มีการเปลี่ยนแปลง ความเป็นทิพย์อย่างนี้ท่านทั้งหลายจงอย่ามัวเมา จงอย่ามีความเข้าใจผิดว่า เราจะอยู่ที่นี่ตลอดกาล ตลอดสมัย

ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะอายุเทวดาก็ดี นางฟ้าก็ดี พรหมก็ดี มีอายุจำกัด ตามบุญวาสนาบารมี ถ้าหมดบุญวาสนาบารมีก็ต้องจุติคือ ตาย แต่ว่าท่านทั้งหลายจงอย่าลืมว่า เทวดาก็ดี นางฟ้าก็ดี พรหมทั้งหมด ที่นั่งอยู่ที่นี่ทั้งหมด แม้แต่จะเป็นพระอริยเจ้า ที่ท่านเป็นพระอริยเจ้าก็มาก จงอย่าลืมว่าทุกท่าน ยังมีบาปติดตัวอยู่ และการสะสมบาปมาเป็นชาติ ๆ

ยังมีมากมาย " (พอพระพุทธเจ้าตรัสอย่างนี้ บรรดาท่านทั้งหลาย อาตมาก็ใช้กำลังใจ ดูร่างกายเทวดา นางฟ้ากับพรหม เห็นเงาบาปอยู่ในหนามากเป็นอันว่าทุกองค์ ต่างองค์ต่างมีบาป แต่ก็มาเป็นเทวดา เป็นนางฟ้าเป็นพรหมได้ แล้วก็ดูตัวเองเวลานั้น ร่างกายของตัวเองก็เป็นทิพย์บาปมันก็ท่วมท้นเหมือนกัน ต่อไปองค์สมเด็จ พระภควันต์ทรงตรัสว่า)

"ภิกขเว..ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย (เวลานั้นมีพระมาด้วยหลายองค์) และท่านทั้งหลายที่นั่งอยู่ที่นี่ทั้งหมด จงอย่าลืมว่าทุกท่านมีบาปติดตัวมามากมาย อาศัยบุญเล็กน้อยก่อนจะตาย จิตใจนึกถึงบุญก่อน จึงได้มาเกิดบนสวรรค์บ้าง มาเกิดบนพรหมบ้าง ถ้าหากว่าท่านจุติเมื่อไร โน่น..นรก! (ท่านชี้มือลงเห็นนรก ไฟสว่าง จ้าแดงฉานไปหมด) ท่านทั้งหลายจะต้องพุ่งหลาวลงนรก เพราะใช้กฎของกรรม คือบาป ชำระหนี้บาป กว่าจะมาเกิดเป็นคนก็นานหนักหนา และมาเป็นคนแล้ว ก็ไม่แน่ว่าจะได้กลับมาเป็นเทวดานางฟ้าหรือพรหมใหม่

ทั้งนี้เพราะอะไร ก็เพราะว่าเป็นคนอาจจะทำบาปใหม่ อาจลงนรกไปใหม่ก็ได้ ฉะนั้นเมื่อท่านทั้งหลายมาถึงที่นี่ มาอยู่สวรรค์ก็ดีพรหมก็ดี เป็นทางครึ่งหนึ่งของนิพพาน ระหว่างมนุษย์กับนิพพานเป็นอันว่าท่านทั้งหลายได้ครึ่งทาง การมาได้ครึ่งทางของท่านท่านทั้งหลายจงดูนั่น..นิพพาน!" (ท่านยกมือชี้ขึ้นให้ดูพระนิพพานเวลานั้นเทวดานางฟ้ากับ พรหมทั้งหมด อาตมาก็เหมือนกัน เห็นพระ

นิพพานไสวสว่างจ้ามีวิมาน สีเดียวกันคือ สีแก้ว แพรวพราวเป็นระยับ เป็นแก้วสีขาว พระอรหันต์ทั้งหลายที่อยู่ที่นั่น มีความสุขขนาดไหน มีความเข้าใจหมด รู้หมดเห็นหมด แล้วองค์สมเด็จพระบรมสุคต ก็ทรงกลับมาพูด กับเทวดากับนางฟ้าใหม่ว่า) "ท่านทั้งหลายจง หวังตั้งใจคิดว่า ถ้าการจุติมีคราวนี้ ถ้าบุญวาสนาบารมีของเรานี้สิ้นสุดลง เราจะไม่ไปเกิดเป็นมนุษย์ เราจะไม่เกิดเป็นเทวดา เราจะไม่เกิดเป็นนางฟ้า เราจะไม่ไปเกิดเป็นพรหม เราต้องการไปพระนิพพานจุดเดียว และการ ไปนิพพานนี่ ท่านทั้งหลายต้องยึด **อารมณ์พระนิพพาน** เป็นสำคัญ สำหรับพรหมก็ดี เทวดานางฟ้าเก่า ๆ ก็ดี อาตมาไม่หนักใจ ทั้งนี้เพราะมี ความเข้าใจแล้ว (ก็แสดงว่าพรหม เทวดา นางฟ้าเก่าๆ เป็นพระอริยเจ้ามาก)

ที่มีความเป็นห่วงก็เป็นห่วงเทวดานางฟ้าใหม่ ๆ ที่มาเกิดใหม่ ๆ จะหลงความเป็นทิพย์ นั่นหมายความจะมีความเพลิดเพลินในความเป็น ทิพย์ ยังมีความรู้สึกว่าเราจะเกิดอยู่ที่นี่ตลอดไป จะไม่มีการจุติ จะไม่มี การเคลื่อน อันนี้เป็นความเห็นที่ผิด **จงคิดตามนี้เพื่อพระนิพพานนั่นคือ จงมีความรู้สึกว่าเราจะต้องจุติวันนี้ไว้เสมอ และอาการของชีวิตนี่เป็น ของที่ไม่แน่นอน เราจะตายเมื่อไหร่ก็ได้ ความตายเป็นของเที่ยง ความเป็นอยู่ เป็นของไม่เที่ยง**

เมื่อคิดอย่างนี้แล้วทุกท่านจงอย่าประมาท จงใช้ปัญญาพิจารณา ความดีของพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ ว่าท่านทั้งหลายควรจะ เคารพไหม ถ้าจิตใจของท่านมีความศรัทธามีความเคารพในพระพุทธเจ้า

ในพระธรรม ในพระอริยสงฆ์ ก็เป็นอาการขั้นที่สอง ที่ท่านจะไปนิพพานได้ หลังจากนั้น ขอท่านทั้งหลาย **จงทรงศีลให้บริสุทธิ์** จะเป็น ศีล ๕ ก็ตาม ศีล ๘ ก็ตาม กรรมบถ ๑๐ ก็ตาม ศีล ๑๐ ก็ตาม ศีล ๒๒๗ ก็ตาม (พอท่านพูดถึงศีล ๒๒๗ ก็คิดในใจว่าเทวดาจะไปบวช ที่ไหน องค์สมเด็จพระจอมไตรก็หันหน้ามาตรัสว่า)

"ฤาษี...เทวดาเขาไม่ต้องบวช อย่างเทวดาชั้นยามาก็ดี ชั้นดุสิตก็ดี อย่างนี้เขามีศีลครบถ้วนบริบูรณ์ทั้ง ๒๒๗ เหมือนกับความเป็นพระ พรหมก็ตามก็เช่นเดียวกัน ทุกท่านอยู่ด้วย ธรรมปีติ ทุกท่านอยู่ด้วยความสุข เขาไม่อาบัติสิ่งที่จะเป็นอาบัติไม่มี สิ่งที่จะเป็นบาปไม่มี" (แล้วท่านก็กลับหันหน้าไปหาเทวดานางฟ้า กับพรหมว่า)

"ขอทุกท่านจงอย่าลืมคิดว่า เราจะเป็นผู้มีศีล ให้ตั้งเฉพาะศีล ๕ ก็ดี ศีล ๘ ก็ได้ ศีล ๑๐ ก็ได้ กรรมบถ ๑๐ ก็ได้ ศีล ๒๒๗ ก็ได้ ตั้งใจไว้ว่าเราจะไม่ละเมิดศีล หลังจากนั้นจึงมีจิตใช้ปัญญาคิดว่า การเกิดเป็นเทวดาก็ดี เป็นนางฟ้าก็ดี เป็นพรหมก็ดี มีสภาพไม่เที่ยง จะต้องมีการจุติเป็นวาระสุดท้าย ในเมื่อการจุติจะเกิดขึ้นอารมณ์จะทุกข์ จงคิดไว้เสมอว่าเราจะต้องจุติ ในเมื่อเราจะต้องจุติ เราจะไม่ยอมลงอบายภูมิ เราจะไม่เกิดเป็นมนุษย์

ท่านทั้งหลาย จงดูภาพของมนุษย์ (แล้วพระองค์ก็ชี้มาที่เมืองมนุษย์) มนุษย์เต็มไปด้วยความวุ่นวาย มนุษย์เต็มไปด้วยความโสโครก มนุษย์เต็มไปด้วยความทุกข์ มนุษย์เต็มไปด้วยการงานต่าง ๆ มนุษย์มีความหิว มีความกระหาย มีความอยาก มีความต้องการไม่สิ้นสุด

สิ่งทั้งหลายที่ก่อสร้างขึ้นมาแล้ว จะเป็นทรัพย์สินยังไงก็ตาม ในเมื่อเราตายจากความเป็นมนุษย์เราก็หมดสิทธิ์ อย่างบางท่านเป็นพระมหากษัตริย์ อยู่ในพระราชฐานดี ๆ สร้างไว้เป็นที่หวงแหน คนภายนอกเข้าไม่ได้ เข้าได้แต่คนภายใน

แต่ว่าท่านทั้งหลาย เมื่อตายมาแล้วกลับไปเกิดเป็นคน หากว่าท่านไม่ได้เกิดในตระกูลกษัตริย์ตามเดิม ท่านเป็นประชาชนคนภายนอก ท่านจะไม่มีสิทธิ์เข้าเขตนั้นเลย ทั้ง ๆ ที่เป็นของที่ท่านสร้างเอาไว้ ท่านทำเอาไว้ทุกอย่าง แล้วท่านจะไม่มีสิทธิ นี่ความไม่แน่นอนของความเป็นมนุษย์มันเป็นทุกข์อย่างนี้ ถ้าเกิดเป็นคนก็ต้องหยุด ต้องเดินไปเดินมาทำกิจการงานทั้งวัน เพื่อผลประโยชน์หน่อยเดียว คือเงิน ถ้าไม่มีเงินก็ไม่สามารถจะมีชีวิตทรงตัวอยู่ได้เพราะมี ความจำเป็นต้องหาเงิน (ในเมื่อท่านตรัสอย่างนี้แล้วก็บอกว่า)

จงอย่าคิดเป็นมนุษย์ต่อไป ตัดความเป็นมนุษย์เสีย เลิกความหมายความเป็นมนุษย์ เห็นว่าโลกมนุษย์เป็นทุกข์ มนุษย์มีสภาพไม่เที่ยง ไม่มีการทรงตัว มีความเกิดขึ้นและมีความเปลี่ยนแปลง มีความแก่ มีความป่วย ในการพลัดพรากจากของรักของชอบใจ มีความตายในที่สุด และจงอย่าอยากเป็นเทวดา อยากเป็นนางฟ้า เป็นพรหมต่อไป เพราะเทวดา นางฟ้ากับพรหม ก็มีสภาพไม่เที่ยงเหมือนกัน

เมื่อมีความเกิดในเบื้องต้น ก็มีความเปลี่ยนแปลงไปธรรมดา ก็มีความจุติไปในที่สุด ทุกคนหวังนิพพานเป็นที่ไป ตั้งใจไว้เสมอว่า

เราจะเป็นผู้มีศีล เราจะนับถือพระไตรสรณคมน์คือ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ แล้วก็เราจะต้องจุติในวันข้างหน้า ตถาคตมีความรู้สึกว่าท่านทั้งหลาย ที่เป็นเทวดานางฟ้าพรหมเก่า ๆ มีความเข้าใจดีแล้ว (คำว่า **"เข้าใจ"** บรรดาท่านพุทธบริษัท หมายถึงว่าเขาปฏิบัติได้ นี่คืออารมณ์พระโสดาบัน กับอารมณ์พระอรหันต์)

สำหรับเทวดา นางฟ้าและพรหมใหม่ ๆจงตั้งใจไว้เสมอว่าจงลืมความเป็นทิพย์เสีย อย่าเพลิดเพลินเกินไป อย่ามีความสุขเกินไปและมันจะทุกข์ทีหลัง ตั้งใจคิดว่าความสุขที่ได้มานี่ เราได้มาจากบุญเล็กน้อยเท่านั้น และบาปใหญ่ที่ขังอยู่ที่ตัวเรายังมีอยู่ ถ้าเราเผลอไม่สร้างความดี ในเมื่อจุติความเป็นเทวดาหรือพรหมในภพนี้แล้ว ทุกคนจะต้องลงอบายภูมิ

จงดูภาพนรกว่าขุมไหนบ้างที่น่าอยู่น่ารัก มันไม่น่าอยู่ไม่น่าเกิด ดินแดนไหนที่มีความสุข ไม่มีการงาน เราจะมองไม่เห็นความสุขของมนุษย์ และก็ดูเทวดา นางฟ้ากับพรหม มนุษย์ที่เดินเกลื่อนกล่นทุกคน อยู่ในเมืองมนุษย์ เคยเป็นเทวดาเคยเป็นนางฟ้า เคยเป็นพรหมมาแล้ว แต่ว่าท่านทั้งหลาย จงตั้งใจไว้เฉพาะนิพพาน จงดูภาพพระนิพพานให้ชัดเจนแจ่มใสว่า ดินแดนพระนิพพานไม่มีที่สิ้นสุด..." (เมื่อพระองค์ตรัสเพียงเท่านี้พระองค์ก็จบ)

(คัดย่อมาจาก **หนังสือ ธัมมวิโมกข์ ฉบับที่ ๑๓๙ เดือนกันยายน ๒๕๓๕ เรื่อง ชวนเทวดา นางฟ้า พรหม ไปนิพพาน**)

(หลวงพ่อได้สรุปใจความสั้นๆตามที่ท่านเทศน์ไว้ดังนี้)

" ท่านทั้งหลาย การหลบหลีกไม่ต้องตกอบายภูมิ มีนรกเป็นต้นเป็นของไม่ยาก

๑. ขอทุกท่านจงอย่าลืมความตาย จงคิดว่าความตาย อาจจะมีกับเราเดี๋ยวนี้ไว้เสมอ ๆ

๒. เคารพพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ ด้วยศรัทธาแท้ (ด้วยความจริงใจ)

๓. มีศีลบริสุทธิ์เป็นปกติ และ

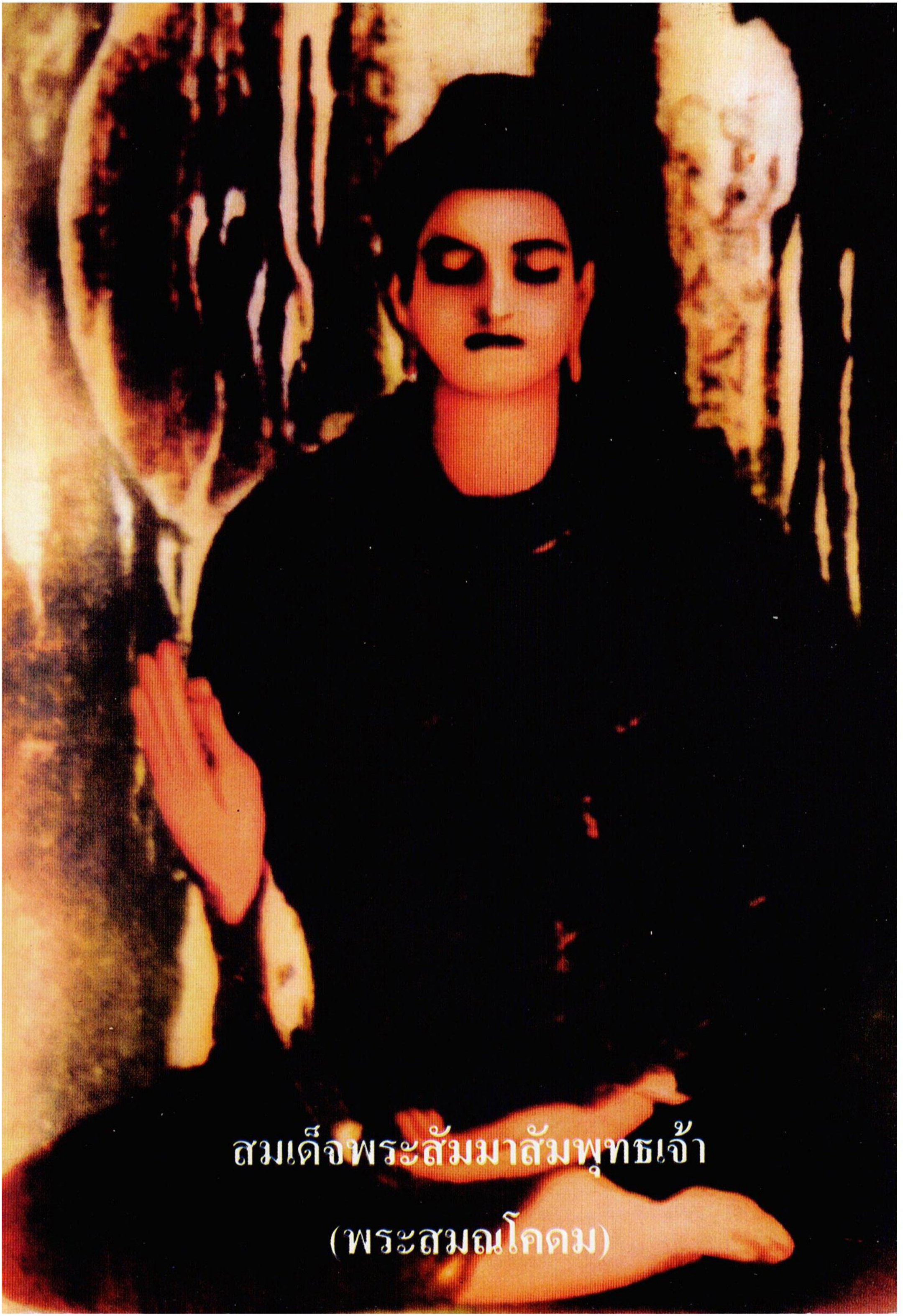
๔. เป็นกรณีพิเศษ ปฏิเสธการเกิดเป็นมนุษย์ เทวดา นางฟ้า และพรหมในชาติต่อไป ทุกท่านเห็นนิพพานแล้วตั้งใจไปพระนิพพานโดยเฉพาะเท่านี้ทุกท่านจะหนีอบายภูมิพ้น และไปพระนิพพานได้ในที่สุด "

หมายเหตุ : เทศน์ที่ " **เทวสภา** " วันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๓๕ เวลา ๘.๐๐ น. พระเดชพระคุณหลวงพ่อ **พระราชพรหมยาน** เมตตาเล่าให้ลูกหลานฟัง เมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๓๕ เวลา ๒๑.๐๐ น.

" นิพพานัง ปรมัง สุขัง"

"นิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง นิพพานไม่มีทุกข์
ไปถึงพระนิพพานแล้วไม่มีคำว่าตาย
ไม่มีคำว่าเคลื่อน ไม่มีคำว่าไปไหน
อยู่ที่พระนิพพาน เป็นสุข
ไม่แก่ ไม่ป่วย ไม่ตาย"

(คัดลอกมาจาก หนังสือ ธัมมวิโมกข์ ฉบับที่ ๑๕๖
เดือน กุมภาพันธ์ ๒๕๓๗ เรื่อง คำสอนสายกลาง)

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

(พระสมณโคดม)

พระราชพรหมยาน

(หลวงพ่อฤาษีลิงดำ วัดท่าซุง จ.อุทัยธานี)

คำสอนหลวงพ่อ

ตอนที่ ๑

จงอย่าคิดว่าเราจะสร้างความดีกันแค่ความดีสามัญ หรือที่เรียกกันว่าทำเป็นแค่อุปนิสัยอันนี้ไม่ควร มันจะเป็นการขาดทุนเกินไป ในการที่บำเพ็ญความดี อารมณ์ของเราก็ควรจะคิดว่า อย่างเลวที่สุด เราจะต้องตั้งอยู่ในพระโสดาบันเป็นอย่างต่ำ เพราะว่าพระโสดาบันแบ่งออกเป็น ๓ ขั้นคือ **เอกะพิชี** มีอารมณ์เคร่งเครียดเป็นพระโสดาบันละเอียด สอง **โกลังโกละ** เป็นพระโสดาบันอย่างกลาง สาม **สัตตะขัตตุง** เป็นพระโสดาบันอย่างหยาบ อย่างที่เลวที่สุด เราควรจะคิดว่า ภายใน ๓ เดือน ๖ เดือน หรือว่า ๑ ปี เราจะทรงอารมณ์ความเป็นโสดาบันไว้ให้ได้ นี่ควรจะตั้งใจอย่างนี้

อันดับแรก ขอบรรดาท่านพุทธบริษัทมีอารมณ์จิตคิดไว้เสมอว่าเราจะไม่สนใจกับจริยาของบุคคลอื่น ถ้าจิตเราไปยุ่งกับเขา ก็แสดงว่าเรานิยมอบายภูมิอย่างนี้ไม่ต้องมีใครแช่ง ไปเองแบบสบาย

ประการต่อไป เราตั้งใจไว้เสมอว่าจะทรงศีลให้บริสุทธิ์ พระมีศีล ๒๒๗ บริสุทธิ์ เณรมีศีล ๑๐ บริสุทธิ์ ฆราวาสมีศีล ๕ บริสุทธิ์น่ะ มันบริสุทธิ์ยาก ถ้าอารมณ์ใจเราต่ำ ถ้ามีอารมณ์เลว ศีลจะบริสุทธิ์ได้ต้องมีอารมณ์เยือกเย็น คือมีอารมณ์เป็นน้ำ ต้องมีใจประกอบไปด้วยความรัก เห็นคนและสัตว์เป็นที่รักของเราทั้งหมด

ธรรมที่จะทำให้คนเป็น พระโสดาบัน มันเหมือนกับของเด็กเล่น

คือ เป็นของทำง่าย ๆ มีพรหมวิหาร ๔ ประจำใจ เราก็เป็นพระโสดาบันได้แบบสบาย ถ้าเรามีความฉลาด แต่ถ้าหากว่าเราโง่ ปล่อยให้จิตเป็นทาสของกิเลส ยังมีอารมณ์อิจฉาริษยาบุคคลอื่นอยากจะพิฆาตเข่นฆ่าทำลายบุคคลอื่นให้มีความทุกข์ ขาดความเมตตาปราณี มีอารมณ์อิจฉา มีอารมณ์หวั่นไหวในกฎของกรรม อันเป็นสิ่งธรรมดา อันไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได้ อย่างนี้จะป่วยการกล่าวไปใยถึงพระโสดาบัน แม้แต่เราจะเป็นคนยังเป็นไม่ได้

สังโยชน์ที่เราจะละเข้าถึงพระโสดาบันนั่นก็คือ หนึ่ง สักกายทิฏฐิ พิจารณาว่าอัตภาพร่างกายนี้ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา สำหรับข้อนี้เราตัดกันแต่เพียงเบาๆ ก็หมายความว่า **มีความรู้สึกตัวอยู่เสมอว่าเราจะต้องตาย เราไม่ประมาทในชีวิต คิดไว้เสมอว่าความตายอาจจะมีแก่เราได้ทุกขณะ** ไม่ใช่ว่าวันนี้ พรุ่งนี้ มะรืนนี้ คิดถึงความตายไว้เป็นปกติว่าเราจะต้องตายเดี๋ยวนี้ เมื่อเราคิดว่าเราจะตายเดี๋ยวนี้ เราก็ต้องรวบรวมกำลังใจสร้างความดี เผื่อว่าเมื่อตายแล้วจะได้ไม่ตกอยู่ในอบายภูมิ

สังโยชน์ที่สอง ท่านบอกว่า วิจิกิจฉา เราใช้ปัญญาพิจารณาพระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโดยเฉพาะเรื่องศีล ใช้ปัญญาพิจารณาศีล ๕ ประการว่า เราต้องการให้บุคคลทั้งหลายมีศีล ๕ เพื่อเรา แล้วเราล่ะ เป็นผู้มีศีลเพื่อบุคคลอื่นไหม ในเมื่อเราไม่ต้องการ (ให้บุคคลอื่นละเมิดศีล ๕ กับเรา) เราก็ใช้ปัญญาสิ อย่าทำเป็นควายๆ คิดว่าเราไม่ต้องการอย่างนี้แล้ว คนอื่นเขาต้องการ รวมความว่า

คนที่มีกายชั่ว มีวาจาชั่ว มีสติชั่ว มีค่าไม่เท่าสัตว์เลี้ยง เพราะว่าสัตว์ตายแล้ว เกิดเป็นสัตว์ใหม่ หรือมิฉะนั้นก็เกิดเป็นคน มิฉะนั้นก็เกิดเป็นเทวดา แต่คนที่มีกายชั่ว วาจาชั่ว มีอคติชั่ว ตายแล้วลงนรก ถ้าชั่วมากถึงอเวจีมหานรก พวกเรามีความต้องการไหม ถ้าต้องการก็อยู่ที่นี่ไม่ได้เพราะที่นี่ไม่ต้องการ คนที่เกิดเป็นคนแล้ว แต่ว่าทำตนเพื่อความเป็นสัตว์ และเลวยิ่งกว่าสัตว์ เป็นอันว่า เราต้องประณามตัวแบบนี้ **อัตตนา โจทยัตตานัง** พระพุทธเจ้า ทรงเตือนและสำนักนี้พูดอยู่เสมอว่า จงเตือนตนรู้ตนอยู่เสมอ ในเมื่อมันหาความผิดไม่ได้ละมันก็ดีเอง ถ้าไม่มีชั่วละมันดี นี่เป็นอันว่า **สีลัพพตปรามาส**

อันนี้เราก็หันไปอีกทีถึงองค์ เมื่อกี้เป็นสังโยชน์ บุคคลผู้เป็นพระโสดาบันมีอารมณ์อย่างนี้ หนึ่งเคารพในพระพุทธเจ้า สองเคารพในพระธรรม สามเคารพในพระสงฆ์ แล้วก็มีศีล ๕ บริสุทธิ์สำหรับฆราวาส สำหรับพระมีศีล ๒๒๗ บริสุทธิ์ สำหรับเณรมีศีล ๑๐ บริสุทธิ์ แต่ตอนนี้ต้องระวังนิดหนึ่ง ถ้าเรามีจิตเบา เพียงเท่านี้อาจจะยังไม่ได้พระโสดาบัน อาจจะเรียกว่ากัลยาณชน ทีนี้ถ้าบุคคลผู้นั้นเขามีกำลังใจเพิ่มไปอีกนิดหนึ่งว่า ที่เราเคารพ ในพระพุทธเจ้า ยอมเคารพในพระธรรม ยอมเคารพในพระสงฆ์ มีศีล ๕ บริสุทธิ์อย่างนี้ เรามีความประสงค์อย่างเดียวคือ **พระนิพพาน** ถ้าอารมณ์ใจเข้าหยั่งถึงพระนิพพานอย่างนี้เป็น พระโสดาบันแน่

วิธีรวบรัดในการปฏิบัติพระกรรมฐาน

จงอย่าสนใจกับจริยาของบุคคลอื่น ให้ทรงพรหมวิหาร ๔ มี อิทธิบาท ๔ (หลวงพ่อเคยเทศน์ที่บ้านสายลมเมื่อวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๓๔ ว่าถ้าไม่มีอิทธิบาท ๔ ปฏิบัติอีกโกฏิปีก็เอาดีไม่ได้ อิทธิบาท ๔ ได้แก่ ฉันทะ วิริยะ จิตตะ วิมังสา) มีศีลเป็นปกติ คนที่เขามีศีลน่ะ เขาไม่สร้างความยุ่งยากให้กับบุคคลอื่น เพราะว่าเขามองหาความเลวของตัวเป็นสำคัญ ถ้าจิตของเราดีมันก็ไม่ยุ่ง กายก็ดี วาจาก็ดี ถ้าจิตของเราเลวลง วาจาก็เลว กายก็เลว ที่นี้ทุกคนจงสำนึกตัวไว้ อย่าให้มีอะไรเกิดขึ้นเป็นการผิดระเบียบตามพระพุทธศาสนา และตามระเบียบวินัย แล้วเราก็ควบคุมศีล ศีลของเรามีเท่าไหร่ปฏิบัติให้ครบ ทำไว้ให้มันครบ ธรรมะมีเท่าไหร่ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอน มีเท่าไหร่ปฏิบัติให้ครบ อารมณ์สมถะมี ๔๐ ปฏิบัติให้มันครบองค์ วิปัสสนาญาณมีเท่าไหร่ปฏิบัติให้ครบ ถ้าพยายามคิดประพฤติอยู่อย่างนี้ มันก็ไม่มี เวลาไปยุ่งกับบุคคลอื่น ถ้าเราดีเสียแล้วก็ไม่สร้างความยุ่งยาก ความเดือดร้อนให้แก่บุคคลอื่น อันนี้อาการที่ไม่สร้างความเดือดร้อนให้แก่บุคคลอื่น ก็ชื่อว่าไม่สร้างความเดือดร้อนให้แก่ตนเอง

เป็นอันว่าด้านสมาธิจิตของพระโสดาบัน นับไปให้ดีว่ามีอะไรบ้างว่า หนึ่งพุทธานุสสติ สอง ธัมมานุสสติ สาม สังฆานุสสติ สี่ สีลานุสสติ ห้า อุปสมานุสสติ หก มรณานุสสติ ทีนี้การเจริญพระกรรมฐานพร้อม ๆ กัน เขาทำยังไง การที่จะเป็นพระโสดาบัน มีกฎ

บังคับว่า ถ้าอารมณ์จิตต่ำกว่าปฐมฌานจะเป็นพระโสดาบันไม่ได้ หรือว่าจะเป็นพระอริยเจ้าไม่ได้ อย่างเลวที่สุด จิตต้องทรงอยู่ในปฐมฌานเป็นปกติ และอย่างดีที่สุดจิตก็จะทรงอยู่ในฌาน ๔ เป็นปกติ แต่ฌานที่สี่นี่ปกติไม่ได้ ปกตินี่หมายถึงเวลาที่เราจะใช้ในยามปกติธรรมดา เราพูด เราคุย เราทำงาน จิตต้องอยู่ในปฐมฌานเป็นปกติ แล้วอารมณ์ปฐมฌานเป็นยังไง อารมณ์ปฐมฌานก็คือว่า เมื่อกิจการงานอย่างใดอย่างหนึ่งเกิดขึ้น สำหรับเรา อารมณ์นี้จะคุมอยู่ในอนุสสติทั้งหกตลอดเวลา เราจะไม่ลืมพระพุทธเจ้า เราจะไม่ลืมพระธรรม เราจะไม่ลืม พระสงฆ์ เราจะไม่ลืมศีล เราจะไม่ลืมพระนิพพาน เราจะไม่ลืมนึกถึงความตาย นี่ถ้าทุกคนมีอารมณ์อย่างนี้ มันจะมีบ้างไหมที่จะสร้างความเดือดร้อนให้กับบุคคลอื่น จะไปยุ่งกับอาการของบุคคลอื่นไม่มี แต่ถ้าอารมณ์ของเราเลวทรามลงกว่า พระโสดาบันล่ะ ถ้าเป็นพระ ก็เลยเป็นพระเดรัจฉานไป ถ้าฆราวาส ก็จัดว่าเป็นปุถุชนคน หนาแน่นไปด้วยกิเลสเป็นพาลชนคนโง่ หวังว่าต่อไปนี้ท่านทั้งหลาย คงจะไม่มีใครเลวมีแต่ความดี และก็ทรงความดีทั้งหลายอย่างนี้ไว้

"ความสำคัญมีอยู่อย่างเดียวคือทำจิตให้หมดจากกิเลสเป็นสมุจเฉทปหานนี่เป็นความต้องการขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และก็เป็นความต้องการของผม (หลวงพ่อ) ด้วย"

(คัดลอกและตัดตอนมาจาก "**ทางสายเข้าสู่พระนิพพาน ตอนพระโสดาบัน**")

คำสอนหลวงพ่อ
ตอนที่ ๒

เรา คือจิตที่สิงภายในหรือที่เรียกว่าอทิสมานกาย เราจริง ๆ คือจิต ร่างกายเป็นแต่เพียงเรือนร่างที่อาศัยชั่วคราว เมื่อเรานึกถึงอารมณ์ของจิต คำว่าเราคือจิตเราไม่เคยคิดเลยว่าต้องการให้ร่างกายของเราแก่ ไม่ต้องการให้หิว ไม่ต้องการให้ปวดอุจจาระ ปัสสาวะ ไม่ต้องการให้ป่วยไข้ไม่สบาย ไม่ต้องการให้มีทุกข์อย่างอื่น ไม่ต้องการพลัดพรากจากของรัก ของชอบใจ ไม่ต้องการตายในที่สุด แล้วร่างกายมันตามใจเราไหม เราคือจิต ร่างกายมันเป็นร่างที่อาศัย อารมณ์ที่เราต้องการแบบนี้ มีความปรารถนาเหมือนกันหมดทุกคน แล้วก็ร่างกายมันตามใจเราไหม ลองนึกดู เวลานี้เราอายุเท่าไหร่แล้ว ถ้าร่างกายมันเป็นของจริง เราพอใจอยู่แค่ไหน ถึงความเป็นหนุ่มเป็นสาวร่างกายสมบูรณ์บริบูรณ์ ก็เพราะว่าเราไม่อยากจะไม่แก่ แล้วมันเชื่อไหมล่ะ อยากจะกินอาหารอย่างไหนที่มันดีที่สุด ที่มันมีประโยชน์แก่ร่างกายที่สุด ร่างกายจะได้ไม่ทรุดโทรม แต่กินเข้าไปเท่าไรก็โทรมก็แก่ ยาขนาดไหนดีที่สุดกินแล้วไม่แก่ ไม่ป่วย กินเข้าไปเถอะ ไม่ช้ามันก็ตาย มันก็แก่ นี่เป็นอันว่าเรา ห้ามร่างกายไม่ได้ ในเมื่อร่างกายเราห้ามมันไม่ได้แล้ว เราก็ต้องรู้ว่าร่างกาย ความจริงมันไม่ใช่เรา มันไม่ใช่ของเรา เราไม่มีในร่างกาย ร่างกายไม่มีในเรา เรา

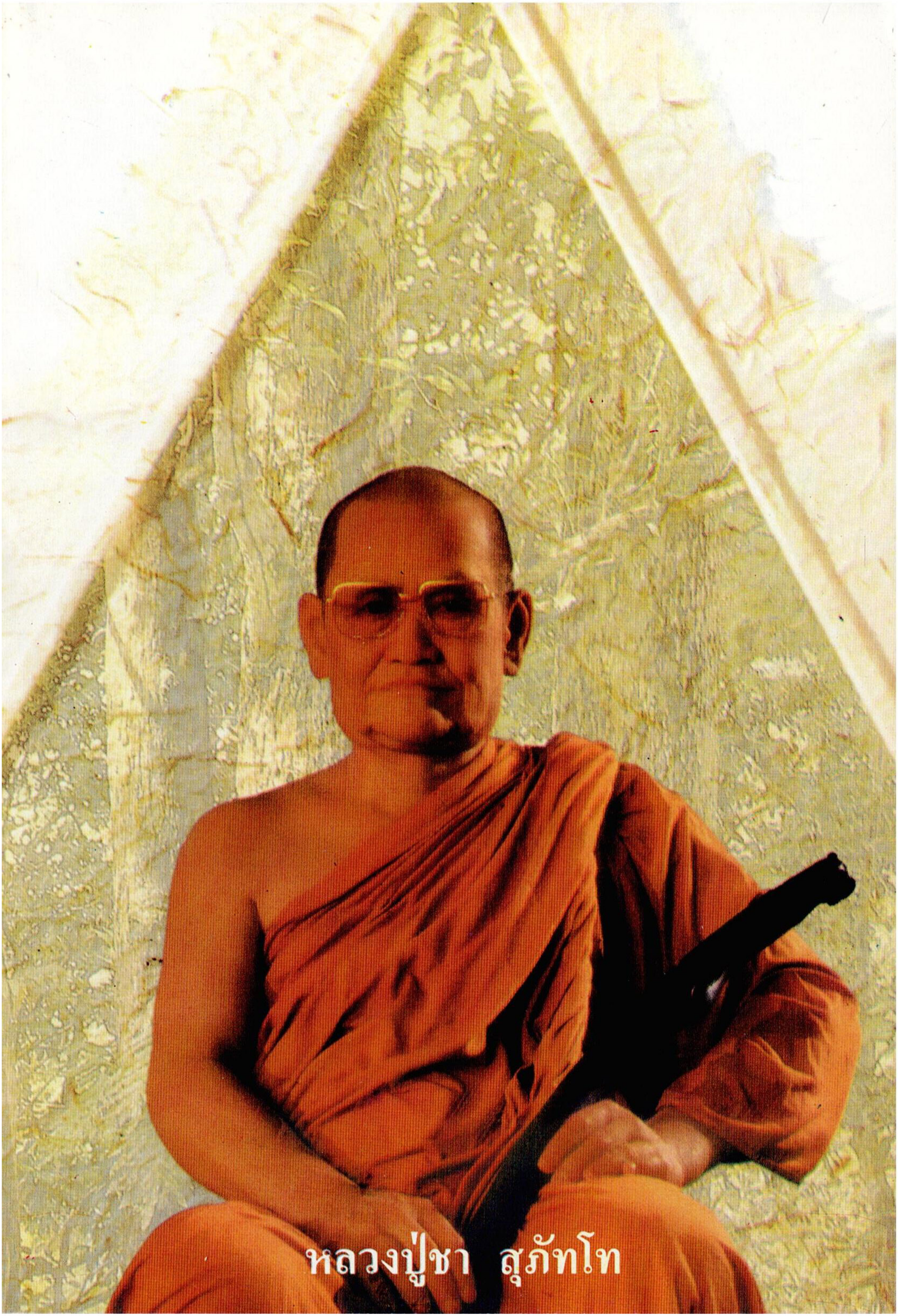
คือจิตที่เรียกว่า **อทิสมานกาย** ที่เข้ามาอาศัยร่างกายเป็นเรือนร่างที่อาศัยอันนี้ ร่างกายมันไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา แล้วมันก็ไม่อยู่ในอำนาจของเรา เราจะปรนเปรอบังคับบัญชามันอย่างไรก็ตาม มันจะไม่ยอมปฏิบัติตามด้วยประการทั้งปวง ถึงเวลาที่มันจะแก่ มันก็ต้องแก่ ถึงเวลาที่มันจะป่วยก็ต้องป่วย ถึงเวลาเวทนาต่าง ๆ เวทนาจะเกิดขึ้นมันก็เกิด ถึงเวลามันจะตาย จ้างมันเท่าไรมันก็ไม่เอา แต่พอตายแล้ว ไปสวรรค์บ้าง ไปนรกบ้าง ไปเกิดเป็นเปรตอสูรกาย สัตว์เดรัจฉานบ้าง ไปเป็นพรหมบ้าง ไปนิพพานกันบ้าง ไอ้ที่ไปจริง ๆ ร่างกายมันไปด้วยรึเปล่า มันก็เปล่า ร่างกายเน่าทับถม พื้นแผ่นดินอยู่ บางทีเขาก็เผา บางรายไม่ได้เผาก็เละกระจายเป็นกรวด เป็นดิน อันนี้ร่างกายไม่ได้ไป ผู้ที่ตกนรก ไปสู่สวรรค์ มันเป็นใคร นั่นแหละคือเราที่เรียกกันว่า อทิสมานกาย หรือจิตที่สิงในกายนี่มาถึงตรงนี้เราจะเห็นได้ทันทีถ้าไม่โง่เกินไป หรือว่าไม่ฉลาดเกินพอดีก็จะเห็นว่าร่างกายนี้มันไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเราจริง ๆ ในเมื่อมันไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราจริง ๆ จะไปนั่งเมาเพื่อประโยชน์อะไร ต้องการมันหรือ เกิดมาชาตินี้ความทุกข์ถมเต็มกำลังอยู่แล้ว เกิดในชาติต่อๆ ไปมันก็ เป็นรูปนี้ไม่ว่าชาติไหน แต่เกิดเป็นคนมันก็ยังดี แต่ถ้าเป็นคนเลว ลงนรกไปมันก็นานนักถึงจะกลับ นี่พุทธเจ้าพิจารณาเห็นว่าร่างกาย ไม่ใช่เราไม่ใช่ของเรา เราก็จงวางภาระเสีย ทำใจให้สบาย ว่าร่างกายนี้เกิดขึ้นมาในเบื้องต้น แล้วมีความเสื่อมโทรมไปในท่ามกลาง มีการแตกสลาย

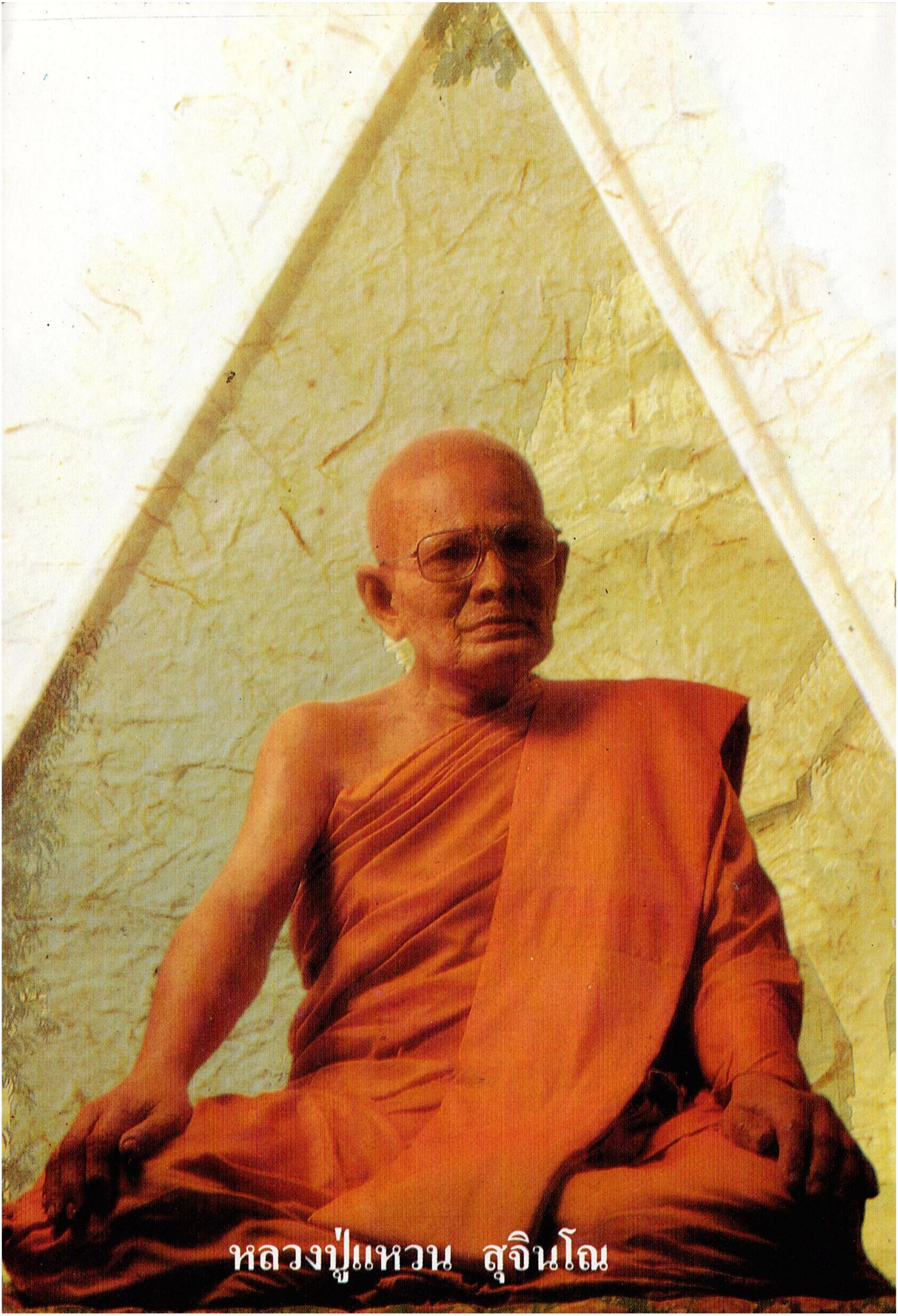
ไปในที่สุดเป็นของธรรมดา เอาใจเข้าไปรับตัวธรรมดาเข้าไว้

ตนของตนเองก็ยังไม่มี ทรัพย์หรือบุตรจะมีแต่ไหน

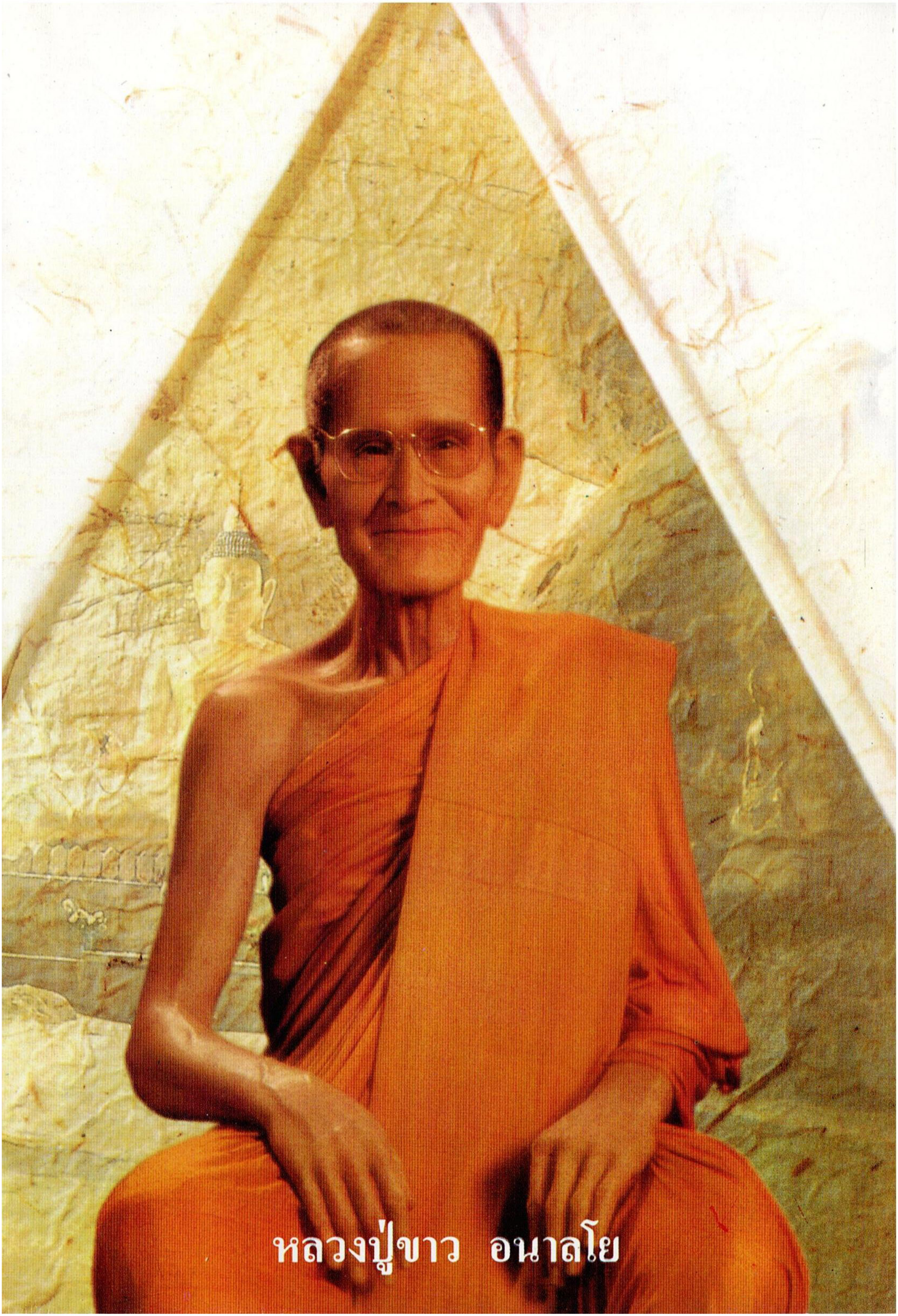
"เจ้าจงใคร่ครวญอย่างนี้ จงคิดว่าเราเป็นผู้ไม่มีอะไรเลย ทรัพย์สินก็ไม่มี ญาติ เพื่อน ลูก หลาน เหลนไม่มี แม้ร่างกายเราก็ไม่มี เพราะทุกอย่างที่กล่าวมามีสภาพพังหมด เราจะทำกิจที่ต้องทำตาม หน้าที่ เมื่อสิ้นภาระคือร่างกายพังแล้ว เราจะไปพระนิพพาน เมื่อความป่วยไข้ปรากฏจงดีใจว่าวาระที่เราจะมีโอกาสเข้าสู่นิพพานมาถึงแล้ว เราสิ้นทุกข์แล้ว" คิดไว้อย่างนี้ทุกวันจิตจะชิน จะเห็นเหตุผล เมื่อจะตายอารมณ์จะสบายดีแล้วก็จะเข้านิพพานได้ทันที

(คัดลอกมาจาก ใบปลิวพิมพ์แจกในงาน ทำบุญวันคล้ายวันเกิดหลวงพ่อ เดือน ตุลาคม ๒๕๓๖ โดยคุณระวิวรรณ และญาติมิตร)

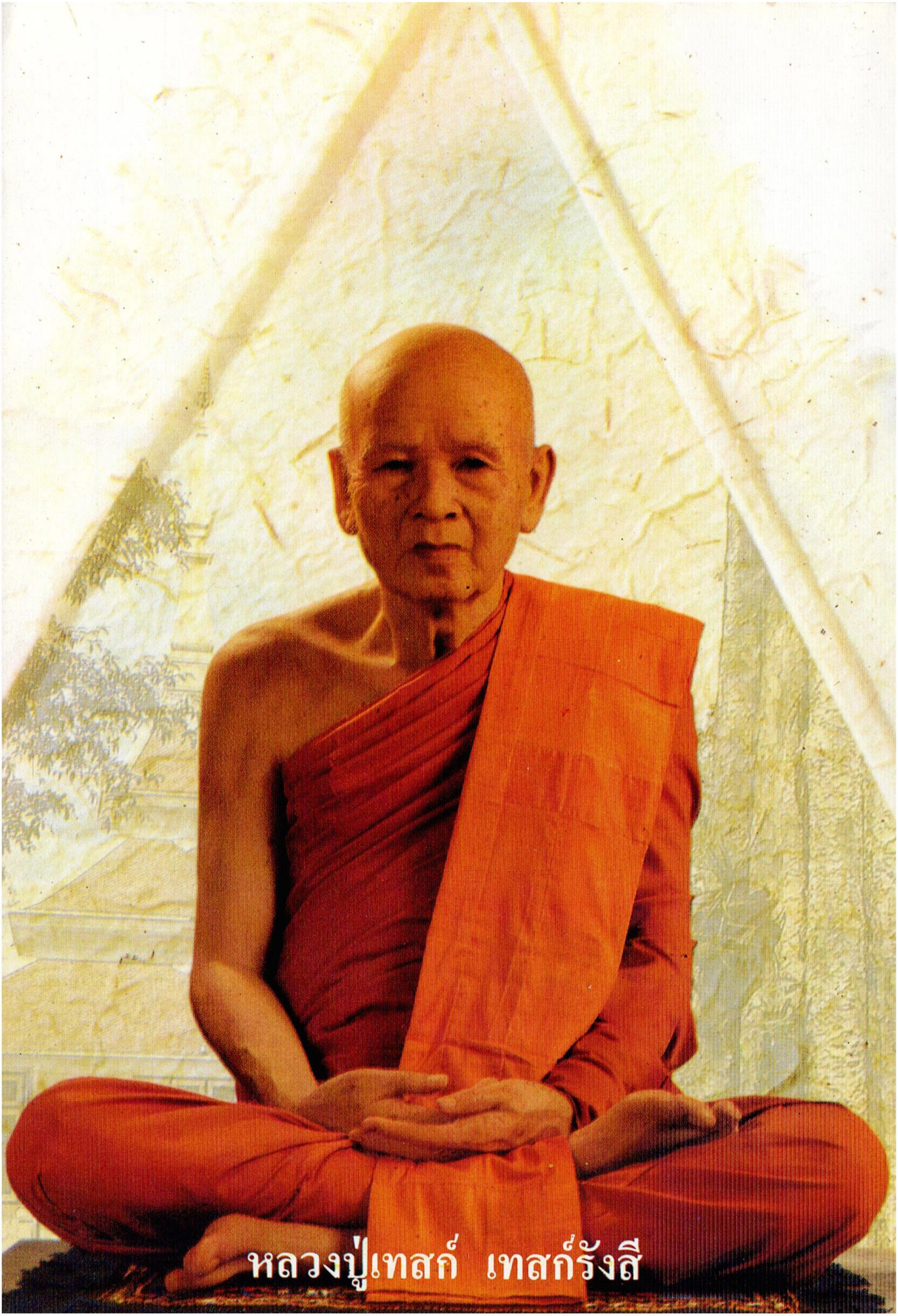

หลวงปู่ชา สุภัทโท

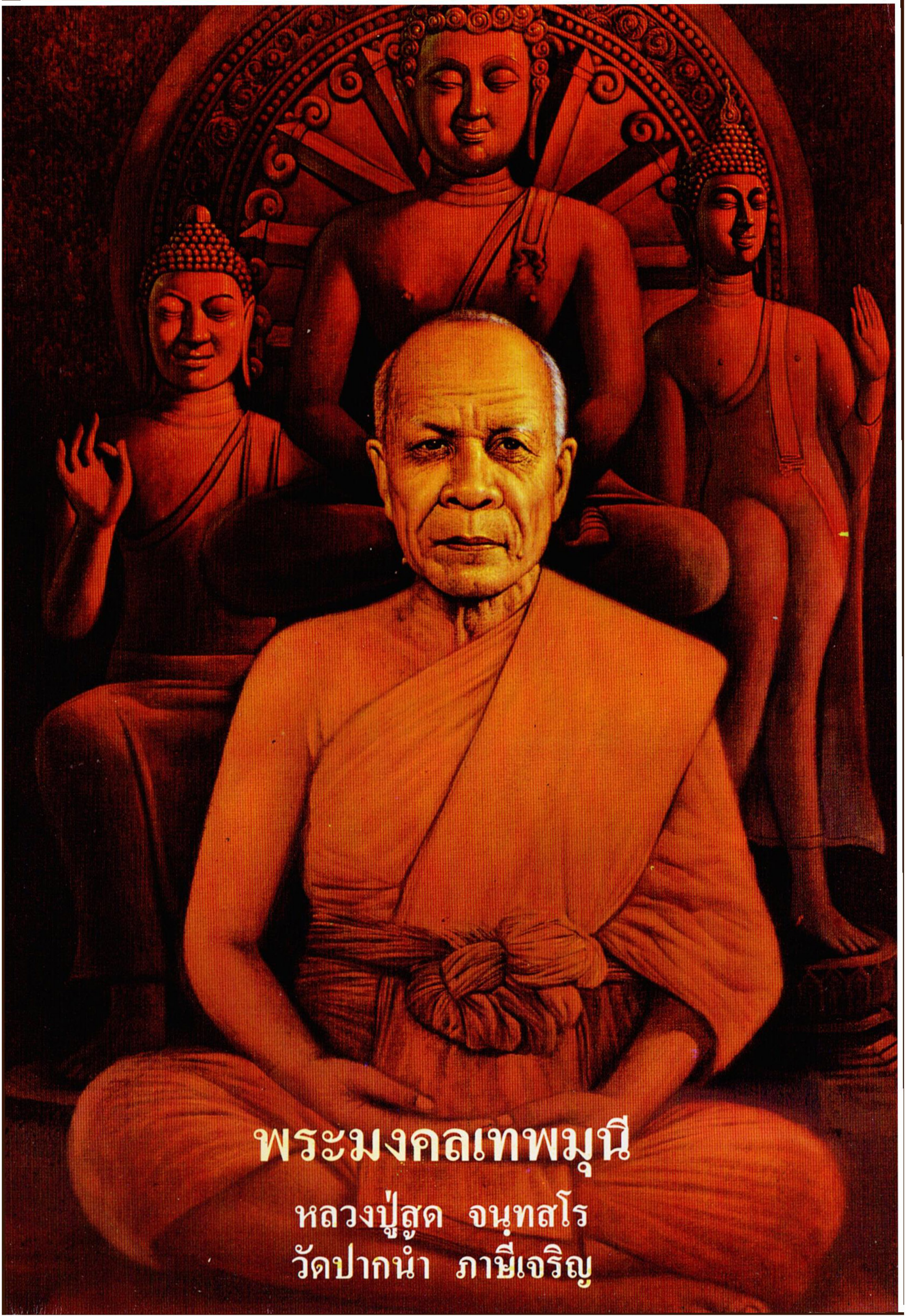

หลวงปู่แหวน สุจินโณ

หลวงปู่ขาว อนาลโย

หลวงปู่เทสก์ เทสก์รังสี

พระมงคลเทพมุนี
หลวงปู่สูด จนฺทสโร
วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

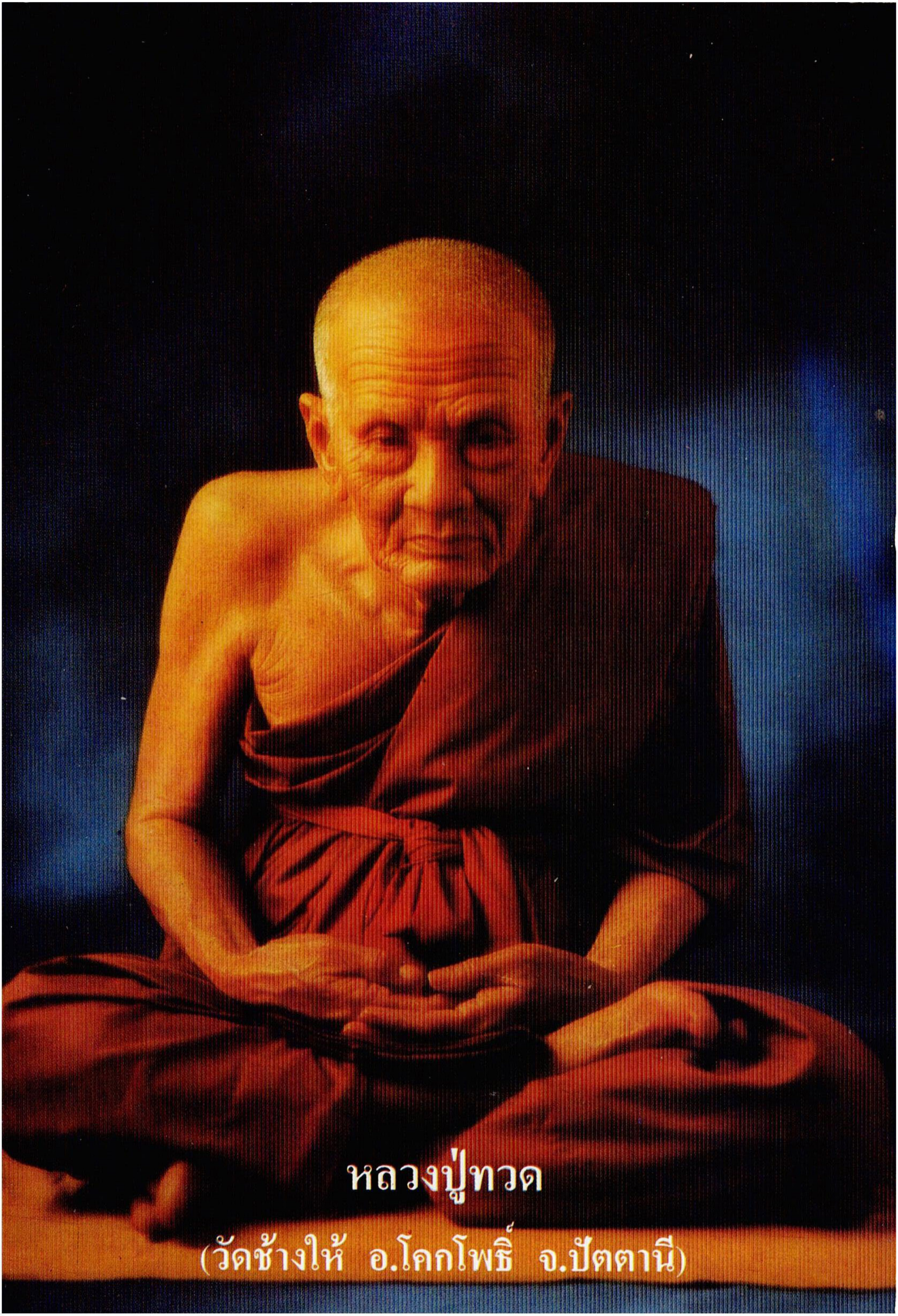

พระราชพรหมยาน

(หลวงพ่อฤาษีลิงดำ วัดท่าซุง จ.อุทัยธานี)

สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี)

หลวงปู่ทวด

(วัดช้างให้ อ.โคกโพธิ์ จ.ปัตตานี)

หลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต

เรื่อง สัตว์โลก ย่อมเป็นไปตามกรรม

เราทั้งหลายต่างเกิดมาด้วยวาสนา มีบุญพอเป็นมนุษย์ได้อย่างเต็มภูมิดังที่ทราบอยู่แก่ใจ อย่าลืมตัวลืมวาสนา โดยลืมสร้างคุณงามความดีเสริมต่อ ภพชาติของเราที่เคยเป็นมนุษย์ จะเปลี่ยนแปลงและกลับกลายหายไปเป็นชาติที่ต่ำทราม

ท่านจึงสอนไม่ให้ดูถูกเหยียดหยามกัน เมื่อเห็นเขาตกทุกข์หรือกำลังจน จนน่าทุเรศ เราอาจมีเวลาเป็นเช่นนั้น หรือยิ่งกว่านั้นก็ได้เมื่อถึงวาระเข้าจริง ๆ ไม่มีใครมีอำนาจหลีกเลี่ยงได้ เพราะกรรมดีกรรมชั่ว เรามีทางสร้างได้เช่นเดียวกับผู้อื่น

ผู้สงสัยกรรม หรือไม่เชื่อกรรมว่ามีผล คือลืมตน จนกลายเป็นผู้มืดบอดอย่างช่วยไม่ได้

กรรม คือ การกระทำดีชั่ว ทางกายวาจาใจต่างหาก ผลจริงคือความสุขทุกข์ มนุษย์ก็มีกรรมชนิดหนึ่งที่พาให้มาเป็นเช่นนี้ ซึ่งล้วนผ่านกำเนิดต่าง ๆ มาจนนับไม่ถ้วน ให้ตระหนักในกรรมของสัตว์ว่ามีต่างๆกัน เพราะฉะนั้น ไม่ให้ดูถูกเหยียดหยามในชาติกำเนิด ความเป็นอยู่ของกันและกัน และสอนให้รู้ว่า สัตว์ทั้งหลายมีกรรมดี กรรมชั่วเป็นของๆตน

เรื่อง คนดี มีศีลธรรม

สมบัติของโลก มิใช่สมบัติอันแท้จริงของเรา ตัวจริงไม่มีใครเหลียวแล สมบัติในโลก เราแสวงหามา หามาทุจริตก็เป็นไฟเผาเผาตัวทำให้ฉิบหายได้จริงๆ

อย่าสำคัญว่าตนเก่งกาจสามารถฉลาดรู้กว่าเขาเลย ถึงกับสร้างความมืดมิดปิดตาทับถมตัวเอง ไม่มีวันสร่างซา เมื่อถึงเวลาจนตรอก อาจจนยิ่งกว่าสัตว์

พระธรรมเทศนา บทสั้น
เรื่อง ไม่ควรติเตียน

การตำหนิติเตียนผู้อื่น ถึงเขาจะผิดจริงก็เป็นการก่อกวนจิตใจตนเองให้ขุ่นมัวไปด้วย

การกล่าวโทษผู้อื่นโดยขาดการไตร่ตรอง เป็นการสั่งสมโทษและบาปใส่ตน ให้ได้รับความทุกข์ จึงควรสลดสังเวชต่อความผิดของตน งดความเห็นที่เป็นบาปภัยแก่ตนเสีย

ผู้เห็นคุณค่าของตัว จึงควรเห็นคุณค่าของผู้อื่น

ผู้มีปัญญา ซึ่งมีธรรมเป็นเครื่องอยู่ มีความพากเพียรแยกกิเลสให้หมดไป จะไม่เกียจคร้านขยันหมั่นเพียร ทั้งกลางวันและกลางคืน

ใครผิดถูกชั่วดีก็ตัวเขา ใจของเราเพียรระวังตั้งถนอม

อย่าให้อกุศลวนมาตอม ควรถึงพร้อม บุญกุศล ผลสบาย

(คัดมาจาก **หนังสือรวมคำสอนจากพระป่า**)

หลวงปู่ ฝั้น อาจาโร

ทางพ้นทุกข์

การสำเร็จมรรคสำเร็จผล ไม่ได้สำเร็จที่อื่นที่ไกล สำเร็จที่ดวงใจของเรา

ธรรมะ คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าท่านวางไว้ถึง ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ ท่านก็ไม่ได้วางไว้ที่อื่น วางที่กาย ที่ใจของเรานี้เอง นี่เรียกว่าเป็น**ที่ตั้งแห่งธรรมวินัย**

ความที่พ้นทุกข์ ก็จะพ้นจากที่ไหนเล่า คือใจเราไม่ทุกข์ แปลว่าพ้นทุกข์ เพราะฉะนั้น ได้ยินแล้วให้พากันน้อมเข้าภายใน

ธรรมะคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า รวมไว้ในจิตดวงเดียว **เอกํ จิตฺตํ** ให้จิตเป็นของเดิม **จิตฺตํ** ความเป็นอยู่ ถ้าเราน้อมเข้าถึงจิตแล้ว ความสำเร็จอยู่ที่นั่น ถ้าเราไม่รวมแล้ว มันก็ไม่สำเร็จ ทำการทำงานทุกสิ่งทุกอย่างก็ต้องรวมถึงจะเสร็จ ถ้าไม่รวมเมื่อไรก็ไม่สำเร็จ

เอกํ ธมฺมํ มีธรรมดวงเดียว เวลานี้เราทั้งหลายขยายออกไปแล้วก็กว้างขวางพิสดารมากมาย ถ้าวิตถารนัยก็พรรณนาไปถึง ๘๔,๐๐๐

พระธรรมขันธ์ รวมเข้ามาแล้ว สังเขปนัยแล้ว มีธรรมอันเดียว **เอกํ ธมฺมํ** เป็นธรรมอันเดียว **เอกํ จิตฺตํ** มีจิตดวงเดียว นี่เป็นของเดิมให้พากันให้พึงรู้พึงเข้าใจต่อไป

นี่แหละต่อไปพากันให้รวมเข้ามาได้ ถ้าเราไม่รวมนี่ไม่ได้ เมื่อใดจิตเราไม่รวมได้เมื่อใด มันก็ไม่สำเร็จ

นี่แหละให้พากันพิจารณาอันนี้ จึงได้เห็นเป็นธรรม เมื่อเอาหนังออกแล้ว ก็เอาเนื้อออกดู เอาเนื้อออกดูแล้ว ก็เอากระดูกออกดู เอาทั้งหมดออกดู ไส้น้อย ไส้ใหญ่ ตับไตออกมาดู มันเป็นยังไง มันเป็นคนหรือเป็นยังไง ทำไมเราต้องไปหลง เออนี่แหละพิจารณาให้มันเห็นอย่างนี้แหละ มันจะละสักกายทิฐิแน่ มันจะละวิจิกิจฉา ความสงสัย จะเป็นอย่างโน้นอย่างนี้มันเลยไม่มี สีลพัตฯ ความลูบคลำ มันก็ไม่ลูบคลำ อ้อจริงอย่างนี้ เมื่อเห็นเป็นเช่นนี้แล้ว จิตมันก็ว่าง

เมื่อรู้จักแล้วก็ตัด นี่มันจะได้เป็นวิปัสสนาเกิดขึ้น

อันนี้เรามีสมาธิแน่นหนาแล้ว ทุกขเวทนาเหล่านั้น มันก็เข้าไม่ถึงจิตของเรา เพราะเราปล่อยแล้ว เราวางแล้ว เราละแล้ว

ในภพทั้งสามนี้ เป็นทุกข์อยู่เรื่องสมมติทั้งหลาย จิตนั้นก็ละ

ละภพทั้งสาม มันก็เป็นวิมุตติ หลุดพ้นไปหมด นี่ละเป็น **วิมุตติ** แปลว่า หลุดพ้น จะเป็นอย่างโน้นอย่างนี้ จิตนั้นจะได้เข้าสู่ปรินิพพาน ดับทุกข์ในวัฏสงสารไม่ต้องสงสัยแน่ เวียนว่ายตายเกิดในโลกอันนี้ เรื่องมันเป็นอย่างนี้ **วัฏสงสาร** ทำไมจึงว่า วัฏคือเครื่องหมุนเวียน สงสารคือความสงสัยในรูป เฮอ ในสิ่งที่ทั้งหลายทั้งหมด มันเลย ไม่ละวิจิกิจฉาได้ซี

เดี๋ยวนี้เรารู้แล้วไม่ต้องวนเวียนอีก เกิดแล้วก็รู้แล้วว่ามันทุกข์ ชราก็รู้แล้วมันทุกข์ พยาธิก็รู้แล้วว่ามันทุกข์ มรณะก็รู้แล้วมันทุกข์

เมื่อเราทุกข์เหล่านี้ ก็ทุกข์เพราะความเกิดเราก็หยุด ผู้นี้ไม่เกิดแล้วใครจะเกิดอีกเล่า ผู้นี้ไม่เกิดแล้วผู้นี้ก็ไม่แก่ไม่ตาย ผู้นี้ไม่ตายแล้วอะไรจะมาเกิด มันไม่เกิดจะเอาอะไรมาตาย ดูซิใจความคิดของเราเดี๋ยวนี้เราเกิด เกิดแล้วก็ตาย ตายแล้วก็เกิด เกิดแล้วก็ตายอยู่อย่างนี้มันก็เป็นทุกข์ไม่แล้วสักที

(คัดมาจาก **หนังสือรวมคำสอนจากพระป๋า**)

หลวงปู่ ชา สุภทฺโท

ทุกข์และการแก้ทุกข์

เรื่องของจิตนี้เป็นเรื่องสลับซับซ้อน เมื่อพูดตามความรู้สึกของคน จิตที่มันรู้ จิตที่มันไม่รู้ มันสลับซับซ้อน เรื่องจิตนี้ถ้าพูดกันง่าย ๆ มันก็มีแต่ว่าเรื่องที่มันเกิดทุกข์กับเรื่องที่มันดับทุกข์เท่านั้นเอง

เรื่องจิตนี้ตามธรรมชาติของมันแท้ มันไม่มีอะไร ถ้าหากว่ามันเข้าใจในตัวมันเองแล้ว มันเข้าใจในสิ่งแวดล้อมต่างๆของมันแล้วก็ไม่มีอะไร มันก็มีแต่เรื่องเกิดแล้วดับไป เรื่องทั้งหลายซึ่ง มันจะสำคัญมั่นหมายนั้น คล้าย ๆ กับก้อนหินก้อนหนึ่งที่มันวางอยู่ข้างหน้าเรา มันจะหนักเป็นตันก็ช่างมันเถิด แม้น้ำหนักมันมี แต่เมื่อเราไม่ไปยกมันก็ไม่หนัก จะหนักก็หนักเฉพาะมัน เรื่องทุกอย่าง อารมณ์ทุกอย่างมันก็เหมือนกัน ดีหรือชั่วก็ปล่อยไปตามเรื่องของมัน มันไม่ รู้เรื่องของมัน เหมือนกับก้อนหินที่มันหนัก มันจะหนักกี่ตัน กี่กิโลกรัมก็ช่างมัน ถ้าเราไม่ยกมันก็ไม่หนัก แต่ว่ามันยังมีน้ำหนักของ มันอยู่แต่มันไม่ทำให้มนุษย์หนักอารมณ์ทั้งหลายนี้ก็เหมือนกันฉัน นั้นแหละ

มันก็เป็นอย่างเดียวเท่านั้น คือเป็นอารมณ์เท่านั้น มันจะดีหรือชั่วมานั้นก็เพราะเราเข้าไปหมายมั่น ถ้าเราเข้าไปหมายมั่นว่า มันดี

มันชั่วก็เท่ากับเข้าไปแบกมัน เมื่อไปแบกมัน มันก็หนัก ถ้าปล่อยวางมัน มันก็ไม่หนัก ความเป็นจริงนั้น มันมีความสำคัญ มั่นหมายเฉพาะตัวเรา อารมณ์ต่าง ๆ มันก็เป็นอยู่อย่างนั้น เป็นธรรมชาติของมัน เกิดแล้วก็ดับไป ไม่มีดีมีชั่ว

โลกนี้มันก็สม่ำเสมอดีอยู่หรอก ที่มันไม่สม่ำเสมอนั้น เพราะจิตของเราหลงไปอุปาทานมั่นหมายมันเสีย

ของสมมติก็เช่นกัน เอามาใช้แล้วก็วางไว้ ท่านให้วาง ลาภก็ดี ยศสรรเสริญก็ดี สุขก็ดีมีอยู่ แต่ท่านให้วาง เอามาใช้เป็นเวลา แล้วก็วางไว้ ถ้าทำถูกเรื่องดังนี้ก็ไม่มีอะไร

ถ้าเราไม่รู้จักโลก เราก็เป็นทุกข์ ถ้าเรารู้จักโลก แจ้งโลกแล้ว ก็ไม่มีอะไร ไม่ให้ไปรู้ธรรมะที่ไหน แต่ให้รู้ว่าโลกที่เราอยู่นี่มันคืออะไร สมมตินี้มันก็อยู่ที่สมมตินี้ แต่เรารู้จักสมมตินี้ให้มันเป็นวิมุตติ

ถ้ามีสมมติก็ต้องมีวิมุตติอยู่ในโลกอันนี้อย่างให้รู้เท่าทัน

ถึงแม้โลกมันจะวุ่นวายก็ยิ่งได้ศึกษามาก เมื่อมีความทุกข์ ขึ้นมา นั่นแหละ ได้ศึกษาอารมณ์อยู่ กำลังศึกษาธรรมะอยู่ เมื่อทุกข์เกิดขึ้น มาเมื่อไหร่ มันต้องให้คิด เมื่อคิดมันก็เกิดปัญญา รู้จักแก้ปัญหาใน

อารมณ์อันนั้นได้ สมกับที่พระพุทธเจ้าท่านทรงเรียกว่า **ทุกข์สัจจ์** ทุกข์เป็นสัจธรรมอันหนึ่งเหมือนกัน ท่านจึงสอนมนุษย์ ให้รู้จักทุกข์ **ถ้าไม่รู้จักทุกข์ มันก็ทุกข์ ถ้ารู้จักทุกข์ มันก็ไม่ทุกข์**

พระพุทธเจ้าทรงสอนเรา ไม่ให้หลบหลีกเหตุการณ์ ถ้าทุกข์แสดงให้เราพิจารณาเอาทุกข์นั้นมาศึกษา

ถ้าเรามีสติอยู่ มีสัมปชัญญะอยู่ มีความรู้ตัวอยู่เสมอแล้ว ก็คือเราได้ประพฤติปฏิบัติธรรมอยู่ตลอดกาลตลอดเวลา ดังนั้น ไม่ควรคิดว่าธรรมะอยู่ไกล ถ้าเราเห็นสิ่งเหล่านี้ สักแต่ว่าเป็นของไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา เท่านี้ปัญญามันก็เกิด ถ้าอารมณ์สุขขึ้นมา ทุกข์ขึ้นมา ชอบใจขึ้นมา ไม่ชอบใจขึ้นมา เรานึกเห็นมันทุกอย่างว่า มันก็เท่านั้นแหละ

(คัดมาจาก **หนังสือรวมคำสอนจากพระป่า**)

หลวงปู่ แหวน สุจิณฺโณ

กามกิเลส

การต่อสู้กามกิเลสเป็นสงครามอันยิ่งใหญ่ กามกิเลสนี้ร้ายนัก มันมาทุกทิศทาง **ความพอใจก็คือกิเลส ความไม่พอใจก็คือกามกิเลส** กามกิเลสนี้อุปมาเหมือนแม่น้ำ ธารน้ำน้อยใหญ่ไม่มีประมาณ ไหลลงสู่ทะเล ไม่มีที่เต็ม ฉันใดก็ดี กามตัณหาที่ไม่พอดี ภวตัณหา วิภวตัณหา เป็นแหล่งก่อทุกข์ ก่อความเดือดร้อนไม่มีที่สิ้นสุด ทั้งหมดอยู่ที่ใจ สุขก็อยู่ที่ใจ ทุกข์ก็อยู่ที่ใจ ใจนี่แหละคือตัวเหตุ ทำความพอใจให้อยู่ที่ใจนี่

กามตัณหา เปรียบเหมือนแม่น้ำไหลไปสู่ทะเล ไม่รู้จักเต็มสักที อันนี้ฉันใด ความอยากของตัณหามันไม่พอ ต้องทำความพอจึงจะดี เราจะต้องทำใจให้ผ่องใส ตั้งอยู่ในศีล ตั้งอยู่ในทาน ตั้งอยู่ในธรรม ตั้งอยู่ในสมาธิก็ดี ทุกอย่างเราทำความพอดี ความพอใจก็นำออกเสีย ความไม่พอใจก็นำออกเสีย เวลานี้เราจะพักจิต ทำกายของเรา ทำใจของเราให้รู้แจ้งในกายในใจของเรานี้ รู้ความเป็นมา วางให้หมด วางอารมณ์ วางอดีตอนาคตทั้งปวงที่ใจนี่แหละ

(คัดมาจาก **หนังสือรวมคำสอนจากพระป่า**)

หลวงปู่ขาว อนาลโย
สติ

สตินี่ ทำให้มันมีกำลังดีแล้วจิตมันจึงจะล่วง เพราะสติคุ้มครองจิต ตัวสติก็คือจิตนั่นแหละ แต่ว่าลุ่มลึกกว่า

สตินั่นอบรมจิต ครั้นอบรมจนขึ้นจิตรู้เท่าตามความเป็นจริงแล้ว มันจึงหายความหลง พบความสว่าง ความหลงนั้นก็คือไม่มีสติ ครั้นมีสติคุ้มครองหัดไปจนแน่วแน่แล้ว ให้มันแม่นยำ ให้มันสำเหนียกแล้ว มันจะรู้แจ้งทุกสิ่งทุกอย่าง

สติแก่กล้าจิตย่อมทนไม่ได้ เมื่อทนไม่ได้ก็สงบลง ครั้นสงบลงแล้วมันก็รู้ เดี๋ยวนี้มันไม่มีปัญญา มันก็ส่ายไปมาเพราะมันไปหลายทาง จิตไปหลายทางเพราะเป็นอาการของมัน

เมื่อผู้ว่าง ภาระคือว่าง ไม่ยึดถือว่า ขันธ์ห้านี้เป็นตัวเป็นตนแล้ว ไม่ยึดถือแล้วปลง เป็นผู้วางภาระ ก็มีความสุขจะยืน เดิน นั่ง ก็มีความสุข ไม่ยึดถือเพราะรู้ตามความเป็นจริงของมันแล้ว ไม่ถือเอา ไม่ยึดเอา ได้ชื่อว่าเป็นผู้ขุดตัณหาขึ้นได้ทั้งรากเป็นผู้เที่ยงแล้ว เที่ยงว่าจะเข้าสู่ความสุข ตามสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นผู้เที่ยงแล้ว เมื่อจิตมันรวม

มันก็รู้ตามความเป็นจริงมันจะวางขันธ์นี้ เมื่อมันรวมนั้นแหละ ถ้าจิตรวมแล้วมันก็วาง วางแล้วก็มีแต่ว่าง ๆ แล้วค้นหาตัวก็ไม่มี เมื่อค้นหาตัวไม่มีแล้วก็อันนั้นแหละ จิตพอสงบลงแล้ว ปัญญาก็เกิดขึ้นเองน่ะแหละ ถึงตอนนั้น แม้จิตมันฟุ้งขึ้นมาแล้วมันก็ไป มันไม่ยึดอันใด แม้แสงสว่างหมดทั้งโลกก็ตาม มันไม่ไปยึด

(คัดมาจาก **หนังสือรวมคำสอนจากพระป่า**)

หลวงปู่เทสก์ เทสฺรํสี

ธรรมกถาปฏิบัติ

สมบัติเป็นของไม่มีสาระดังกล่าวแล้ว เราได้ทำให้เป็นของมีสาระ ด้วยการแบ่งปันให้แก่คนอื่นด้วยจิตเมตตา สมบัติอันนั้นกลับเข้ามาอยู่ในใจของตน คือความอิ่มใจพอใจที่ตนแบ่งปันไปแล้วนั้น หรือที่เรียกว่า **บุญ**

เปลือกของศาสนาคือทาน ศีล และศาสนพิธีต่าง ๆ ถ้าทำถูกแล้วจะกลายเป็นกะพี้ คือทำจิตใจให้เบิกบาน ยิ้มแย้มแจ่มใส จนเกิดปีติอิ่มใจ ทานศีลนั้นจะเข้ามาภายในใจหล่อเลี้ยงน้ำใจให้แช่มชื่นอยู่เป็นนิจ **นี่ได้ชื่อว่าทำเปลือกให้เป็นกะพี้** เมื่อพิจารณาไปถึงความอิ่มและความแช่มชื่นเบิกบาน ของใจก็เห็นเป็นแต่ว่า สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นจากปัจจัยคือความพอใจเป็นเหตุ เมื่อความพอใจหายไป สิ่งเหล่านั้นดับไปเป็นของไม่เที่ยงเป็นธรรมดา เราจะยึดเอาไว้เป็นของ ตัวตนไม่ได้เป็นอนัตตา ไม่มีใครเป็นใหญ่ เป็นอิสระ แล้วก็ปล่อยวาง เห็นเป็นสภาพตาม ความเป็นจริง เมื่อพิจารณาถูกอย่างนี้ **ได้ชื่อว่าทำกะพี้ให้เป็นแก่นสาร**

คนเกิดมามีแต่กลัวความตาย แต่หาได้กลัวต้นเหตุ คือความเกิดไม่

พระพุทธเจ้าจึงสอนให้แก้ตรงจุดเดิม คือ ผู้เป็นเหตุให้นำมาเกิด ได้แก่จิตที่ยังหุ้มห่อด้วยสรรพกิเลสทั้งปวง ให้ใสสะอาดไม่มีมลทินนั้นแล จึงจะหมด เกิด แก่ เจ็บ ตาย ไม่ต้องวุ่นวายอีกต่อไป พระพุทธองค์สอนให้เข้าถึงต้นเหตุให้เกิด คือ ใจ และสรรพกิเลสทั้งปวงอันปรุงให้จิตคิดนึกส่งส่ายต่าง ๆ แล้วทำให้จิตเศร้าหมอง มืดมิด จึงไม่รู้จักผิด ถูก ดี ชั่ว ตามเป็นจริง พระองค์สอนให้ทำจิตนั้น ให้ใสสะอาด ปราศจากความมัวหมองซึ่งกองกิเลสทั้งปวง มีปัญญา สว่างรู้แจ้งแทงตลอด กิเลสที่เป็นอดีต อนาคต มารวมลงปัจจุบัน เป็นปัจจัตตัง อย่างไม่มีอะไรปกปิดแล้ว จึงจะหมดกิเลสพ้นจากความเกิด แก่ เจ็บ ตาย ไม่ต้องวุ่นวายอีกต่อไป

(คัดมาจาก **หนังสือรวมคำสอนจากพระป่า**)

พระอาจารย์ ทูล ขิปฺปปญฺโญ

ความทุกข์ ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

ถ้าตัดเหตุที่ให้เกิดทุกข์ขาดไปจากใจได้ ก็เท่ากับตัดกระแสของวัฏฏะ หรือความหมุนเวียนให้หมดไป

การพิจารณาวัตถุแต่ละอย่าง ให้ลงสู่หลักสัจธรรม คือ **ทุกขัง อนิจจัง อนัตตา** การพิจารณาทุกข์เกี่ยวกับวัตถุ ก็ให้ดูจิตที่มีความยึดถือในวัตถุนั้นในหลักความจริง ให้พิจารณาว่าวัตถุนั้น ไม่มีอะไรเป็นของของเราที่แน่นอน

ถ้าเรามีความยินดี จิตมีความผูกพันในวัตถุนั้นมากเกินไป เมื่อวัตถุนั้นหายไป ฉิบหายไปด้วยวิธีใด ความทุกข์ใจที่มีความอาลัยในวัตถุนั้น ๆ ก็จะเกิดความพิไรรำพันร้องไห้ เกิดความเสียใจทุกข์ใจเป็นลมล้มไปโดยไม่มีสติรู้ตัว นี้ก็เป็นความทุกข์ที่เกิดขึ้นจากผู้ไม่เคยพิจารณาให้จิตได้รู้ได้เห็นตามหลักความจริง

ใช้สติปัญญาหยั่งลงสู่หลักสัจธรรม เพื่อลบล้างความเข้าใจเดิมที่มีความผูกพันอยู่ในกาม ถอนความยึดมั่นของจิตที่หลงผิด ติดอยู่ในวัตถุกาม กิเลสกาม ด้วยความพยายามเต็มที่ ให้จิตมีความรู้เห็นโทษ

รู้เห็นทุกข์ รู้เห็นภัย ให้รู้เห็นความเสียใจ ที่เกิดขึ้นจากกามคุณ อย่างชัดเจน

ปัญญาพิจารณาได้มากน้อยเท่าไรนั้น คือเป็นปัญญาของเราโดยตรง ความรู้ความฉลาด ความเฉียบแหลม ความรู้รอบในสรรพกิเลสทั้งหลายที่มีอยู่ในใจ ก็จะใช้ปัญญาที่เราสร้างขึ้นมานี้เองเป็นอาวุธ เพื่อสังหารกิเลสตัณหาให้หมดไปจากใจ

เหตุปัจจัยที่มีการหมุนเวียนอยู่ในภพทั้งสาม ก็เนื่องจากตัณหาคือความอยากตัวนี้เป็นเหตุ ถ้าดับเหตุนี้ได้แล้วภพทั้งสามก็หมดปัญหาไป

(คัดมาจาก **หนังสือรวมคำสอนจากพระป่า**)

พระอาจารย์ สิงทอง ธมฺมวโร

การเกิดเป็นมนุษย์นี้ยาก

การเกิดเป็นมนุษย์นี้ยาก แสนยากลำบากเหลือเกิน กว่าจะเกิดได้เพราะภพชาติอื่น ๆ มันมีมาก

สัตว์เขาเกิด เขาตายเหมือนกันกับเรา แต่เขาไม่ประเสริฐก็เพราะเขาไม่ได้คิดในทางดีของเขา

เพราะการเกิดเป็นมนุษย์ มันเกิดยากลำบากแสนเข็ญ กว่าจะเกิดได้ เมื่อเกิดมาแล้ว ก็อย่าให้ชีวิตของตัว มันหมดไปเปล่า รีบกระทำบำเพ็ญคุณงามความดีเอาไว้ ส่วนใดที่ควรจะทำรีบกระทำเอา

ถ้าเราทุกคน ชำระสะสางจิตใจของตน สังวรระวังไม่ให้ชั่วต่างๆ เข้ามาครอบงำจิตใจ จิตใจสว่างไสว จิตใจเย็นสงบ ผู้นั้นอยู่ในโลกอันนี้ก็มีความสุขความสบายตามอัตภาพของเขา เมื่อจากโลกนี้ไป สู่โลกหน้า เมื่อกิเลสตัณหายังไม่หมด เขาเหล่านั้น ก็จะไม่ได้เสียใจ สมหวังในการไปของเขา ส่วนคนที่ชำระสะสางกิเลสตัณหา หลุดล่วงออกไปจากใจ มีความบริสุทธิ์ผุดผ่องอยู่ทุกกาลทุกสมัย พร้อมที่จะไป

จะอยู่ ถ้าพูดถึงจะไปใจของท่านบริสุทธิ์ประเสริฐอย่างนั้น ท่านไม่มีอะไรที่จะเสียจิตเสียใจ ไม่มีอะไรที่จะตำหนิติตนว่า เกิดมาเป็นคน ไม่ได้สะสมอะไร ท่านจนถึงที่สุด จนจิตเป็นวิมุตติแล้ว ท่านสะดวกสบายในการตายการอยู่ของท่าน ฉะนั้น พวกเราท่านทุกคนมีสิทธิที่จะประพฤติปฏิบัติได้ รีบเร่งขวนขวายกระทำบำเพ็ญให้เห็น ให้รู้ ให้เย็น ให้สงบ อย่าไปอ้างกาลอ้างเวลา

(คัดมาจาก **หนังสือรวมคำสอนจากพระป่า**)

พระอุบาลีคุณูปมาจารย์
เรื่อง ความตาย

ควรพวกเราทั้งหลายคิดดูให้เห็นโทษและคุณแห่งความตายเสีย ให้ชัดใจ

ผู้มีปัญญาไม่ควรประมาทความตาย ให้เห็นว่าเป็นสมบัติสำหรับ ตัวเรา เราจะต้องการในกาลอันสมควร คือความตายมาถึงเราสมัยใด สมัยนั้นแหละชื่อว่ากาลอันสมควรไม่ควรจะเกลียดไม่ควรจะกลัว

สังขารทั้งหลายคือสัตว์ที่เกิดมาในไตรภพจะหลีกหลบให้พ้นจาก ความตายไม่มีเลย

เมื่อมีความเกิดเป็นเบื้องต้นแล้ว ย่อมมีความตายเป็นเบื้องปลาย ทุกคน

นัยหนึ่งให้เอาความเกิดความตายซึ่งมีประจำอยู่ทุกวันเป็นเครื่อง หมาย

เมื่อพิจารณาถึงความตาย ก็ต้องพิจารณาถึงความป่วยไข้และความแก่ความชรา เพราะเป็นเหตุเป็นผลกันให้พิจารณาถึงพยาธิความป่วยไข้ว่า **พยาธิ ธมฺโมมฺหิ พยาธิ อนตีโต** เรามีความป่วยไข้เป็นธรรมดา จะข้ามล่วงพ้นไปจากความป่วยไข้หาได้ไม่

ถ้าแลพิจารณาเห็นความชราอันเป็นปัจจุบันได้ก็ยิ่งประเสริฐ

ความระงับสังขารทั้งหลายนั้น ท่านมิได้หมายความตาย ท่านหมายวิปัสสนาญาณและอาสวักขยญาณ คือปัญญารู้เท่าสังขาร รู้ความสิ้นไปแห่งอาสวะเป็นชื่อของ**พระนิพพาน** เป็นยอดแห่งความสุข

(คัดมาจาก **หนังสือรวมคำสอนจากพระป่า**)

หลวงพ่อพระมงคลเทพมุนี
(หลวงพ่อสด จนฺทสโร)

จิตของตัวที่เอิบอาบในลูกที่เกิดในอกของตนนั่นแหละ จำได้รสชาติใจนั้นแน่ เอาใจดวงนั้นแหละ เอาไปรักใคร่เข้าในบุคคลอื่นทุกคนเหมือนกับลูกของตน ให้มีรสมีชาติอย่างนั้น ถ้ามีรสมีชาติอย่างนั้นละก็เมตตาพรหมวิหารของตนเป็นแล้ว เมื่อเมตตาพรหมวิหารเป็นขึ้นเช่นนี้แล้วอัศจรรย์นัก ไม่ใช่พอดีพอร้ายให้ใช้อย่างนี้ ใช้จิตของตนให้เอิบอาบถ้าว่าทำจิตไม่เป็นก็แผ่ได้ยาก ไม่ใช่แผ่ได้ง่าย แต่ลูกของตนแผ่ได้ ลูกออกใหม่ ๆ น่ะเอิบอาบ ซึมซาบ รักใคร่ ถนอมกล่อมเกลี้ยงบุตรของตนกระฉับกระเฉงแน่นแฟ้นเพียงใด ให้เอาจิตดวงนั้นแหละมาใช้ เรียกว่า **เมตตาพรหมวิหาร** เอาไปใช้ในคนอื่นเข้าก็รักใคร่อย่างนั้นแหละ เมตตารักใคร่อย่างนั้นแหละ เมตตารักใคร่อย่างบุตรน่ะ ฯ

พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ บุคคลที่เข้าถึงแล้ว ถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ถึงพระพุทธเจ้า ก็ถึงตัวธรรมกาย ถึงตัวธรรมกายก็เหมือนถึงพระพุทธเจ้า ถึงธรรมกายได้ธรรมกาย ไปกับธรรมกายได้ ไปนรก สวรรค์ ไปนิพพานได้ ผู้เข้าถึงไตรสรณคมน์ถึงพุทธรัตนเช่นนี้ละก็จะรู้จักคุณพุทธรัตนว่า ให้ความสุขแก่ตัวแค่ไหน

บุคคลใดเข้าถึงแล้วก็ปลาบปลื้มเอิบอิ่มตื้นเต็ม สบายอกสบายใจ เพราะพุทธรัตนบันดาลสุขให้แล้ว ส่งความสุขให้แล้ว ถึงว่าจะให้ความสุขเท่าไร มากน้อยเท่าไร ตามความปรารถนา สุขกายสบายใจ เรามีอายุยืนเจริญหนักเข้า มีอายุยืน ทำหนักเข้า ทำชำนาญหนักเข้า ในพุทธรัตนมีคุณเอนก เวลาเจ็บก็ไม่อาดูรไปตามกาย เวลาจะตาย ก็นั่งยิ้มสบายอกสบายใจเห็นแล้วว่า ละจากกายนี้ มันจะไปอยู่โน้น เห็นที่อยู่มีความปรารถนานี่คุณของพุทธรัตน พรรณาไม่ไหว นี้เรียกว่า คุณพระพุทธเจ้า คือ **ธรรมกาย** ฯ

เราตั้งใจแบบแบบเดียวกับพระพุทธเจ้า ท่านตั้งอย่างไร ท่านทำอย่างไร ท่านสอนอย่างไร ท่านก็สอนว่า ท่านสอนพวกเราให้อดใจ ให้อดทนคืออดใจ อดใจเวลาโลภหรืออภิชฌาเกิดขึ้น หยุดนิ่งเสีย รู้นี่รสชาติอภิชฌา อยากจะได้สมบัติของคนอื่นเป็นของๆ ตน อยากกว้างขวาง ใหญ่โตไปข้างหน้า ต้องหยุดเสีย อดทนหรืออดใจเสีย ประเดี๋ยวก็ดับไป ดับไปด้วยอะไร ด้วยความอดทน คืออดใจนั่นแหละ ความโกรธประทุษร้ายเกิดขึ้น นิ่งเสีย อดเสีย ไม่ให้คนได้ยิน ไม่ให้คนอื่นรู้กิริยาท่าทางทีเดียว ไม่แสดงกิริยามารยาทให้ทะเลิกทะลัก แปลกประหลาด อย่างผีเข้าสิงทีเดียวไม่รู้ทีเดียว นิ่งเสีย กะเดี๋ยวหนึ่ง ความโกรธประทุษร้ายหายไป ดับไปพยาบาทนั้นหายไป มิจฉาทิฏฐิ เกิดขึ้น

มิจฉาทิฏฐินั้นแปลว่าเห็นผิดล่ะ รู้อะไรไม่จริงสักอย่าง เลอะๆ เทอะๆ เกิดขึ้น หยุดเสีย ไม่ช้ากระเดี๋ยวดับไป

นั่นแหละความโลภเกิดขึ้น อภิชฌาให้ดับไปได้ อภิชฌาเกิดขึ้นชั่วขณะ อดเสียให้ดับไปได้ ฆ่าอภิชฌาตายครั้งหนึ่ง นั่นเป็นนิพพานปัจจัยเชียว จะถึงพระนิพพานโดยตรงทีเดียว ความพยาบาทเกิดขึ้นให้ดับลงไปเสียได้ไม่ให้ออก ไม่ให้ทะลุทะลวงออกมาทางกาย ทางวาจาให้ดับไปเสียทางใจนั่นดับไป ได้คราวใด คราวนั้นได้ชื่อว่าเป็นนิพพานปัจจัยเชียวหนา สูงนัก กุศลนี้สูง จะบำเพ็ญกุศลอื่นสู้ไม่ได้ทีเดียว หยุดนิ่งเสีย ไม่ช้าเท่าไร ประเดี๋ยวเท่านั้น ความเห็นผิดดับไป นั่นเป็นนิพพานปัจจัยทีเดียว นี่ติดอยู่กับขอบนิพพานเชียวหนา

ถ้าให้ทาน ให้ได้ทุกสิ่งทุกอย่าง แต่ของชอบใจไม่ให้ เก็บเสียซ่อนเสีย ของไม่ดีที่ไม่เสมอใจให้เสีย ให้อย่างนี้มันเลือกได้ ให้ของไม่ดีเป็นทาน เป็น**ทาสทาน** จัดว่ายังเข้าไม่ถึงสหายทาน เป็นทาสทานแท้ๆ เพราะเลือกให้ หากว่ามีมะม่วงสักสามใบตั้งขึ้น ก็จะให้ใบเล็กเท่านั้นแหละ เอามะม่วงสามใบเท่าๆกัน ก็จะให้ใบที่ไม่ชอบใจนั่นแหละ เอามะม่วงสามใบเสมอกัน ก็จะเลือกเอาอีกแหละ ลูกที่ไม่ชอบใจจึงให้ ลูกที่ชอบไม่ให้ หรือมันใกล้จะสุกแล้วไม่ให้

ให้ที่อ่อนไปอย่างนี้ อย่างนี้เป็นทาสทาน ไม่ใช่สหายทาน

ถ้าให้**สหายทาน**จริงแล้ว ก็ตัวบริโภคใช้สอยอย่างไร ให้อย่างนั้นเป็นสหายทาน ถ้าว่า**สามีทาน**ละก็ เลือกหัวกระเด็นให้ เลือกให้ของที่ไม่ดีกว่านั้นต่อไป ถ้าเลือกหัวกระเด็นให้เช่นนี้ละ ก็เป็นสามีทาน ลักษณะโพธิสัตว์เจ้า ให้ทานนะ ให้สามีทาน ให้ สหายทาน สามีทานทีเดียว ทาสทานไม่ให้นี่เราสามัญสัตว์ ชอบให้แต่ของที่ไม่ประณีต ไม่เป็นที่ของที่ชอบเนื้อเจริญใจละ ก็ให้มันก็เป็นทาสทานไป เสมอที่ตนใช้สอย มันก็เป็นสามีทานไป แต่ว่าพวกเราที่บัดนี้เป็น สามีทานอยู่ก็มี เช่นเลี้ยงพระสงฆ์องค์เจ้า ตบแต่งสูปพยัญชนะ เกินกว่าเราบริโภคทุกวันๆ ที่เกินใช้สอย เช่นนี้เป็นสามีทานประณีตบรรจงแล้วจึงให้อย่างนี้เรียกว่าเป็นสามีทานฯ

แต่ว่าบารมีหนึ่งๆ กว่าจะได้เป็นบารมีนะ ไม่ใช่เป็นของง่าย ทานบารมีเต็มดวงนะดวงบุญที่เกิดจากการบำเพ็ญทานได้เป็นดวงบุญ ดวงบุญใหญ่โตเล็กเท่าไหร่ไม่ว่า สร้างไปเถอะ ทำไปเถอะ แล้วเอาดวงบุญนั้นมากลั่นเป็นบารมี ดวงบุญมากลั่นเป็นบารมีนะ บุญมีคืบหนึ่งเต็มเปี่ยมเท่าดวงจันทร์ดวงอาทิตย์ทีเดียว เอามากลั่นเป็นบารมีได้นิ้วเดียว เท่านั้นเองกลมรอบตัวเท่านั้นแหละ กลั่นไปอย่างนี้ทุกบารมี

ไปจนกว่าบารมีนั้นจะเต็มส่วน แล้วก็บารมีที่จะเป็นอุปบารมี เอาบารมีนั้นแหละ คืบหนึ่งเต็มส่วนเอามากลั่นเป็นอุปบารมีได้นิ้วเดียว แล้วเอาอุปบารมีนั้นแหละ คืบหนึ่งกลมรอบตัวเอามากลั่นเป็นปรมัตถบารมีได้นิ้วเดียว ฯ

ขั้นสมถะนี่ กายมนุษย์ กายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายทิพย์ละเอียด กายรูปพรหม กายรูปพรหมละเอียด กายอรูปพรหม กายอรูปพรหมละเอียด นี่มันขั้นสมถะแต่รูปฌานเท่านั้นเลยไปไม่ได้ พอถึงกายธรรมมันขึ้นวิปัสสนา ตาพระพุทธเจ้าท่านก็เห็นเบญจขันธ์ทั้ง ๕ เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา แท้ๆ เห็นจริงๆ จังๆ อย่างนั้นละ เห็นแท้ทีเดียว เห็นชัดๆ ไม่ได้เห็นด้วยตากายในภพ เห็นด้วยตาธรรมกาย รู้ด้วยญาณธรรมกาย เห็นอย่างนี้แหละเห็นด้วยตาของพระตถาคตเจ้า รู้ด้วยญาณของพระตถาคตเจ้า ธรรมกายนั่นเป็นตัวของ พระตถาคตเจ้าทีเดียว ไม่ใช่อื่นเห็นชัดอย่างนี้นี่แหละ เห็นอย่างนี้แหละ เขาเรียกวิปัสสนา เห็นเบ็ญจขันธ์ ๕ เป็น อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา

เห็นเป็นอนิจจังน่ะเห็นอย่างไร เห็นตั้งแต่กายมนุษย์เกิด กายมนุษย์ เกิดไม่อยู่ที่เกิดไปเรื่อยๆ เกิดริบๆ เหมือนไฟจุดอยู่ มีไส้มีน้ำมัน มีตะเกียงจุดมัดก็ลุกโพลง เราเข้าใจว่าไฟดวงนั้นเป็นอย่างนั้นแหละ

ไอ้กายมนุษย์มันก็เป็นอย่างนั้นแหละ แต่ตาธรรมกายไม่เห็นอย่างนั้น เห็นไฟเก่าหมดไปไฟใหม่เดินเรื่อยขึ้นมา ไฟเก่าหมดไปไฟใหม่เดินเรื่อยขึ้นมา แล้วก็เอามือคลำดูข้างบนก็รู้ ร้อนวูบๆ ๆ ๆ ไป อ้อไฟใหม่เกิดเรื่อย กายมนุษย์นี้ก็เช่นเดียวกัน ไอ้เก่าตายไปไอ้ใหม่เกิดเรื่อยหนุนไม่ได้ หยุดเหมือนไฟ เหมือนดวงไฟอย่างนั้นแหละ ไม่ขาดสายมันเกิด หนุนอย่างนั้น นั่นเห็นขนาดนั้น เห็นเกิดเห็นตายเรื่อยเกิดแล้วก็ตายไป เกิดแล้วก็ตายไป ไม่มีหยุดละ เหมือนกันหมดทั้งโลกเห็นทีเดียวว่ามีแต่เกิดกับดับ **ยงฺกิญฺจิ สมุทยธมฺมํ สพฺพนฺตํ นิโรธธมฺมํ** สิ่งทั้งปวงมีความเกิดเป็นธรรมดา ย่อมมีความเกิดเสมอ สิ่งทั้งปวงมีเกิดเสมอ มีความดับเสมอ มีเกิดกับดับสองอย่างเท่านั้นหมดทั้งสากลโลก เห็นด้วยตาธรรมกาย รู้ด้วยญาณธรรมกายจริงๆ อย่างนี้นี่ทำเป็นวิปัสสนาเห็นจริงเห็นจังอย่างนี้ ฯ

(คัดย่อมาจาก **หนังสืออมตวาทะ ของ พระมงคลเทพมุนี**)

หลวงพ่อพระราชพรหมยาน(หลวงพ่อ ฤาษีลิงดำ)
รวมคำสอนธรรมปฏิบัติ
เล่ม ๑

ธรรมะของพระพุทธเจ้าไม่มีอะไรเกินธรรมดา ท่านสอนให้ยอมรับนับถือกฎของธรรมดา วางทุกข์เสีย ให้รู้ว่าสิ่งนี้เป็นธรรมดา อะไรก็ตามเถอะ ถ้ามันเกิดขึ้นกับเรา มันเป็นธรรมดาของโลกทั้งนั้น ในเมื่อร่างกายเรามีอยู่ในโลกเท่านี้เอง

หลักสูตรในพระพุทธศาสนานี้ไม่มีอะไร เบื้องสูงลงมา ท่านสอนตั้งแต่ปลายผมลงมาถึงฝ่าเท้า เบื้องต่ำขึ้นไป ท่านสอนตั้งแต่ปลายเท้าถึงปลายผม มีแค่นี้ ถ้าเราไปเพ่งเล็งคนอื่นว่าคนนั้นชั่ว คนนี้ดี แสดงว่า เราเลวมาก เราควรจะดูใจของเราต่างหาก ว่าเรามันดีหรือเรามันเลว ถ้าเราดีเสียอย่างเดียว ใครเขาจะเลวร้อยแปดพันเก้าก็เรื่องของเขา ถ้าเราดีแล้วก็หาคนเลวไม่ได้ เพราะเรารู้เรื่องของคน คนมาจากอบายภูมิก็มี คนมาจากสัตว์เดรัจฉานก็มี คนมาจากมนุษย์ก็มี มาจากเทวดาก็มี มาจากพรหมก็มี มันจะเสมอกันไม่ได้ ถ้าพวกมาจากอบายภูมิสอนยาก ป่วยการสอน

คนใดก็ตามที่ประกาศตนเป็นอาจารย์พระพุทธเจ้า รู้ดีเกินพระพุทธเจ้า ที่บอกของพระพุทธเจ้าไม่ดี ไม่ทันสมัย เอาอย่างโน้นดีกว่า

อย่างนี้ดีกว่า ผมไม่คบด้วย พวกจัญไรนี่ไม่คบ คบยังไง มันจะไปไหน ไอ้พวกนี้ โน่น อเวจีมหานรก เพราะทำคนทั้งหลายที่มีเจตนาดี ให้มีมิจฉาทิฏฐิ ปฏิบัติผิด ฟังความเห็นผิด กรรมมันมาก

ของสงฆ์ที่ตากแดดตากฝนอยู่ ถ้าจะเกิดความเสียหาย ถ้าพระองค์ใดหรือว่าหลายองค์เดินหลีกไป ไม่เก็บของที่ควรจะเก็บ ปรับอาบัติทุกเที่ยวที่ผ่าน อาบัติที่ปรับนี่ไม่ต้องรอพิพากษานะ มันล่อเลยผ่านไปแบบไม่แยแส ไม่สนใจ เป็นโทษทันที นี่ไม่ใช่ว่าพระอรหันต์เห็นของอะไรก็โยนทิ้ง ๆ ไม่ใช่ ท่านรักษากำลังใจ ของคนอื่นที่มีศรัทธายิ่งกว่ากำลังใจของท่าน เพราะวัตถุทุกอย่าง จะพึงมีได้ ก็ต้องอาศัยชาวบ้าน ชาวบ้านกว่าจะได้มาแต่ละชิ้น ก็เต็มไปด้วยความทุกข์ ฉะนั้นพระต้องรักษาทรัพย์สินของชาวบ้าน ให้ยิ่งกว่าชาวบ้านรักษาทรัพย์

อภิธรรมที่พระสารีบุตรท่านเทศน์ทั้ง ๗ ประการ มีนิดเดียว ที่เขาสอนกันนี่มีหลายร้อยหน้า แล้วก็ ๘ หน้ายก ผมว่ามันเลอะเทอะเกินไป แต่ก็ไม่ได้ตำหนิคนศึกษา เพราะสนใจธรรมก็เป็นเรื่องน่าโมทนา แต่ว่าทำกันมากเกินไป มันก็สร้างความยาก การบรรลุเข้าก็ถึงช้า เพราะในพระพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าตรัสว่า **ตุลิตะ ตุลิตัง สีฆะ สีฆัง เร็ว ๆ ไว ๆ ธรรมของพระพุทธเจ้าไม่มีการเนิ่นช้า** จำไว้ให้ดีนะ อย่าประมาทในชีวิต

การบวชเข้ามาในพระพุทธศาสนา ต้องมีความหวังอยู่อย่างเดียว คือ**ความดับไม่มีเชื้อ** ถ้าบวชตามประเพณีเขาเรียกว่า บวชซื้อนรก พระนี่แค่กินข้าว ไม่พิจารณาให้เป็น **อาหาเรปฏิกูลสัญญา** หลงในรสอาหาร กินเพื่อความอ้วนพี กินเพื่อความผ่องใสอย่างนี้ องค์สมเด็จพระพิชิตมาร บอกว่า กินก้อนเหล็กที่เผาจนแดงโชนดีกว่า

บุคคลใดเกิดมาเป็นมนุษย์ พบพระพุทธศาสนาแล้วมีศรัทธาความเชื่อปสาทะ ความเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา มีจิตน้อมไปในกุศล แสดงว่าบุคคลนั้นมีบารมีเข้าถึงปรมัตถบารมี สามารถจะเข้าถึงพระนิพพานได้ในชาติปัจจุบัน

เนกขัมมบารมีจริง ๆ ก็คือจิตระงับนิวรณ์ ๕ ถ้าบวชแล้วจิตระงับนิวรณ์ ๕ ไม่ได้ ท่านไม่ถือว่าเป็นอันบวชนะ ยังไม่เรียกสมมุติสงฆ์ ถ้าระงับนิวรณ์ ๕ ได้ ท่านเรียกสมมุติสงฆ์ ถ้าระงับนิวรณ์ ๕ ไม่ได้ ท่านเรียกเปรตในเครื่องห่มผ้าเหลืองเพราะจิตมันจุ้นจ้าน

จิตของเราถ้าหาก นิวรณ์ไม่เข้ามายุ่งเมื่อไร มันก็เป็นฌานเมื่อนั้น นี่มันก็ไม่มีอะไรยาก ถ้าเรามีกำลังใจเข้มแข็ง จะไม่ยอมเชื่อไอ้ตัวร้ายนิวรณ์นี่ ทีนี้ในเมื่อเราไม่คิดถึงเรื่องอื่น ขณะพิจารณาก็มองดูแต่ขันธ์ ๕ อย่างเดียว และภาวนาก็จับเฉพาะลมหายใจเข้าออก กับคำภาวนา

ว่า**พุทโธ** อันนี้นิวรณ์มันไม่กวน จิตเข้าถึงปฐมฌานทันที

ถ้าหากว่าท่านไม่สามารถจะทรงอานาปานุสสติกรรมฐานได้ถึงปฐมฌาน ผลแห่งการเจริญวิปัสสนาญาณของท่านทั้งหลาย จะไม่มีผลตามต้องการ เพราะจิตมีกำลังไม่พอที่จะทำลายกิเลสให้เป็นสมุจเฉทปหานได้

การเจริญพระกรรมฐานไม่ได้หมายความว่า ใช้เวลานั่งสมาธิเสมอไป ถ้าเราใช้แต่เวลาที่นั่งสมาธิ มีเวลาสงัด จิตใจของเราจึงจะกำหนดถึงพระกรรมฐาน อย่างนี้ใช้ไม่ได้ **เนื้อแท้การเจริญพระกรรมฐาน กองใดกองหนึ่งก็ตาม ต้องใช้อารมณ์ของเรานี้นึกถึงกรรมฐานเป็นปกติตลอดวัน อย่างนี้จึงจะได้ชื่อว่าท่านเข้าถึงพระกรรมฐาน และ พระกรรมฐานเข้าถึงท่าน**

เวลาที่ปฏิบัติน่ะ ไม่ใช่มานั่งเงียบๆนะ กลางวันก็ทำงานก่อสร้างด้วย เรียนหนังสือด้วย นุงนังจิปาถะ ไม่ใช่นั่งเฉพาะไม่มีงานมีการแบบนี้พระพุทธเจ้าไม่ใช้ แบบที่เข้ากุฏิเจริญพระกรรมฐาน กินข้าวก็มีคนไปส่งข้าว ล้างชามไม่ได้ แบบนี้ไม่ใช่พระ พระพุทธเจ้าเอง ท่านก็ล้างบาตรเอง เช็ดบาตรเอง ทำความสะอาดพื้นที่เอง ทำแบบนั้น ก็ดีเกินพระพุทธเจ้า ก็ไปชนเอาพระเทวทัตเข้านะซิ ไม่เป็นเรื่อง เรื่องของพระ

นี่สำรวยไม่ดี ต้องทำได้ทุกอย่าง

ถ้าถามว่า ถ้าคนเขาอยากไปนิพพานเป็นตัณหาไหม ก็เห็นจะ๙๙ เปอร์เซ็นต์ ที่ตอบว่า คำว่าอยาก แปลว่าตัณหา ในเมื่ออยากไปนิพพาน ก็แสดงว่าเป็นตัณหาเหมือนกัน ก็เลยบอกว่า นี่แกเทศน์แล้ว แกเดินลงนรกไปเลยนะ แกเทศน์แบบนี้แกเลิกเทศน์ แล้วก็เดินย่องไปนรกเลยสบาย ไปเสียคนเดียวก่อนดีกว่ามาชวนชาวบ้านเข้าไปอีก **ถ้าต้องการไปนิพพาน เขาเรียกว่า ธรรมฉันทะ มีความพอใจในธรรมเป็น อาการทรงไว้ซึ่งความดี** พวกเราฟังแล้วจำไว้ด้วยนะ ถ้าใครเขาถามจะได้ตอบถูก

อารมณ์พระกรรมฐานกับอารมณ์ชาวโลกไม่เหมือนกัน มันกลับจากหน้ามือเป็นหลังมือ ไอ้การงานของชาวโลกนี่ ถ้าขยันมาก มุมานะมาก ผลงานมันสูงแล้วก็ดี แต่การเจริญพระกรรมฐาน มุมานะมาก ถอยหลัง แทนที่จะก้าวหน้ามันกลับลงต่ำ ใช้ไม่ได้ เพราะว่าการปฏิบัติความดีเพื่อการบรรลุในพุทธศาสนา ต้องละส่วนสุดสองอย่างคือ หนึ่ง **อัตตกิลมถานุโยค** การทรมานตนที่ เรียกว่าขยันเกินไป สอง **กามสุขัลลิกานุโยค** เวลาทรงสมาธิ หรือพิจารณาวิปัสสนาญาณ มีตัวอยากประกอบไปด้วย อยากจะได้อย่างนั้น อยากจะถึงอย่างนี้ อยากจะได้ตอนโน้น อีตอนนี้มันเจ๊งทั้งสองทาง **ที่ถูกคือจะต้องวางใจเฉยๆปล่อยอารมณ์ให้มันไปตามสบาย ๆ**

การบำเพ็ญบารมีใดๆ หรือสร้างความดีใดๆ เราจะตั้งมโนปณิธานความปรารถนาหรือไม่ก็ตาม ถ้าทำความดีมากครั้งเข้า ในที่สุดความชั่วก็สลายตัวไป เราก็เข้าถึงพระนิพพานตามเจตนา หรือไม่เจตนาก็จะต้องเข้าถึง ในเมื่อความชั่วถูกตัดเป็นสมุจเฉทปหาน แต่ท่าถ้าปราศจากอธิษฐานบารมี กว่าจะเข้าถึงจุดหมายปลายทางก็รู้สึกว่ามันเลี้ยวซ้าย เลี้ยวขวา หรือไม่ค่อยจะตรงนัก ฉะนั้น องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า จึงทรงแนะนำบรรดาท่านพุทธบริษัทให้มีอธิษฐานบารมี ในการที่ ท่านพุทธบริษัททั้งหลาย ตั้งใจกล่าววาจาว่า **อิมาหัง ภควา อัตตภาวัง ตุมหากัง ปริจัจชามิ** แปลเป็นใจความว่า **ข้าพระพุทธเจ้าขอมอบกายถวายชีวิตแด่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า** นี่ก็หมายความว่า เราจะเอาชีวิตของเราเข้าแลกกับความดีที่องค์สมเด็จพระชินศรี ทรงแนะนำไว้อย่างนี้ อาศัยเจตนา และความตั้งใจ จัดว่าเป็นอธิษฐานบารมี บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย จะเข้าถึงความดี ด้วยความรวดเร็วอย่างคาดไม่ถึง

ถ้าบรรดาท่านพุทธศาสนิกชน ทรงความดีของจิตในวันหนึ่ง ๓ นาที ก็คิดว่า ๑๐ วัน มันก็ ๓๐ นาที ๑๐๐ วัน มันก็ ๓๐๐ นาที ความดีมัน สะสมตัวเมื่อเวลาใกล้จะตาย อารมณ์จิตที่เราทำได้บ้าง ไม่ได้บ้าง ได้ดีบ้าง ไม่ได้ดีบ้าง ในระยะต้น มันจะเข้าไปรวมตัวกันตอนนั้น จนกลายเป็นมีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ เมื่อเวลาจะตาย จิตใจจะน้อมไป

ในกุศล ถ้าตายจากความเป็นคน อย่างเลวก็เป็นเทวดา ถ้าจิตสามารถควบคุมอารมณ์ใจได้ถึงฌาน ก็จะเป็นพรหม

อริยสัจเขาสอน ๒ อย่างเท่านั้น สำหรับอีกสองอย่าง ไม่มีใครเขาสอนหรอก อย่างนิโรธะแปลว่าดับ อันนี้มันตัวผล ไม่ต้องสอน มันถึงเอง มรรคคือปฏิปทา เข้าถึงความดับทุกข์ มันก็ทรงอยู่แล้ว คือ ศีล สมาธิ ปัญญา นี่อริยสัจ เขาตัดสองตัวคือ ทุกข์กับสมุทัยนี่เท่านั้น

ไอ้เรื่องการเข้าฌานนี่มันต้องคล่อง เหมือนกับเราเขียนหนังสือคล่องแคล่ว จะเขียนเมื่อไรเราก็เขียนได้ ไม่ใช่เขาบอกว่า เอ้าเข้าฌานซิมานั่งตั้งท่าขัดสมาธิมันก็เสร็จแล้ว มันไม่ทัน เวลาเราจะตายจริงไปตั้งท่าได้เมื่อไร มันต้องคล่อง การจะทำให้คล่องมันก็มีอยู่ว่า ต้น ๆ ถ้าจิตมันเข้าถึงอารมณ์สมาธิตอนไหนก็ตาม พยายามทรงสมาธินั่นไว้ และ พยายามทรงสมาธิให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ ใหม่ๆ มันก็อึดอัดไม่ช้าก็เกิดอาการชิน มันก็ชินจนช้าไม่เป็น

เวลาจะตายเขาเข้าฌานตายกัน คนที่เข้าฌานตายมันไม่ตายเหมือนชาวบ้านเขา อาการตายเหมือนกัน แต่ความหนักใจของบุคคลผู้ทรงฌานไม่มี ทั้งนี้เพราะถ้าจิตทรงฌาน อารมณ์ก็เป็นทิพย์ เมื่ออารมณ์เป็นทิพย์แล้ว ก็สามารถจะเห็นในสิ่งที่เป็นทิพย์ได้ เห็นรูปที่เป็นทิพย์ ได้ยิน

เสียงที่เป็นทิพย์ได้ ในเมื่อเราเห็นรูปที่เป็นทิพย์ได้ ได้ยินเสียงที่เป็นทิพย์ได้ เราก็รู้สภาวะความเป็นทิพย์ของเราได้ คนที่เขาเข้าฌานตายนี่เขาเลือกไปตามอัธยาศัย ว่าเขาจะไปจากร่างกายอันนี้ เขาจะไปอยู่ที่ใหม่เขาจะไปอยู่ที่ไหนนี่รู้ก่อน คนที่ทรงฌานจริงๆ สถานที่ที่จะพึงอยู่ได้คือพรหมโลก ถ้าหากว่าเราไม่อยากอยู่พรหม อยากจะอยู่สวรรค์ชั้นใดชั้นหนึ่งที่ต่ำลงมาอันนี้ก็เลือกได้

เวลาไหนที่เราฝึกหัดอริยาบถ เดินไปข้างหน้า ถอยมาข้างหลังไม่ต้องไปยก ๆ ย่อง ๆ ทำแบบไอ้โรคสันนิบาต ไม่ใช่นะ แบบเดินธรรมดา อิริยาบถนี่ พระพุทธเจ้าต้องการอย่างเดียว อย่างเราเดินไปบิณฑบาต เดินไปทำธุระ ทำกิจการงานทุกอย่าง ให้รู้อยู่ว่าเวลานี้เราทำอะไร อย่าไปฝึกอย่างค่อยๆยกนิดย่างหน่อยอันนี้ใช้ไม่ได้ ให้ถืออารมณ์ปกติ เราเดินธรรมดา นี่เราก้าวเท้าซ้าย เราก้าวเท้าขวา ก้าวไปข้างหน้าหรือถอยมาข้างหลัง เหลียวซ้าย หรือเหลียวขวาใช้สติเข้าควบคุม ทีนี้ **ก็อย่าลืมนะเราต้องมีโพชฌงค์ประจำใจ แล้วก็มีอานาปานุสสติ ประจำอยู่ตลอดเวลา** อย่าทิ้งนะ แม้แต่พระพุทธเจ้ายังไม่ทิ้ง ถ้าพวกคุณทิ้งอานาปานุสสติ แสดงว่าพวกคุณดีกว่าพระพุทธเจ้า ไปอยู่กับเทวทัตนะ

นักเจริญมหาสติปัฏฐานเขาต้องดูอารมณ์ อารมณ์ตัวใดมันเกิด

ตัดตัวนั้นทันที ไม่ได้ไปนั่งไล่เบี้ย ๑ , ๒ , ๓ , ๔ , ๕ , ๖ , ๗ ถึง ๑๓ จบเป็นอรหันต์ ถ้าคิดแบบนี้ลงนรกมานับไม่ถ้วนแล้ว เขาต้องรวบรวมกำลังมหาสติปัฏฐานทั้งหมดทุกบรรพเข้ามาใช้ ในขณะอารมณ์นั้นเกิดทันที ไม่ใช่ว่าทำอย่างนี้ได้แล้ว ก็ทิ้งอย่างนั้นไปจับขั้นต่อไปต่อไป พอใจสบายก็ทิ้งอย่างนี้ไปจับตัวโน้น อย่างนี้ลงนรกมานับไม่ถ้วน เพราะว่าไม่เข้าถึงความเป็นจริง ตกอยู่ในเขตของความประมาท

ท่านผู้ใดปฏิบัติกรรมฐาน ถ้าไม่สามารถจะทำจิตปลงให้ตกในด้าน **กายคตานุสสติกรรมฐาน** ทำจิตเป็นเอกัคคตารมณ์ มีอารมณ์อย่างเดียว เห็นว่าร่างกายของเราก็สกปรก ร่างกายคนอื่นก็สกปรก เป็นของไม่น่ารัก ถ้าไม่สามารถผ่านกรรมฐานบทนี้ไปได้ ความเป็นพระอนาคามีไม่ปรากฏแก่ท่านแน่ๆ

ผมบอกจุดสำคัญไว้ให้ก็ได้ ว่าทุกท่านที่บรรลุมรรคผล หรือแม้แต่ทรงฌานโลกีย์ เขาใช้ **จิตตานุปัสสนามหาสติปัฏฐาน** เป็นประจำทุกวัน พวกคุณอย่าทิ้งเชียวนะตัวนี้ ตัวที่บรรลุจริงๆอยู่ตรงนี้ นักปฏิบัติทุกองค์ที่บรรลุก็จับนี่เป็นเนติ เนติแปลว่าแบบแผน ถือว่าเป็นตัวอย่างถือว่าเป็นครูใหญ่ ใช้ดูอารมณ์ใจ ไม่ต้องไปดูอะไรเพราะว่า ไอ้กิเลสมันเกิดที่ใจ เอาอารมณ์ใจเข้ามาดู สติคุม ธัมมวิจยะพิจารณา

ถ้าใครสามารถทรงฌานได้ดี เวลาเจริญวิปัสสนาญาณนี่มันรู้สึกว่าง่ายบอกไม่ถูก เมื่อถ้าฌาน ๔ เต็มอารมณ์แล้ว เราจะใช้วิปัสสนาญาณก็ถอยหลังมาถึงอุปจารสมาธิ เราจะต้องตัดตัวไหนล่ะ ตัดราคะ ความรักสวย รักงาม เราก็ยกอสุภกรรมฐานขึ้นมาเป็นเครื่องเปรียบ ยกกายคตานุสสติกรรมฐานขึ้นมาเป็นเครื่องเปรียบ เปรียบเทียบกันว่า ไอ้สิ่งที่เรารักน่ะ มันสะอาดหรือมันสกปรก กำลังของฌาน ๔ นี่เป็นกำลัง ที่กล้ามาก ปัญญามันเกิดเอง เกิดชัด มีความหลักแหลมมาก ประเดี๋ยว เดียวมันเห็นเหตุผลชัด พอตัดได้แล้วมันไม่โผล่น่ะ รู้สภาพยอมรับสภาพ ความเป็นจริงหมด เห็นคนปั๊บไม่ต่างอะไรกับส้วมเดินได้ จะเอาเครื่องหุ้มห่อสีสัน วรรณะ ขนาดไหนก็ตาม มันบังปัญญาของท่านพวกนี้ไม่ได้

พระพุทธเจ้าจึงได้บอกว่า คนที่ทรงฌาน ๔ ได้ และรู้จักใช้อารมณ์ของฌาน ๔ ควบคุมวิปัสสนาญาณได้ ถ้ามีบารมีแก่กล้าจะเป็นพระอรหันต์ภายใน ๗ วัน ถ้ามีบารมีอย่างกลางจะเป็นพระอรหันต์ภายใน ๗ เดือน มีบารมีอย่างอ่อนจะเป็นพระอรหันต์ภายใน ๗ ปี บารมีเขาแปลว่ากำลังใจ มีบารมีแก่กล้าคือมีกำลังจิตเข้มข้นนั่นเองต่อสู้กับอารมณ์ที่เข้ามาต่อต้านแต่ว่าถ้าบารมีมันเข้มบ้าง ไม่เข้มบ้างเดี๋ยวก็จริงบ้าง เดี๋ยวก็ไม่จริงบ้าง ย่อ ๆหย่อน ๆ ตึงบ้าง หย่อนบ้างอย่างนี้ท่าน บอกภายใน ๗ เดือน ทีนี้บารมีย่อหย่อน เปาะแปะๆ

ตามอัธยาศัย ถึงก็ช่างไม่ถึงก็ช่าง ตามอารมณ์อย่างนี้ไม่เกิน ๗ ปี นี่ผมพูดถึงคนที่ทรงฌาน ๔ ได้ และก็ฉลาดในการใช้ฌาน ๔ ควบวิปัสสนาญาณ ถ้าโง่ ละก็ดักดานอยู่นั่นแหละ กี่ชาติก็ไม่ได้เป็นอรหันต์

ไอ้ตัวสงบนี่ต้องระวังให้ดีนะ มันไม่ใช่ว่าง คำว่าสงบนี่ไม่ใช่ว่าง จิตของคนนี่มันไม่ว่าง คือว่ามันต้องเกาะส่วนใดส่วนหนึ่ง ถ้ามันละอกุศลมันก็ไปเกาะกุศล ไอ้จิตที่เรียกว่าสงบก็เพราะว่า สงบจากกรรมที่เป็นอกุศล คืออารมณ์ที่เป็นอกุศล อารมณ์ชั่ว สงบความปรารถนาในการเกิด อารมณ์สงบ คือไม่คิดว่า เราต้องการความเกิดอีก และจิตก็มีความสงบ เห็นว่าสภาพร่างกายนี้ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา เราไม่มีในร่างกาย ร่างกายไม่มีในเรา ไอ้ตัวคิดว่าเรา ว่าของเรานี่สงบไป สงบตัวยึดถือวัตถุก็ตาม สิ่งมีชีวิตก็ตามว่าเป็นเรา เป็นของเรา นี่ตัวสงบตัวนี้นะ มีอารมณ์เป็นปกติอยู่เสมอ คิดว่าอัตภาพร่างกายนี้ไม่มีเรา ไม่มีของเรา และมันก็ไม่มีอะไรเป็นเราอีก หาตัวเราในนั้นไม่ได้

พยายามเพียรทรงตัวไว้ ทำใจว่าจะไม่ฝืนคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า แล้วก็เพียรทรงไว้แต่ความดี เพียรละความชั่วอยู่ตลอดเวลา กรรมอะไรก็ตาม อารมณ์ใดก็ตาม ที่พระพุทธเจ้ากล่าวว่าเป็นอารมณ์ของความชั่ว ต้องเพียรต่อต้านมันนะ แล้วก็ใช้ปัญญาพิจารณาหาความเป็นจริงให้พบ เมื่อพบความเป็นจริง แล้วก็เพียรถือมันเข้าไว้

คือทรงความเป็นจริงไว้ในใจ ยอมรับนับถือตามความเป็นจริง คิดไว้เสมอว่าไม่มีที่ใดที่จะดีไปกว่าพระนิพพานนะ

ความจริงคนเราทุกคน ไม่ต้องกลัวตาย กลัวเกิดดีกว่า ถ้าเราไม่เกิดเสียอย่างเดียว มันจะตายอย่างไรให้มันรู้ไป ถ้าไม่เกิดให้มันตายที ทีนี้เราเกิดมา เพราะตาเราเห็นรูป เราพอใจในรูป หูได้ยินเสียง พอใจในเสียง เป็นต้น ความพอใจไอ้ตัวจริงๆ ที่เป็นตัวร้าย ที่เราจะต้องตัดคือใจ ตัดอารมณ์ของใจเสีย อย่าให้ใจมันโง่ แนะนำมัน บอกว่านี่แกไปหลงใหลใฝ่ฝันในรูป รูปนี้สวย ทรวดทรงดี ถามมันดูซิว่า มีรูปอะไรที่มีการทรงตัวไม่เปลี่ยนแปลงบ้าง ไม่มีการทรุดโทรม ไม่มีการเสื่อมมันมีบ้างไหม ถามใจมันดู

การเป็นพระอรหันต์ไม่เห็นยาก คือตัดความพอใจในโลกทั้งสาม มนุษย์โลก เทวโลก พรหมโลก ตัดราคะ ความเห็นว่ามนุษย์โลกสวย เทวโลกสวย พรหมโลกสวย โลกทั้งสามไม่มีความหมายสำหรับเรา เราไม่ต้องการ สิ่งที่เราต้องการคือพระนิพพาน มีความเยือกเย็นเป็นปกติ ไม่เห็นอะไรเป็นเรา เป็นของเรา ทุกสิ่งทุกอย่างที่เรากระทบถือว่าเป็นเรื่องธรรมดา มีขนตกอยู่เป็นปกติ คือว่าไม่มีการสะดุ้งหวาดหวั่นอันใด

ถ้าคนจะถึงอรหันต์ ทีนี้อารมณ์ใจมันสบายทุกอย่าง คือว่าไม่หลง

ในฌาน ฌานทุกอย่าง ทั้งรูปฌาน และอรูปฌานเราพอใจ แต่คิดแต่เพียงว่านี่เป็นบันไดก้าวขึ้นสู่อริยะเบื้องสูงเท่านั้น ไม่ใช่มานั่งหลงว่า กันทั้งวันทั้งคืน นั่งกรรมฐานตลอดวันตลอดคืน นั่นมันยังเป็นเด็กเล็กๆ อยู่ ทีนี้หลงในฌานไม่มี ตัวมานะถือว่าเราดีกว่าเขา เราเสมอเขา เราเลวกว่าเขาไม่มี และอารมณ์ฟุ้งซ่าน สอดส่ายไปสู่อารมณ์อกุศลไม่มี และตัวสุดท้ายก็เห็นว่าโลกทั้ง ๓ โลก คือมนุษย์โลก เทวโลก พรหมโลก ไม่มีความหมายสำหรับเรา เห็นสภาวะของโลกทุกอย่างนี้ทั้ง ๓ โลก มันเป็นแกนของความทุกข์ สิ่งที่มีความสุขที่สุดคือพระนิพพาน อันนี้ถ้าเป็นสุกขวิปัสสโก ท่านจะมีความสบายมาก สบายในอารมณ์ ยอมรับนับถือกฎธรรมดา ยอมรับนับถือคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าว่า พระนิพพานมีจริง และพระนิพพานเป็นแดนของความสุขจริง แม้ท่านจะไม่เห็นหากว่าวิชชา ๓ ก็ดี อภิญญา ๖ ก็ดี ปฏิสัมภิทาญาณก็ดี นี่เขาไปที่นิพพานได้เลย จะสามารถเห็นพระนิพพานได้เท่า ๆกับเห็นของที่มองอยู่ข้างหน้า แล้วเขาก็จะรู้สภาวะว่า ถ้าเขาทิ้งอัตภาพนี้แล้ว เขาจะไปอยู่ตรงไหน เพราะพระนิพพานไม่ได้มีสภาพสูญ เขาก็เข้าสู่จุดของเขาเลยที่พระนิพพาน เข้าที่อยู่ได้ ไปไหว้พระพุทธเจ้าได้

(คัดลอกมาจากหนังสือ **รวมคำสอนธรรมปฏิบัติ ของ หลวงพ่อพระราชพรหมยาน (วีระ ถาวโรมหาเถร) เล่ม ๑)**

รวมคำสอนธรรมปฏิบัติ
เล่ม ๒

ในฐานะที่ท่านทั้งหลายเป็นสาวกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็จงอย่าคิดว่าเราจะทำวันเดียวสำเร็จ ค่อยๆทำไป สิ่งไหนบกพร่องก็พยายามระงับสิ่งนั้น และตั้งใจว่าเราจะไม่ยอมทำสิ่งนั้นต่อไปวันหลังมันอาจจะลืมอาจจะเผลอๆ คิดมาได้ ก็คิดว่าต่อนี้ไปเราจะไม่ทำอย่างนั้น ให้ถือเป็นอธิษฐานบารมีให้ทรงตัว และมีสัจจบารมีและก็จงเป็นผู้มีสติสัมปชัญญะ ให้สมบูรณ์แบบ เวลาจะพูด เวลาจะทำหรือเวลาจะคิด ก็คิดใคร่ครวญเสียก่อนว่าอันนี้มันดีหรือไม่ดี

พระพุทธเจ้าตรัสว่า ลาภ ยศ สรรเสริญ สุขเป็นโลกธรรม ถ้าเราติดเราก็มีความทุกข์ ลาภที่เรามีมา ได้แล้วมันก็หมดเสื่อมไปได้ ถ้าเรายินดีในการได้ลาภ ไม่ช้า กำลังใจก็ต้องเสียใจ สลดใจเมื่อลาภหมดไปคำสรรเสริญก็เช่นเดียวกัน คำสรรเสริญไม่ใช่ของดี ถ้าเราติดในคำสรรเสริญ เราก็จะมีแต่ความทุกข์ เพราะว่าไม่มีใครเขามานั่งตั้งตา นั่งสรรเสริญเราตลอดวันคนที่เขาสรรเสริญเราได้ เขาก็ติเราได้ ฉะนั้น จงจำไว้ว่า พระพุทธเจ้าตรัสว่า **นินทา ปสังสา** เป็นธรรมดาของชาวโลก ชาวโลกทั้งหมดเกิดมาต้องพบนินทา และสรรเสริญ นี่ท่านมาติดลาภ ติดสรรเสริญก็ถือเป็นอุปกิเลสอย่างหนัก

เราต้องตั้งใจมีความเคารพในพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ พระสงฆ์คือ พระปกติ ไม่ใช่พระเดินขบวน พวกนั้นไม่ใช่พระ เป็นเปรต เป็นสัตว์นรกมาเกิด นิสัยของสัตว์นรก เกิดมาใช้ไม่ได้ ทำให้ศาสนาบรรลัย นักบวชประเภทนี้ ถ้าเราไปไหว้ เราก็เป็นเปรตด้วย เพราะจริยาเขาเสีย เมื่อเรายอมรับความเสียของเขา เราก็เสียด้วย การเคารพพระสงฆ์ควรจะนึกเอา พระอริยเจ้าเป็นสำคัญ เรายกมือไหว้นักบวช เราถือว่าเราไหว้พระอริยสงฆ์ ถ้าท่านผู้นั้นไม่บริสุทธิ์ ก็เชิญเสด็จลงนรกไปเอง เพราะยอมให้ชาวบ้านเขาไหว้ นั่นเป็นเรื่องของท่านไม่ใช่เรื่องของเรา

ถ้าจิตของเราทรงอยู่ในพรหมวิหาร ๔ ศีลจะบริสุทธิ์ ไม่ต้องระมัดระวังศีล ความเป็นผู้มีเหตุมีผล มีความเคารพในองค์สมเด็จพระทศพล ก็มีพร้อมบริบูรณ์ เพราะคนที่ทรงศีลบริสุทธิ์ ก็แสดงว่ามีความเคารพในพระพุทธเจ้า มีความเคารพในพระธรรม มีความเคารพในพระสงฆ์ รู้จักอายความชั่ว เกรงกลัวความชั่ว

ขอบรรดาท่านพุทธบริษัท จงพยายามใคร่ครวญถึงความตายเป็นสำคัญ เรื่องความตายก็ดี การควบคุมอารมณ์จิต ให้ปราศจากความฟุ้งซ่านก็ดี ควรจะทำให้เป็นปกติ ถ้าวันใดเราผลอจาก การควบคุมอารมณ์จิต ไม่ระงับความฟุ้งซ่านก็ดี วันใดถ้าเราผลอไป ลืมนึกถึงความตายก็ดี ก็จงประณามตนเองว่าเรานี้เลวเต็มทีแล้ว

ท่านทั้งหลายจงอย่าประมาทกับชีวิต เพราะว่าชีวิตเป็นของไม่เที่ยง แต่ความตายเป็นของเที่ยง ขอทุกท่านจงคิดไว้เสมอว่า อย่างไรก็ดีเราต้องตายแน่ สำหรับเวลาการตายของเราไม่มีแน่นอน เพราะความตายไม่มีนิมิตเครื่องหมาย ท่านทั้งหลายจงประกอบแต่ความดีเข้าไว้ ถ้าใครสร้างความชั่ว ตายแล้วจะไปสู่อบายภูมิ มีนรกเป็นต้น เกิดมาเป็นคนก็จะมีแต่ความเร่าร้อน มีแต่ความลำบาก แต่ถ้าคนใดสร้างความดีคิดถึงความตาย ไม่ประมาทในชีวิต คิดไว้เสมอว่าเราจะต้องตายแน่ จงอย่าคิดว่าวันพรุ่งนี้ หรือเดือนหน้า ปีหน้า เดือนโน้น เราจึงจะตาย คิดไว้เสมอว่าวันนี้เราอาจจะตายแล้วก็สร้างความดีเข้าไว้ ความดีจะส่งผลให้ท่านมีความสุขทั้งในปัจจุบันและสัมปรายภพ

จงจำไว้ว่าอารมณ์ใดที่ประกอบไปด้วยความรัก ประกอบไปด้วยความโลภ ประกอบไปด้วยความโกรธ ประกอบไปด้วยความหลง พระพุทธเจ้ากล่าวว่าเป็น อารมณ์ของติรัจฉาน คือ มันขวางจากความดี ฉะนั้นอาการของเดรัจฉานทั้งหมด อันพึงจะผิดทางจิตก็ดี ทางวาจาก็ดี ทางกายก็ดี จงอย่ามี จงระมัดระวังกำลังใจเป็นสำคัญ อย่าเอาอารมณ์ของเดรัจฉานเข้ามาใช้ในจิต และก็จงอย่าไปเพ่งเล็งบุคคลอื่น จงอย่าสนใจกับอารมณ์ของคนอื่น จงอย่าสนใจกับจริยาของบุคคลอื่น ให้พยายามปรับปรุงใจตนเองเป็นสำคัญและให้ทรงพรหมวิหาร ๔ มี

อิทธิบาท ๔ ฟังแล้วก็ต้องจำ จำแล้วก็ต้องประพฤติปฏิบัติ ถ้าทำไม่ได้ จงรู้ตัวว่าเลวเกินไป คนเลวเขาไม่เรียกว่าคนเขาเรียกว่าสัตว์ในอบายภูมิ

เรามีความรู้สึกอยู่เสมอว่า เราจะต้องตายแน่ จะตายเช้า ตายสาย ตายบ่าย ตายเที่ยง ตายด้วยอาการปกติ หรือด้วยอุบัติเหตุก็ตาม ก็ขึ้นชื่อว่าจะต้องตาย เราไม่ประมาทในชีวิต ก่อนที่เราจะตาย จะกอบโกยความดีใส่กำลังใจไว้ให้มันครบ พระพุทธเจ้าทรงสอนแบบไหน ปฏิบัติให้จบ ให้ครบทุกประการ ให้บริบูรณ์ทั้งหมดในฐานะที่เป็นสาวกขององค์สมเด็จพระบรมสุคต

ถ้าทุกคนปรับปรุงใจตนดีแล้ว มันก็ไม่มีเรื่องยุ่งกับคนอื่น ไม่สร้างคนอื่นให้มีความเร่าร้อน ในการที่จะเพ่งโทษคนอื่น ต้องรู้ตัวว่าเราเลวเกินไป นี่จงรู้สึกตัวไว้เสมอ รู้สึกตัวว่าเรามันเลว เลวมากจน กระทั่งขังไว้ในใจไม่ได้ มันจึงอุตส่าห์ไหลออกมาทางวาจา ไหลมาทางกาย นี่แสดงว่าความเลวมันล้นออกมาจากจิต ในข้อนี้ต้องคิดไว้เป็นประจำ อย่าทะนงตนว่าเป็นคนดี ถ้าดีแล้ว ปากไม่เสีย กายไม่เสีย ถ้าปากเสีย กายเสีย ความเลวมันล้น มีความดีไม่ได้

สำหรับคนที่เขามาสร้างความชั่วให้สะเทือนใจเรา นั่นเขาเป็นทาสของกิเลส ตัณหา อุปาทาน และอกุศลกรรม ไม่มีทางที่จะคืนตัวได้ เราจง

คิดว่า คนประเภทนี้เขาไม่ใช่คน เขาคือสัตว์นรกในอบายภูมินั่นเอง เราคิดว่าถ้าเราไปต่อล้อต่อเถียงจะกระทำตอบ เราก็จะเลวตามเขา เวลานี้จิตใจของเขาจมลงไปแล้วในนรก ถ้าเราทำตามแบบเขาบ้าง เราก็จะจมนรกเหมือนกัน มันไม่มีประโยชน์ จิตเราก็ระงับความโกรธด้วยอำนาจขันติหรืออุเบกขา เฉย เขาเลวปล่อยให้เขาเลวไปแต่ผู้เดียว เราไม่ยอมเลวด้วย

อารมณ์ของคนชั่ว คืออารมณ์ที่ชอบทำลายศีลด้วยตัวเอง หรือว่ายุชาวบ้าน ให้เขาทำลายศีล เมื่อเห็นบุคคลอื่นทำลายศีลแล้วดีใจว่าเขาไม่รักษาศีล ทำลายศีลเสียได้ก็ดี อารมณ์ชั่วอย่างนี้อย่าให้มี เราจะต้องควบคุมว่า เราจะไม่ทำลายศีลด้วยตัวเอง ศีลของใครมีเท่าไรรู้ไว้ด้วย เราจะไม่คิดยุยงให้คนอื่นคิดทำลายศีล เราจะไม่ดีใจในเมื่อบุคคลอื่นทำลายศีลแล้ว

ดีหรือชั่วมันอยู่ที่การควบคุมกำลังใจ ถ้าใจของเราบริสุทธิ์ผุดผ่องเสียอย่างเดียว ใครจะว่าดีหรือชั่ว ไม่มีความสำคัญ เขาจะประณามว่าเลวมันก็เลวไม่ได้ มันก็ต้องดีอยู่ตลอดเวลา ถ้าจิตของเราชั่ว เขาจะสรรเสริญว่าดี มันก็ดีไม่ได้เหมือนกัน นี่เป็นอันว่า พระพุทธเจ้าทรงให้รักษากำลังใจเป็นสำคัญว่าควบคุมกำลังใจให้ดีไว้ แล้วมันดีเองไม่ต้องไปฟังคำชาวบ้านเขา การที่เราดีเพราะรอให้ชาวบ้านสรรเสริญ นั่นมันเป็นอารมณ์ของความชั่ว ก่อนที่จะคำนึงถึงวิปัสสนาญาณ ก็จงทำใจให้มีความสุขด้วยอำนาจของสมาธิจิตก่อน เมื่อจิตมีสมาธิดีแล้ว ก็ใช้ปัญญาพิจารณา

ให้ปรากฏ เมื่อพิจารณาไปแล้ว ถ้าหากยังเห็นไม่พอ เพราะจิตมันจะซ่าน ก็ดับความรู้สึกในการพิจารณาเสีย กลับมาภาวนาและทรงจิตให้หยุดในอารมณ์เดิมก่อน ให้จิตสบายเป็นสมาธิ ทำสลับกันไป สลับกันมา

พวกเราทุกคน จงอย่าให้องค์สมเด็จพระทศพลบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ต้องผิดหวัง คำว่าผิดหวัง ก็หมายความว่ากลายเป็นคนเมาในลาภ ยศ สรรเสริญ สุข อันพระพุทธเจ้าผิดหวัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นพระ พระทุกองค์จงอย่าเมาใน ลาภ ยศ สรรเสริญ สุขและก็จงอย่าเมาในใบลาน หรืออย่าเมาในตำรา จงใช้กำลังใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาเป็นแบบฉบับ แล้วก็ปรับกำลังใจของเราให้เท่าหรือคล้ายคลึงกำลังใจของพระองค์ ที่มีพระพุทธประสงค์มาสอนเรา

พระโสดาบันมีปัญญาเพียงเล็กน้อย รู้แค่ตายเท่านั้น ยังไม่สามารถจะจำแนกแยกร่างกายว่าไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราได้ พระโสดาบันยังมีความรู้สึกว่าร่างกายเป็นเราเป็นของเรา ทรัพย์สินทั้งหลายยังเป็นเราเป็นของเรา แต่ทว่ามีความรู้สึกว่า สิ่งทั้งหลายที่เป็นเรานี้ทั้งหมดเมื่อตายแล้ว เราก็ไม่มีสิทธิที่จะเข้ามาครอบครอง หรือถ้าว่าเรายังไม่ตายสักวันหนึ่งข้างหน้ามันก็ต้องสลายตัวไป

พระโสดาบัน ไม่สงสัยในคำสั่งและคำสอน ขององค์สมเด็จ

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า คำสั่งก็ได้แก่ศีล คำสอนก็ได้แก่ จริยาอันหนึ่งที่เราเรียกกันว่า ธรรมะ เป็นความประพฤติดี ประพฤติชอบ ศีล พระพุทธเจ้าสั่งให้ละตามสิกขาบทที่กำหนดไว้ให้ ธรรมะ คำสอนทรงแนะนำว่าจงทำอย่างนี้จะมีความสุข ทั้งคำสั่งก็ดี ทั้งคำสอนก็ดี พระโสดาบันมีความเชื่อมั่นในคุณพระรัตนตรัย

ความเป็นพระโสดาบันนี้มีความสำคัญอยู่ที่ศีล ถ้าหากว่าทุกท่านมีศีลบริสุทธิ์ ก็ไม่ต้องกล่าวย้อนไปถึงการเคารพในพระรัตนตรัย ทั้งนี้เพราะว่าศีลมาจากพระรัตนตรัยทั้ง ๓ ประการ การที่เป็นผู้มีศีลบริสุทธิ์ ก็แสดงว่าเป็นผู้เข้าถึงพระรัตนตรัยอยู่แล้ว ฉะนั้นศีลของท่านทั้งหลายจึงบริสุทธิ์ ศีลจะบริสุทธิ์ได้ต้องอาศัย เมตตากับกรุณา เป็นสำคัญ และยังมีเพื่อนอีกสอง เป็นฝ่ายสนับสนุน นั่นก็คือ มุทิตากับอุเบกขา

ท่านที่เข้าถึงความเป็นพระโสดาบัน หรือกำลังจะเข้าถึงความเป็นพระโสดาบันจะต้องทรงพรหมวิหาร ๔ ตามปกติ เมื่อทรงพรหมวิหาร ๔ แล้วก็เป็นปัจจัยให้ศีลบริสุทธิ์ ด้วยทรงพรหมวิหาร ๔ เป็นปัจจัยระงับโทสะและพยาบาททำให้โทสะ และพยาบาทคลายตัว แล้วก็พรหมวิหาร ๔ เป็นปัจจัยให้คนใจดี พอใจในการให้ทาน แล้วก็ทานตัวนี้เป็นปัจจัยตัดโลภะคือความโลภ ทำให้จิตใจของท่านที่เป็นพระโสดาบัน มีอารมณ์บริสุทธิ์ผุดผ่อง ไม่มีความโลภคือปรารถนาในการยื้อแย่งเขา พอใจ

ในการหาได้ด้วยสัมมาอาชีวะ ฉะนั้นขอบรรดาท่านพระโยคาวจรทั้งหลาย จงปรับกำลังใจของท่านให้ดีตามนี้ การเข้าสู่ความเป็นพระโสดาบันจะเป็นของไม่ยาก ไม่มีอะไรลำบากที่บรรดาท่านพุทธบริษัทจะต้องหนักใจ

ความรักที่มันเกิด เราเข้าใจว่ามันดี เข้าใจว่ามันสวย เข้าใจว่ามันสะอาด อารมณ์อย่างนี้เป็นอารมณ์ของตัณหา ดึงไปอบายภูมิ มีนรกเป็นต้น นี่พระทุกองค์ เณรทุกองค์ ฆราวาสทุกท่าน จงดูตัวไว้เสมอว่า เรามีจุดบกพร่องขนาดไหน อย่าปล่อยให้กิเลสมันล้นจากใจ ถ้าจะเลวให้เลวอยู่แค่ในใจ อย่าให้มันไหลมาทางตา อย่าให้มันไหล มาทางปาก อย่าให้มันไหลมาทางกาย

จิตของเราที่ยุ่ง วาจาของเราที่เสีย กายของเราที่ไม่สำรวม ก็เพราะอาศัยจิตไม่ดี ไม่ใช้ปัญญา ไม่ใช้สัญญา สัญญาจำไว้แค่นี้ ทำจิตให้เป็นสมาธิ ปัญญามันก็เกิด ปัญญาก็พิจารณา เห็นคนเมื่อไร เห็นสัตว์เมื่อไรมีความรู้สึกทันทีว่า ร่างกายของคนและสัตว์ทั้งหมดเต็มไปด้วยความสกปรก ความผูกพันกระสันอยากได้ ปรารถนาจะสัมผัสไม่มีในจิต ให้จิตมันทรงสภาพเช่นนี้ เห็นคนเหมือนกับเห็นซากศพ เห็นคนเหมือน กับเห็นของเน่าเปื่อย เห็นคนเหมือนกับว่าเห็น สิ่งที่เขาบรรจุอุจจาระ ปัสสาวะไว้เต็ม เท่านี้จิตก็จะไม่ยึดมั่นถือมั่น ไม่ผูกพันในรูปกายใด ๆ ทั้งหมด

เราจะปักใจไว้โดยอย่างเดียว คือว่าขันธ์ ๕ มันไม่เที่ยง แล้วก็จงทำจิตของเราให้เที่ยง คือเที่ยงอยู่ในอำนาจของพรหมวิหาร ๔ เพียงเท่านี้บรรดาท่านพุทธบริษัท จิตใจของท่านทั้งหลายก็จะเต็มไปด้วยความชื่นบาน มีแต่ความหรรษา เมื่อจิตเป็นเอกัคคตารมณ์แบบนี้ เราก็เห็นว่าสภาวะร่างกายนี้ มันไม่ใช่เราไม่ใช่ของเรา โลกียวิสัยเป็นปัจจัยของความทุกข์ โลกุตรวิสัย เป็นปัจจัยของความสุข เราต้องการความสุข คือพระนิพพาน ถ้าพิจารณาอย่างนี้บ่อย ๆ อารมณ์ใจของบรรดาพุทธบริษัททุกท่าน ก็สามารถจะตัดกามฉันทะคือ ความรักในเพศเสียได้อย่างเด็ดขาด ความรู้สึกในเพศจะไม่มี และอีกประการหนึ่ง โทสะความพยาบาทหรือความกระทบกระทั่งจิตที่คิดประทุษร้ายจะไม่ปรากฏแก่เรา ทั้งนี้เพราะความดีที่เราปฏิบัติตามกระแสพระสัทธรรมเทศนาขององค์สมเด็จพระ-สัมมาพุทธเจ้า อารมณ์ใจของท่านก็จะพ้นจากความทุกข์ ด้วยอำนาจของความรักและความสงสาร อย่างนี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงโปรดเรียกว่า **พระอนาคามิผล**

การที่คิดว่าเราเสมอกับเขา มันเป็นตัวทะเยอทะยาน การที่คิดว่าเราดีกว่าเขาเป็นการขมขู่ คิดทะนงตนว่าตนเป็นใหญ่ ถ้าคิดว่าเราเสมอเขามันก็เสียอีก เพราะบางคนเขามีจริยาเลว เราคิดว่าเรากับเขาเสมอกันก็ต้องพยายามเลวตามเขา ความเลวมันเป็นปัจจัยของความทุกข์ ไม่ใช่

ปัจจัยความของสุข ถ้าหากเขาดีกว่าเรา เราดีไม่เท่าเขา แต่เราคิดว่าเราดีเท่าเขา ก็เกิดความประมาท คิดว่าเราดีแล้วก็เป็นการทำลายความดีที่เราจะพึงแสวงหาต่อไป ถ้าเราคิดว่าเลวกว่าเขาตอนนี้เป็นการทำลายความดีของตนเอง จิตใจมันก็มีความสุขไม่ได้ เป็นอันว่าการถือตัวถือตนว่าเราเสมอเขาก็ดี เราดีกว่าเขาก็ดี เราเลวกว่าเขาก็ดี เป็นปัจจัยของความทุกข์

อย่ามองคนด้วยฐานะ อย่ามองคนด้วยศักดิ์ศรี อย่ามองคนด้วยความรู้ความสามารถ มองคนแต่เพียงว่าสภาพของเขาเป็นวัตถุเหมือนสภาพของเรา จิตใจของเราพร้อมในการเมตตาปรานีไม่ถือตน เขาจะมาในฐานะเช่นใดก็ช่าง ถือว่าเป็นเพื่อนเกิดแก่เจ็บตายเหมือนกันหมด การกำหนดอารมณ์อย่างนี้ เราก็สามารถจะกำจัดตัวมานะ การถือตัวถือตน เสียได้

จงวางอารมณ์เสีย ใครเขาจะยังไงก็ช่าง เขาจะดี เขาจะชั่ว เขาจะเลว เขาจะยังไงก็ตามเถอะ ไม่สนใจเห็นหน้าคนเราคิดไว้เสมอว่า เป็นคนที่เราควรแก่การปรานี เห็นหน้าสัตว์ก็คิดว่าเป็นสัตว์ควรแก่การปรานีพยายามไม่ถือตน คนและสัตว์ก็ตามถือว่ามีธาตุ ๔ คือ ธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุลม ธาตุไฟ เสมอกันมีอาการ ๓๒ เหมือนกัน มีความเกิดขึ้นในเบื้องต้น มีความเปลี่ยนแปลงไปในท่ามกลางมีการสลายตัวไปในที่สุดเหมือนกัน สร้างอารมณ์ให้เป็นสังขารุเปกขาญาณ ในวิปัสสนาญาณอย่างนี้ การระงับการถือตัวถือตนย่อมเป็นของไม่ยาก

เราตั้งใจไว้เฉพาะว่า เราต้องการพระนิพพานในชาตินี้ มานั่งใคร่ครวญว่ามนุษย์โลกก็ดี เทวโลกก็ดี พรหมโลกก็ดี เป็นดินแดนที่ไม่พ้นความทุกข์ ความทุกข์มันมีกับเราได้ทุกขณะจิต เราเป็นมนุษย์เต็มไปด้วยความร้อน ความหนาว ความหิว ความกระหาย ความปวด ความเมื่อยป่วยไข้ มีความไม่สบาย มีความตายไปในที่สุด มีการกระทบกระทั่งกับอารมณ์ของชาวโลก เรื่องโลกมนุษย์ไม่ดี เทวโลกกับพรหมโลกก็พักความดีอยู่ชั่วคราว ไม่มีความหมาย ใจเราต้องการอย่างเดียวคือ พระนิพพาน

อวิชชา ท่านกล่าวไว้ในขันธวรรคในพระไตรปิฎกว่าได้แก่ ความมีฉันทะกับราคะ ฉันทะ มีความพอใจในความเป็นมนุษย์ แล้วก็มีความพอใจในรูปฌาน อรูปฌาน พอใจในการถือตัวถือตน พอใจในอารมณ์ฟุ้งในด้านกุศล ราคะ มีความยินดี เห็นว่ารูปฌานดี อรูปฌานดี การถือตัวถือตนบ้าง เบ่งทับคนนั้นบ้าง เบ่งทับคนนี้บ้างเป็นของดี แล้วก็อารมณ์ฟุ้งคิดว่าเราเป็นแค่อนาคามีก็พอใจ ยังไง ๆ เราเป็นเทวดาหรือว่าพรหม เราก็มีความสุขแล้วเรานิพพานบนนั้น ฉันทะกับราคะทั้งสองประการนี้ เป็นอารมณ์ของอวิชชา ยังถือว่าเป็นความโง่ ยังไม่เห็นทุกข์ละเอียด ความจริงอารมณ์ตอนนี้ก็เข้มแข็งพอ คนที่เป็นอนาคามีแล้วนี่ จะมานั่งสอนกันละเอียดละออ มันไม่เกิดประโยชน์ เพราะว่าเป็นคนรู้มีจิตสะอาด มีอารมณ์ขุ่นมัวไปบ้างเล็กๆ น้อยๆเท่านั้น เป็นอันว่าเลิกแล้วกันไปเลยว่า

อารมณ์ใจที่มันยังเนื่องอยู่ในอวิชชา จะเห็นว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านี้มันยังไม่เข้าถึงสุขที่สุดที่เรียกว่า เอกันตบรมสุข ก็รวบรวมกำลังใจใช้บารมี ๑๐ ประการ ให้เข้าถึงจุดเกณฑ์ประหัตประหารเสียทันที

นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป เธอจงถือกำลังใจสังขารุเปกขาญาณเป็นอารมณ์ อะไรจะเกิดขึ้นแก่ร่างกายก็ถือว่าเฉยไว้ เขาจะชมก็เฉย เขาจะด่าก็เฉย แล้วร่างกายจะเจ็บไข้ไม่สบายก็ทำใจสบาย เฉย ๆ ยอมรับนับถือกฎของธรรมดา ธรรมดามันเป็นยังไง คิดว่าร่างกายของเราเราต้องเป็นอย่างนั้น อย่าใช้อารมณ์ฝืนกฎของธรรมดา เท่านี้อารมณ์ จิตของเธอจะเป็นสุข

พระอรหันต์ย่อมไม่ปรากฏเห็นว่าอะไรในโลกนี้เป็นเรา เป็นของเรา ไม่เห็นว่าอะไรในโลกนี้เป็นของดี และก็ไม่เห็นว่าอะไรในโลกนี้เป็นของเลว ทั้งนี้เพราะพระอรหันต์ยอมรับนับถือกฎแห่งความเป็นจริง ว่าธรรมดาของโลกนี้เป็นอย่างนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกเป็นกฎธรรมดาไปหมด ไม่มีอะไรเป็นเครื่องสะเทือนใจ พระอรหันต์เขาด่าก็ไม่สะเทือนใจ เขาชมก็ไม่สะเทือนใจ อะไร ๆเกิดขึ้นมาทั้งทีก็เป็นเรื่องธรรมดา

(คัดลอกมาจาก **หนังสือรวมคำสอนธรรมปฏิบัติ ของหลวงพ่อพระราชพรหมยาน (วีระ ถาวโรมหาเถร) เล่ม ๒)**

พระราชพรหมยาน

ตราบใดที่เราเป็นคน เราจะสร้างคนอื่นให้พ้นจากความเป็นคนไม่ได้ ต่อว่าเมื่อไหร่ เราเลิกเป็นคน ทำใจตนให้เป็นพระ เมื่อนั้นแหละเราก็สามารถจะเปลี่ยนแปลง สร้างสรรให้คนอื่นเลิกเป็นคนได้ แต่ว่าถ้าเรายังเป็นคนอยู่และเข้าไปยุ่งกับคนอื่น บางทีคน ๆนั้นเขามีส่วนเป็นคนเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์อยู่แล้ว เมื่อเราเข้าไปยุ่งอีกรายจะกลายเป็นการเพิ่มเปอร์เซ็นต์ ในการเป็นคนให้แก่เขามากขึ้น แทนที่จะช่วยให้ เขาพ้นจากความเป็นคนก็กลายเป็นการเพิ่มคนให้แก่เขา เรื่องมันก็จะไปกันใหญ่

เราต้องการความเมตตาปรานีจากคนอื่นฉันใด บุคคลทั้งหลายก็ต้องการความเมตตาปรานีจากเราเหมือนกัน ฉะนั้น อารมณ์ใจของเราก็คิดไว้เสมอว่า เราจะรักคนและรักสัตว์ นอกจากตัวเราเหมือนกับเรารักตัวเรา เราจะสงสารเขาเหมือนกับที่เราต้องการให้คนอื่นเขาสงสารเรา เราจะรักเขาเหมือนกับเราต้องการให้เขารักเรา เราจะไม่อิจฉาริษยาใครเมื่อบุคคลอื่นใดได้ดี หรือว่า สมมุติว่า ถ้าเรามีลาภสักการะ เรามีความดีถ้าคนอื่นมาแสดงความยินดีด้วย เราก็พอใจ ฉะนั้น เวลาที่ใครเขาได้ดีแทนที่เราจะอิจฉาริษยา เราก็พลอยยินดีกับความดีของเขา ทำใจให้มันสบายอย่างนี้

คนดี คือคนมีเมตตาปรานีต่อเพื่อน กับสงสารสงเคราะห์ซึ่งกันและกันด้วยสังคหวัตถุ

๑. ให้กันด้วยวัตถุ

๒. มีวาจาไพเราะอ่อนหวานเป็นที่รัก

๓. ช่วยกิจการงานของเพื่อน

๔. ไม่ถือตัว ไปที่ไหนทำตนเสมอกัน

พระสงฆ์ที่บวชเข้ามาในพระพุทธศาสนา หลักเกณฑ์ในการที่จะต้องทำจริง ๆ มีอยู่ ๓ ประการ คือ

๑. ทรงศีลบริสุทธิ์

๒. ทรงจิตเป็นฌานสมาบัติ

๓. มีปัญญาวิปัสสนาญาณเข้มแข็ง ไม่ติดอยู่ในโลกธรรม และไม่ติดอยู่ในขันธ์ ๕

หลักเกณฑ์หรือว่ากฎในการบวชในพระพุทธศาสนามี ๓ อย่างเท่านั้นเอง ไม่มีอะไรมาก การจะรู้จากตำรับตำรามากหรือน้อยไม่สำคัญ สำคัญว่าทรงคุณธรรม ๓ อย่างนี่ครบถ้วนไหม

จงอย่าลืมว่าเราฝึกฝนกันที่ใจ เรื่องกายนี้ไม่มีความหมาย กายมันเป็นที่อาศัยของใจ ความบริสุทธิ์ผุดผ่องจะมีขึ้นมาได้ หรือไม่ได้ มันอยู่

ที่ใจเป็นสำคัญ ถ้าใจดีเสียอย่างเดียว ปากก็พูดดี กายก็ทำดี ถ้าใจเลว ปากก็พูดเลว กายก็ทำเลว ฉะนั้นเวลาที่ฝึกจะต้องใช้มัชฌิมาปฏิปทา คือทำปานกลาง หมายถึงว่าทำแบบสบาย ๆ อารมณ์ฝืนทางกายอย่าให้มี ปล่อยกายมันไปตามปกติ มันอยากจะนอนก็ให้มันนอน มันอยากจะนั่งก็ให้มันนั่ง มันอยากจะเดินก็ให้มันเดิน มันอยากจะยืนก็ให้มันยืน

ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกมันเป็นอนิจจังหาความเที่ยงไม่ได้ ถ้ามันไม่เที่ยง เราก็จะเข้าไปยุ่งกับความไม่เที่ยง ให้มันเที่ยงมันก็เป็นทุกข์ อารมณ์ของคนที่เป็นทุกข์มัน ก็เพราะไม่ยอมรับนับถือกฎของความเป็นจริง

อย่าเมากายจนเกินไปอย่าเมาชีวิต จงอย่าคิดว่าร่างกายของใครดี ดูร่างกายของเรานี้มันสกปรกโสมม และมีความเสื่อมโทรมไป เป็นธรรมดา ในไม่ช้ามันก็พัง อยู่คนเดียวมีความสุข สุขอย่างมีคนคนเดียวแต่ก็ทุกข์ อย่างมีขันธ์ ๕ ฉะนั้น ขอลูกทุกคนจงตั้งหน้าตั้งตาปลงจิตคิดว่า **อนิจจา วตสังขารา** สังขารทั้งหลายไม่เที่ยงหนอ **อุปปาทวยธัมมิโน** เมื่อเกิดขึ้นแล้วก็แก่ไปทีละน้อยคือทรุดโทรมไป **อุปัตชิตวา นิรุตฌันติ** เมื่อเกิดขึ้นแล้วในที่สุดก็ตายให้เอาใจนึกถึงภาพคนตายว่า เวลานี้คนที่เขาตายมานอนอยู่ข้างหน้าเรา สภาพมันเป็นยังไง **เตสัง วูปสโม สุโข** ร่างกายที่เปื่อยเน่าอย่างนี้ ถ้าเรางดไม่มีเสียได้แล้ว องค์สมเด็จพระประทีปแก้วตรัสว่าจะมีกายแก้วคือ **พระนิพพาน**

จำไว้ว่าโลกนี้ไม่มีอะไรเที่ยง ถ้าเราเกาะความไม่เที่ยง มันก็ทุกข์ แต่ทว่าจะสุขหรือทุกข์ก็ตาม อนัตตามันก็เข้ามาถึง อย่ายึดอย่าถือว่ามันเป็นเราเป็นของเรา คิดไว้เสมอว่าชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายที่เราจะอยู่กับมัน

จงคิดไว้เสมอว่าเรามีร่างกายที่ไม่ใช่ของเรา ไม่ใช่เรา เราไม่มีในร่างกาย ร่างกายไม่มีในเรา ร่างกายเป็นของไม่เที่ยง เป็นทุกข์ มีการสลายตัวไปในที่สุด ร่างกายเป็นเรือนเช่าชั่วคราวเท่านั้น เราจะไม่ติดใจในร่างกาย จะไม่เมาในร่างกาย เราจะไม่หวังในร่างกายต่อไปอีก ขึ้นชื่อว่าความเกิดจะไม่มีสำหรับเรา และก็ตั้งใจตัดความโลภด้วยการให้ทาน ตัดความโกรธด้วยการเจริญพรหมวิหารสี่ ตัดความหลง ด้วยการยอมรับนับถือกฎของธรรมดา ไม่หวั่นไหวในเมื่อร่างกาย มันจะเป็นอะไรเกิดขึ้น และจงมีความเคารพในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นสรณะคือเป็นที่พึ่งอย่างแท้จริง ด้วยความจริงใจ เมื่อเคารพแล้วก็ปฏิบัติตามคำแนะนำของท่าน

อธิษฐานบารมี เราตั้งใจไว้โดยเฉพาะว่าเราต้องการพระนิพพานอย่างอื่นไม่ไป ใครจะมายกยอปอปั้นอย่างไร เราไม่เอา เพราะว่าเราเป็นสาวกขององค์สมเด็จพระจอมไตรพระผู้มีพระภาคเจ้า พระพุทธเจ้าท่านดีกว่าเราเป็นกษัตริย์ และก็มีทรัพย์สมบัติมาก มีความดีมีปัญญาทุกอย่าง ทุกสิ่งสมบูรณ์บริบูรณ์ พระองค์ยังไม่หลง ตั้งใจเฉพาะพระ

นิพพานเป็นอารมณ์ แล้วก็ไปจริง ๆ เราเป็นพุทธบริษัทชายหญิงของพระพุทธเจ้า ในเมื่อพระองค์ทิ้งอย่างอื่นได้เราก็ทิ้งได้ เราจะเก็บมันไว้ทำไม เราก็ตั้งใจตรงเฉพาะพระนิพพาน ใครจะชวนไปทางไหน ฉันไม่ยอมไป ไปที่เดียวคือ พระนิพพานเท่านั้น ตั้งใจไว้โดยเฉพาะ ทำอะไรนิด ทำอะไรหน่อย เราทำเพื่อพระนิพพาน

เธอจงใคร่ครวญอย่างนี้ จงคิดว่าเราเป็นผู้ไม่มีอะไรเลย ทรัพย์สินก็ไม่มี ญาติ เพื่อน ลูก หลาน เหลนก็ไม่มี แม้ร่างกายเราก็ไม่มี เพราะทุกอย่างที่กล่าวมามีสภาพพังหมด เราจะทำกิจที่ต้องทำ ตามหน้าที่ เมื่อสิ้นภาระคือร่างกายพังแล้ว เราจะไปนิพพาน เมื่อความป่วยไข้ปรากฏ จงดีใจว่า วาระที่เราจะมีโอกาสเข้าสู่พระนิพพาน มาถึงแล้ว เราสิ้นทุกข์แล้ว คิดไว้อย่างนี้ทุกวัน จิตจะชิน จะเห็น เหตุผล เมื่อจะตายอารมณ์จะสบาย แล้วก็จะเข้าพระนิพพานได้ทันที

(คัดลอกมาจาก หนังสือพระราชพรหมยาน วัดจันทาราม (วัดท่าซุง) อ.เมือง จ.อุทัยธานี)

อานิสงส์ของทาน

การให้ทานนี้อย่าลืมนะว่าถ้าใจยังไม่หนักแน่นพอ คนที่เรายังไม่ชอบใจอย่าเพิ่งให้ ให้แต่คนที่เรารักหรือคนที่เราไม่เกลียด ต่อไปถ้า กำลังใจสูงขึ้น จิตสบาย มีอุเบกขาดี มีเมตตาบารมีสูงก็ให้ไม่เลือก ให้เพื่อปลดเปลื้องความทุกข์ คือกิเลสของเรา **กำลังใจในการให้ทานน่ะเป็นจาคานุสสติ** ก่อนที่จะคิดให้เป็นจาคานุสสติ อันนี้อนุสสติ อย่างใดอย่างหนึ่ง ถ้ามีประจำใจแล้วมันก็ตกนรกไม่ได้

จะยกตัวอย่าง มันก็ยาวเกินไปจะขอพูดถึงอานิสงส์การให้ทานที่สมเด็จพระพิชิตมารทรงตรัสว่า **สมัยพระพุทธกัสสปท่านเทศน์** อย่างนี้ท่านบอกว่า

บุคคลใดให้ทานด้วยตนเอง แต่ไม่ชักชวนคนอื่น ตายจากชาตินี้ไปแล้วไปเกิดใหม่จะมีทรัพย์สมบัติมาก จะเป็นคนร่ำรวย เป็นเศรษฐีมหาเศรษฐี แต่ว่าขาดเพื่อน ขาดคนเป็นที่รัก มันก็โดดเดี่ยวแย่เหมือนกัน

บุคคลใดดีแต่ชักชวนบุคคลอื่น แต่ว่าตนเองไม่ให้ทาน ท่านบอกว่าตายจากชาตินี้ไปแล้วไปเกิดชาติใหม่ มีพรรคพวกมากแต่ยากจน

บุคคลใดให้ทานด้วยตนเองแล้วก็ชักชวนบุคคลอื่นด้วย ตายจากชาตินี้ไปเกิดใหม่จะเป็นคนร่ำรวยมากด้วย แล้วก็จะมีเพื่อน มีบริวารมีมิตรสหายมากนี่เรียกว่ามีความสุข

บุคคลใดไม่ให้ทานด้วยตนเอง ไม่ชักชวนบุคคลอื่นด้วย ตายจากชาตินี้ไปเกิดใหม่ จะไม่มีทรัพย์สมบัติเป็นคนยากจนเข็ญใจ เป็นยาจกขอทาน แล้วขอก็ไม่ค่อยจะได้ ไม่มีใครเขาอยากจะให้ มีแต่คนรังเกียจ

การให้ทานที่ก่อนจะนิพพานน่ะ เราจะต้องมีความสุขในทรัพย์สมบัติก่อน จะไปคิดว่าการให้ทานเป็นการกำจัดโลภะความโลภ หรือมีผลอันน้อยแค่กามาวจรอันนี้ไม่ถูก ถ้าเราจะไปนิพพาน ถ้าเราลำบากมันไปยาก ใจไม่สบาย จะเล่านิทานสักเรื่องหนึ่งเอาไหม มันจะชักช้าก็ช้า จะจบเมื่อไรก็ช่าง ก็เล่าสู่กันฟัง

ในสมัยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังมีพระชนม์อยู่ มีคนหนึ่งเขามาเกิด แต่คนคนนี้น่ะในชาติก่อน ๆ เวลาบำเพ็ญบารมีตัดทานบารมีออกจากใจ แต่ความจริงเขาก็ไม่อยากได้ทรัพย์สมบัติของใคร เขามีจาคานุสสติกรรมฐานเป็นปกติ ได้จาคานุสสติกรรมฐาน ตัวนี้เขาไม่ได้ให้ แต่จิตเขาละความโลภ คือละความอยากได้ทรัพย์สมบัติของบุคคลอื่นที่ใครไม่ให้เขาโดยชอบธรรมน่ะ เขาไม่เอา เขาไม่อยากได้ แต่ว่าเขาไม่ให้ทาน ที่ว่า **"ทานัง สัคคโส ปาณัง"** ที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า **"ทานเป็นบันไดให้ไปเกิดบนสวรรค์"** เขาบอกว่ามันต่ำไป เอาบุญที่เป็นปรมัตถบารมีดีกว่า คือ

๑.มีศีลบริสุทธิ์

๒.สมาธิตั้งมั่นก็ระงับนิวรณ์

๓.มีปัญญาแจ่มใส เพื่อตัดกิเลส

ก็เป็นการบังเอิญว่า ชาตินั้นเขายังไม่ได้เป็นพระอริยเจ้า ก็ต้อง ตายจากความเป็นคน ไปเกิดเป็นเทวดา ก็สงสัยอาจจะเป็นเทวดาคนจนก็ได้ ทิพยสมบัติอาจจะสู้ชาวบ้านเขาไม่ได้ ที่นี้ก็กลับมาเกิดใหม่ มาเกิดเป็นลูกหญิงแพศยา เป็นโสเภณี โสเภณีเวลานั้นถือว่าเป็นตระกูล เป็นอาชีพ อาชีพหนึ่ง สังคมหรือสมาคมหนึ่ง แต่ว่าโสเภณีน่ะเขาต้องการ เฉพาะลูกผู้หญิง เขาไม่เหยียดหยามเหมือนสมัยนี้ว่า โสเภณีเลวไม่ใช่ อย่างนั้น เขาถือว่าโสเภณีก็เป็นตระกูลหนึ่งที่มีศักดิ์ศรี พอออกมาเป็น ลูกผู้ชายเขาไม่ต้องการ เขาก็เลยไปหมกป่าไว้ ทิ้งปล่อยให้ตาย ก็สืบตระกูลเป็น โสเภณีไม่ได้

เวลานั้นโสเภณีผู้ชายยังไม่มี ถ้าบังเอิญมีโสเภณีผู้ชายอย่างสมัยนี้ บางประเทศก็จะหากินคล่องเหมือนกัน เป็นการบรรเทาความเดือดร้อนของบุคคลแต่ละคน ก็รวมความว่าเขาเกิดมาไม่มีความสุข ถูกปล่อยแต่เขาก็ไม่ตาย เขาไม่ตายเพราะอะไร เพราะว่ามีบุญรักษา เขาจะเป็นอรหันต์ในชาตินี้ เขาถูกหมกอยู่ อย่างนั้นไม่ตาย ถูกแวดล้อมไปด้วยสัตว์รักษาไว้ จนกระทั่งเป็นหนุ่มเดินไปเดินมา เดินเที่ยวไปก็ไม่มีอะไรกิน แต่บุญรักษาเติบโตขึ้นมาได้โดยไม่ต้องกินอาหาร

ต่อมาวันหนึ่งเดินเข้าไปชายป่า เห็นคนเขาเอาอะไรมาฝังไว้เป็นลูกเขาออก เอารกมาฝังก็แอบดู พอเขาไปแล้วก็ย่องเข้าไปขุดเห็นรกเด็ก เลยนำรกมากิน ในชีวิตเขาได้กินเท่านั้นอย่างเดียว นี่การขาดทานบารมี

หลังจากนั้น ก็เดินไปเดินมาเห็นพระท่านมีความสุข เลยขอบวช พระอุปัชฌาย์ก็ให้บวช

ในเมื่อบวชแล้วเวลาบิณฑบาตรตอนเช้า พระใหม่ก็ต้องเดินข้างหลังตามระเบียบ เพราะเดินตามอาวุโส ชาวบ้านใส่บาตร จากหน้า พอจะถึงองค์หลัง ข้าวหมดพอดี นี่อานิสงส์ของการไม่ให้ทาน ท่านก็เดือดร้อน ไม่ได้กินข้าว อุปัชฌาย์ต้องแบ่งให้ ถึงอุปัชฌาย์จะแบ่งให้ หาเองไม่ได้ ใจก็ไม่สบาย

วันที่สอง ท่านอุปัชฌาย์บอกว่า *" วานนี้เขาใส่หน้าไม่ถึงหลัง วันนี้คุณเดินข้างหน้า ทุกคนใส่จะต้องถึงคุณ "* แต่ความจริงพระอุปัชฌาย์เป็นพระอรหันต์ อย่างต่ำก็ต้องเป็นวิชาสามหรือ อภิญญาหกแน่ เพราะรู้เรื่องในใจดี รู้กฎของกรรมดี ท่านต้องการพิสูจน์ ผลว่าคนไม่ให้ทานนั้นมันมีผลเป็นอย่างไร

วันที่สอง ชาวบ้านบอกว่า *" วานนี้เราใส่หน้าไม่ถึงหลัง วันนี้รวมกันใส่ จากหลังมาหาหน้า "* พอจะถึงองค์หน้าข้าวหมดพอดี แต่ความจริงเขาตั้งใจจะให้ถึง แต่กฎของกรรมมันบันดาลให้ตักข้าวหมด

วันที่สาม พระอุปัชฌาย์บอกว่า *" เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน คุณยืนกลางเขาจะใส่ทางไหนมันพอทั้งนั้น "* เป็นอันว่าท่านยืนกลาง

วันที่สาม ชาวบ้านบอกว่า *" วันต้นใส่หน้าไม่ถึงหลัง วันที่สองใส่หลังไม่ถึงหน้า วันนี้เราแบ่งเป็นสองพวก ใส่จากข้างหน้า มา*

หนึ่งพวก ใส่จากข้างหลัง มาหนึ่งพวก " เขาก็ทำตามนั้น ปรากฏว่าทั้งสองพวกพอจะถึงองค์กลางข้าวหมดพอดี

วันที่สี่ พระอุปัชฌาย์บอกว่า *"ยืนรองฉัน มันใส่แบบไหน ถึงทั้งนั้น "* ในวันต่อมาเขาใส่บาตรตามระเบียบ ใส่บาตรที่ ๑ เขาไม่เห็นบาตรที่ ๒ ไปใส่บาตรที่ ๓ พอวันต่อมาพระอุปัชฌาย์บอกว่า *"คุณยืนรองฉัน "* ท่านเอามือจับบาตรไว้ เขาจึงเห็นบาตรของท่าน

นี่การให้ทานถ้าบารมีไม่เต็มจริง ๆ ถ้าไปโดนเข้าแบบนี้ เราจะถูกความหิวทรมานขนาดไหน แต่นั้นบังเอิญเป็นบารมีของท่านเต็มจะได้เป็นพระอรหันต์ ยังต้องถูกทรมานจิตใจแบบนั้นเห็นโทษเห็นทุกข์แห่งการเกิด พระอุปัชฌาย์แนะนำไม่นานนักท่านก็เป็นอรหันต์ เมื่อเป็นอรหันต์แล้วชาวบ้านก็เห็นบาตรเพราะเป็นผู้บริสุทธิ์แล้ว

นี่การให้ทานน่ะมีความสำคัญอย่างนี้นะ จงอย่าคิดว่าเราต้องการเฉพาะพระนิพพาน เราไม่ให้ทาน เราเอาเฉพาะศีลภาวนา อันนี้ไม่ได้ท้องไม่อิ่มนี่ มันภาวนาไม่ไหว มันจะตายเอา ดีไม่ดีมันเป็นโจร

การให้ทานของบรรดาท่านพุทธบริษัทเราจะต้องให้ ถ้าบุญบารมีของเรายังไม่เต็มเพียงใดเราก็เอาละ เราจะต้องใช้ต้องกิน แต่ถ้าบุญบารมีเต็ม เราก็จะมีความอุดมสมบูรณ์ อย่างตัวอย่าง **ท่านสีวลี**

ท่านพระสีวลีนี้ ชาติหนึ่งเป็นชาวป่า วันนั้นเป็นวันที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงพระนามว่า **พระพุทธกัสสป** เทศน์บอกว่า

คนใดให้ทานด้วยตนเอง เมื่อตายไปชาติหน้าจะมีโภคสมบัติมากแต่ไม่มีบริวารสมบัติ (ตามที่เล่ามาแล้ว)

บุคคลใดชักชวนบุคคลอื่น แต่ไม่ให้ทานเองจะมีพวกมาก แต่ว่ายากจน

ให้ทานเองด้วย ชวนบุคคลอื่นด้วย เกิดไปชาติหน้าเป็นคนรวยด้วย มีพวกมากด้วย

แล้วก็ **ไม่ให้ทานด้วยตนเองด้วย ไม่ชักชวนชาวบ้านด้วย เกิดเป็นคนยากจนไม่มีคนคบหาสมาคม ขอทานก็ยาก**

ชาวบ้านจึงตั้งใจถวายทานกันอย่างหนัก มีทุกอย่าง แต่มันขาดน้ำผึ้งสด หาเท่าไรก็ไม่ได้ ตั้งคนไว้ที่ประตูเมือง ๔ ประตู ให้เงินไว้ ๑,๐๐๐ กหาปณะ *(เท่ากับ ๔,๐๐๐ บาทสมัยนี้)* บอกว่า " ถ้าใคร เอาน้ำผึ้งสดมานำรวงผึ้งสดมาจะซื้อ จาก ๑ กหาปณะไปจนถึง ๑,๐๐๐กหาปณะ"

พอดีท่านสีวลีเป็นชาวป่า ท่านจะมาหาเพื่อนในเมือง ไม่มีอะไรติดมือมาก็เลยเอาผึ้งมารวงหนึ่ง พอพวกนั้นเห็นเข้าก็ขอซื้อตั้งแต่ ๑ กหาปณะ ถึง๑,๐๐๐ กหาปณะ

ท่านบอกว่า " *ฉันจะเอาไปให้เพื่อน* " ก็สงสัยว่าผึ้งรวงนี้จริง ๆ ราคาไม่ถึง ๑ กหาปณะ แต่เจ้าคนนี้ให้มาก ๆ คงจะสติไม่ดีหรืออาจจะมีเหตุใดเหตุหนึ่ง เกิดขึ้นมีความจำเป็น จึงถามว่า

“ ทำไมพวกท่านสติไม่ดีรึไอ้ผึ้งรวงหนึ่งราคาตั้ง ๑,๐๐๐ กหาปณะ ใครเขาซื้อเขาขายกัน ราคามันไม่ถึง ๑ กหาปณะ ”

เขาก็บอกว่า *“ พวกเราจะทำบุญ แต่ว่าทุกสิ่งทุกอย่างมีหมดมันขาดอยู่น้ำผึ้งสดอย่างเดียว เราต้องการมีทุกอย่าง ”*

ท่านก็บอกว่า *“ ถ้าซื้อไม่ขาย แต่จะเอาไปให้เพื่อน แต่ว่าท่านจะให้ฉันร่วมบุญด้วยฉันให้ ”*

ท่านสีวลีก็ให้เป็นการปิดรายการครบถ้วนพอดี เขาขาดอย่างนั้นท่านปิดพอดี มันก็ปิดให้เต็ม

หลังจากชาตินั้นมาแล้ว ท่านมาพบองค์สมเด็จพระประทีปแก้ว เกิดในชาตินี้มาเกิดในชาติหลัง นี่เขาบอกว่า ท่านพระสีวลีนี่ไม่เคยมีโรคเลย โรคภัยไข้เจ็บไม่เคยมี เป็นพระที่มีลาภจริงๆ จะไปไหนก็ตาม คนก็ดีเทวดาก็ดีปรารภพระสีวลี ถ้าพระสีวลีไปด้วยไม่มีคำว่าอด จะมีความอุดมสมบูรณ์ แม้แต่เดินเข้าไปในป่าที่ไม่มีบ้าน

ในสมัยที่องค์สมเด็จพระพิชิตมารจะเข้าไปเยี่ยม **พระเรวัต** ในป่าสะแก ที่ว่าเป็นน้อง **พระสารีบุตร** อายุ ๗ ปี เป็นพระอรหันต์ปฏิสัมภิทาญาณ เวลาเดินเข้าไป ตอนจะไปเจอะถึงทาง ๒ แพร่ง พระพุทธเจ้าจึงได้ถามพระอานนท์ว่า “อานนท์ทางไปหาพระเรวัตไปทางไหน” ความจริงท่านทราบ พระอานนท์บอกว่า “ ถ้าไปทางอ้อมทางนี้เดินทาง ๖๐ โยชน์มีบ้านบิณฑบาตตลอด ทางนี้เป็น

ทางตรงเดินไป ๓๐ โยชน์ ไม่มีบ้านใส่บาตร ”

สมเด็จพระบรมโลกนาถจึงตรัสถามว่า “สีวลีมาหรือเปล่า” แต่ความจริงท่านรู้ว่ามา แต่ต้องการจะประกาศความดี

พระอานนท์ก็กราบทูลว่า “มาพระพุทธเจ้าข้า”

พอพระพุทธเจ้าตัดสินใจว่าจะไปทางตรง บรรดารุกขเทวดาและอากาศเทวดาทั้งหลาย ต่างคนต่างปรารภว่าเวลานี้ หลวงพ่อสีวลีของเรามา ความจริงพระโมคคัลลาน์ พระสารีบุตรก็ไป พระพุทธเจ้าเสด็จด้วย แต่เทวดาไม่ได้ปรารภถึงเลย ปรารภเฉพาะท่าน พระสีวลี จึงเนรมิตเรือนแก้ว กุฎิเป็นที่พักวัดเป็นที่พัก สำหรับพระ ๕๐๐ รูป เป็นเรือนแก้วไว้แต่ละโยชน์ ๆ ๑ โยชน์มี ๑ วัด สร้าง ๓๐ วัด เป็น ๓๐ โยชน์

เมื่อพระพุทธเจ้าไปถึงวัดต่าง ๆ เขาก็แสดงตนเป็นคนธรรมดา พระพุทธเจ้าท่านรู้ นิมนต์พักวัดท่านก็พัก ตอนเช้าท่านนำอาหารการบริโภคเนรมิตจากจิตใจของเทวดาไม่ต้องหุง ถวายพระอิ่มหนำสำราญ แต่การที่เขาถวายน่ะเขาปรารภพระสีวลีว่า “ เราจะนำอาหารไปถวายหลวงพ่อสีวลีของเรา ” เป็นอย่างนี้จนกระทั่ง ถึงสำนักของพระเรวัต

นี่แหละบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร และญาติโยมพุทธบริษัท ท่านพระสีวลี ให้ทานด้วยรวงผึ้งรังเดียวปิดรายการแต่ชาติหลัง ท่านมีความอุดมสมบูรณ์ คนที่มีความอุดมสมบูรณ์จะปฏิบัติธรรมมันก็ดี ทำอะไรก็ดีทุกอย่าง มีการคล่องตัว รวมความว่า มีความปรารถนา สมหวัง

แม้แต่จิตใจคนบางประเภทก็ซื้อได้ แต่บางประเภทเราก็ซื้อใจ เขาไม่ได้นะเงินน่ะ แต่บางประเภท เวลานี้ฟุ่มเฟือยมาก การซื้อ ก็ซื้อด้วยเงินสะดวก อันนี้มีประโยชน์มาก ฉะนั้นขอบรรดาท่านพุทธบริษัทหรือเพื่อนภิกษุสามเณร **จงสนใจ ในการให้ทานให้มาก** เพราะว่าการให้ทานนี่ไม่ใช่จะหวังเฉพาะการร่ำ รวยอย่างเดียว **การให้ทานเป็นปัจจัยของความสุขทั้งโลกนี้และโลกหน้า**

การให้ทานนี่ขอพูดถึงอานิสงส์ของการให้ทานสักนิดหนึ่งคืออานิสงส์ของทานในชาติปัจจุบันเราจะเห็นได้ชัด ๆ จริง ๆ นั่นก็คือว่า**ผู้ให้ย่อมเป็นที่รักของบุคคลผู้รับ** คือว่าคนผู้ให้มีโอกาสชื่นใจว่า เราได้ให้ทานแต่ว่าบางคนน่ะ บางพวก จอมอกตัญญูไม่รู้คุณคนนี่เยอะ เหมือนกันนะ อย่าลืมว่าผมโดนมาแล้ว โดนมาตลอดชีวิต ให้แล้วมันก็กัด แต่ผมก็ไม่ได้ผูกใจเจ็บผมถือว่าเป็นความชั่วของเขา ผมไม่ยอมชั่วด้วย ไอ้ผมนั้นก็เลวอยู่แล้ว ถ้าจะไปโกรธเขาเข้า มันจะเลวมากขึ้น มันจะแบกไม่ไหว เอาแค่ความเลวที่มีอยู่มันก็เดินตุปัดตุเป๋ไปแล้ว เวลานี้ ผมเดินตุปัดตุเป๋ไม่ตรงทาง หนักความชั่ว ความชั่วมีเยอะมหาศาล แต่ว่า พวกนั้นเขากลั่นเขาแกล้ง เขากินอิ่มเข้าไปแล้ว เขาคิดจะฆ่าผม คิดจะไล่ผม เขาชุมนุมกันเยอะแยะ เวลาที่พูดอยู่นี่ก็ยังมีร้องเรียนไปที่ไหน ๆ ไปลงหนังสือพิมพ์ด่าบ้าง ฟ้องไปทุกระดับ จนกระทั่งสำนักนายก เขาหาว่าคนของผมโหดร้าย แต่ผมไม่เคยแตะต้องอะไรเขาเลย แต่พวกนี้เป็นอย่างไร ได้

ประโยชน์มากเลย คิดว่าถ้าผมไปเสียแล้ว เขาจะได้ประโยชน์จากผม หมายความว่าคนจะมาหาเขา เขาจะร่ำรวย เขานึกว่า ผมรวยก่อสร้างต่างๆ นานา ญาติโยมท่านให้สร้าง ญาติโยมท่านให้เก็บ แต่จริงๆ **การก่อสร้างนี่เหน็ดเหนื่อยหนักใจหนักกาย แต่เพื่อความดีของ ญาติโยม ผมไม่เหนื่อย ไม่หนัก ผมปลื้มใจ** เพราะญาติโยมทำความดี ทุกคนเขาจะพ้นทุกข์กัน ฉะนั้นเราจะกักให้เขาอยู่ในแดนความทุกข์ ยังไงต้องสนองสนับสนุนตามที่พระพุทธเจ้าสนับสนุน แบบไหนเราทำกัน แบบนั้น

นี่แหละบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรทุกท่าน ต้องจำไว้ว่า การให้ทานน่ะ มันก็มีการสะดุดแบบนี้ แต่เราจงอย่าคิด คิดอย่างเดียวว่าจิตใจของเราเป็นสุข สุขเพราะการเกื้อกูลแก่เพื่อนในเมื่อเราให้เขา ถ้ามีคนรักไอ้คนรักเรามาก ๆ ก็มี ไม่ใช่เลว คนเลวมันน้อยกว่าคนดี ให้ทานแก่บุคคลที่รู้คุณคนนี่มี แต่เราอย่าไปคิด คิดอย่างเดียว **ให้ทานเพื่อเป็นการสงเคราะห์ เรามีน้อยเราให้น้อย เรามีมากเราให้มาก ให้พอควรอย่าให้เกินพอดี อย่าให้เบียดเบียนตนเอง อย่าให้ถึงกับตัวมีทุกข์** ผลแห่งการให้ทานจริงๆ มันก็มีประโยชน์ใหญ่ไปที่ไหนมีแต่คนรู้จัก ความจริงเราไม่รู้จัก จำเขาไม่ได้หรอก จำเขาไม่ได้จริงๆ อย่างพวกท่านก็เคยไปกับผมไปถึงญาติโยมก็มาหากันไปถึงก็หลวงพ่อ หลวงปู่ หลวงน้า ผมมองหน้าผมจำไม่ได้แต่ว่าท่านมาด้วยความดี ผมปลื้มใจ ผมก็ดีใจ บางคราวท่านมากันมาก ในที่บางแห่ง จนกระทั่งผมฉันข้าวไม่ได้ ฉันข้าวไม่ได้ไม่ใช่ญาติโยมจะมากวนใจผมหรอกผมปลื้มใจในความดีของญาติโยม

นี่แหละบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรทั้งหลาย **การให้ทานน่ะ ชาติปัจจุบันเราก็มีความสุขมาก** ทั้งนี้เพราะอะไร มีคนเขาสนใจเรามาก ประคับประคองเรามาก ป้องกันอันตรายให้ แต่อันตรายถ้ามันจะเกิดจากกฎของกรรมก็อย่าไปโทษว่าทานไม่ช่วยน่ะ **คิดไว้เสมอว่า กรรมที่เราทำไว้ในชาติก่อนมันตามมาเล่นงานเรายังไงก็ช่างมัน ชาตินี้ทำหนีมันไปให้ได้ อันดับแรกเอาทานบารมีเข้าชนกับมันก่อน** เป็นปัจจัยส่วนหนึ่งที่ทำให้เราพอมีความสุข คนที่เขาดีมีความกตัญญูรู้คุณ เขาก็ให้การประคบประหงมเรา ให้ความสนิทสนมกับเรา เป็นที่รักของเรา เราก็ชื่นใจในความสุข เว้นไว้แต่คนจังไรที่มีความอกตัญญูไม่รู้คุณ เขามีความทุกข์ปล่อยให้เขาทุกข์ไปฝ่ายเดียว เราอย่าทุกข์กับเขา ถ้ากำลังใจของเราอย่างนี้ก็ถือว่า เป็นทานที่มีกำลังยิ่งใหญ่ ชาตินี้มีความสุข ชาติหน้าจะยิ่งสุขยิ่งไปกว่านี้ ถ้าบังเอิญบารมีของเรา ยังไม่ถึงที่สุดในชาตินี้ก็อาจจะไปตกในชาติหน้าอย่างท่าน **เมณฑกเศรษฐี** กับคณะก็ได้

(คัดลอกมาจาก **หนังสือธัมมวิโมกข์ (วัดท่าซุง จ.อุทัยธานี) ฉบับที่ ๕๒ เรื่อง บารมี ๑๐)**

บุคคลตัวอย่าง "ท่านจูเฬกสาฎก"

มีเรื่องในธรรมบท ท่านว่าเวลานั้นพระพุทธเจ้าพักอยู่ที่พระเชตวันมหาวิหาร เวลานั้นองค์สมเด็จพระพิชิตมารทรงบรรลุอภิเษกสัมมาสัมโพธิญาณใหม่ๆ คำว่าพระพุทธเจ้ายังไม่ปรากฏในโลก แต่คำว่าอรหันต์นี่ชาวบ้านรู้เรื่อง เขาต้องการอรหันต์กัน แต่ยังไม่รู้จักอรหันต์จริงๆ

วันนั้นพระพุทธเจ้าเสด็จไปที่เมือง **สาวัตถี** และก็ไปพักที่พระเชตวันมหาวิหาร บรรดาทายกก็ประกาศว่า เวลานี้องค์สมเด็จพระบรมโลกนาถ คือพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นแล้วในโลก ขอบรรดาท่านทั้งหลายจงไปฟังเทศน์พระพุทธเจ้าทั้งกลางวันและกลางคืน ใครจะไปกลางคืนก็ได้ ใครจะไปกลางวันก็ได้

ในตอนนั้นท่านบอกว่า มีพราหมณ์คู่หนึ่ง **สองตายาย** สองสามีภรรยาชื่อว่า **จูเฬกสาฎก** แต่ว่าพราหมณ์จูเฬกสาฎก ตามบาลีท่านบอกว่าในสมัย**พระวิปัสสี** พราหมณ์คนนี้ชื่อว่า **มหาสาฎก** แปลว่า **สาฎกใหญ่** สมัยพระพุทธเจ้าองค์นี้มาเกิดใหม่ก็ชื่อ สาฎกตามเดิม ชื่อ **จูเฬกสาฎก** แปลว่า **สาฎกเล็ก**

พอตาพราหมณ์ได้ฟังก็บอกกับท่านยาย ถามท่านยายว่ายาย จะไปฟังเทศน์กลางคืนหรือว่ากลางวัน เพราะเราไปพร้อมกันไม่ได้ เพราะจนมาก มีผ้านุ่งคนละผืน มีผ้าห่มผืนเดียวพราหมณ์ออกจากบ้าน

ต้องห่มผ้า เมื่อสามีออกจากบ้าน ภรรยาก็ต้องเฝ้าบ้าน เพราะไม่มีผ้าห่ม ถ้าภรรยาออกนอกบ้าน สามีก็ต้องเฝ้าบ้าน เพราะไม่มีผ้าห่ม ยายก็บอกว่า กลางคืนตาฉันไม่ดี ให้ตาไปฟังกลางคืนก็แล้วกัน กลางวันถึงจะไป

ก็เป็นอันว่า ท่านจูเฬกสาฎกก็ตกลงใจ (*ฉันก็ย่องเป็นท่านจูเฬกสาฎกนะ อย่าลืมนะว่าท่านทันสมัยพระพุทธเจ้า ไม่โง่ตามฉันหรอกนะ อย่างน้อย ๆ ก็ไปนิพพานไปนานแล้ว*) ก็ตัดสินใจ พอค่ำก็เดินทางไปที่มหาวิหารพระเชตวัน ไปนั่งด้านหน้าพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าตั้งใจเทศน์สงเคราะห์โดยเฉพาะ คนฟังมาก แต่วันนั้นท่านจี้จุดเฉพาะ จูเฬกสาฎก แต่คนที่พลอยได้นะมีเยอะ ตามธรรมดาพระพุทธเจ้าเทศน์ ต้องมุ่งก่อนว่าวันนี้เราไปเทศน์จะมีใครบรรลุมรรคผลไหม จะมีผลเป็นประการใดบ้าง ถ้าไม่มีผลเลยนี่ไม่ไป ถ้าจะไปแล้วจะต้องพูดแบบไหนจึงจะมีผลท่านรู้ไปก่อน

ในเมื่อจูเฬกสาฎกไปนั่งข้างหน้า ท่านก็เทศน์เรื่อง **ทานบารมี** อธิบายผลของทานว่า ทานเป็นปัจจัยให้เกิดความรัก เป็นต้น ผู้ให้ย่อมเป็นที่รักของผู้รับ เป็นต้น และบรรดาเพื่อน ๆ ของบุคคลของผู้รับก็ย่อมรักผู้ให้ เทศน์อย่างนี้ เทศน์อานิสงส์ของทานว่า การมีชีวิตอยู่ก็มีความสุขและก็มีพวกมาก ตายไปแล้วไปเกิดบนสวรรค์ มาเกิดเป็นมนุษย์ใหม่ก็เป็นคนร่ำรวยท่านเทศน์ยาว

พอถึงยามต้น หัวค่ำนะ พราหมณ์ตัดสินใจคิดว่า เราจะถวายผ้าห่มผืนนี้กับพระพุทธเจ้า พอคิดเพียงเท่านี้ก็ห่วงบ้าน เทศน์ไพเราะแบบนี้ไม่เคยมีมาก่อน ถ้าเราถวายผ้าผืนนี้กับพระพุทธเจ้าพรุ่งนี้คุณยายก็มาไม่ได้ ใช่ไหม ห่วงยาย พระพุทธเจ้าก็เทศน์ต่ออีก พอถึงยามที่สองก็ตัดสินใจใหม่อีก แล้วก็ห่วงยายอีก พอถึงยามที่สามเลิกห่วงยาย *(เห็นแก่ตัวแล้วนะ)* ช่างมันเถอะวะ ยายจะมาฟังได้หรือไม่ได้ก็ช่างมัน กูถวายละ ก็เปลื้องผ้าที่ห่ม (*คงจะแสนเก่า ไม่ใช่แสนใหม่นะ มีผืน เดียวนี่นะ)* เอาไปวางที่พระบาทของพระพุทธเจ้า แล้วก็ถอยหลังออกมา เปล่งวาจาว่า " *กูชนะแล้ว กูชนะแล้ว* " ตามภาษาบาลีว่า " **ชิตัง เม ชิตัง เม** " เราชนะแล้ว เราชนะแล้ว

เวลานั้น **พระเจ้าปเสนทิโกศล** นั่งฟังเทศน์อยู่ด้วย จึงให้ราชบุรุษเข้าไปถามว่า ดูซิลุงแก่แกชนะอะไรของแก เดินจะไม่ไหวอยู่แล้วใช่ไหม ในเมื่อราชบุรุษเข้าไปถาม ท่านบอกชนะความตระหนี่ เพราะตัดสินใจมาตั้งแต่ตอนเย็น ตัดสินใจไม่ได้ เวลานี้ตัดสินใจได้แล้ว ก็รวมความว่าวันพรุ่งนี้ทั้งตัวแกเองรวมทั้งยายด้วย ไม่ได้ฟังเทศน์ ถึงแม้จะไม่ได้ฟังก็ตามใจฟังเทศน์นี่ชื่นใจมากแล้ว

พระเจ้าปเสนทิโกศลท่านทราบ ก็สั่งให้เขาไปเอาผ้าสาฎกที่พระองค์ทรงใช้เอง เอามาสองผืน (หนึ่งคู่)ให้แก แกก็น้อมไปถวายให้พระพุทธเจ้าอีก ทีนี้สั่งเอามาให้อีกสองคู่ แกก็ถวายพระพุทธเจ้าอีกไปถึง

๓๒ คู่ ว่าเรื่อยกันไปนะ ๒ คู่, ๓ คู่, ๔ คู่ว่าไปเรื่อยถึง ๓๒ คู่ พอถึง ๓๒ คู่ แกคิดในใจว่า ถ้าเราไม่เอาไว้เลย ท่านผู้ให้จะหาว่าเรารังเกียจ เลยกันไว้สองคู่ เพื่อยายคู่หนึ่งเพื่อตัวคู่หนึ่ง อีก ๓๐ คู่ ถวายพระพุทธเจ้า

พระเจ้าปเสนทิโกศลก็คิดว่า คนนี้มีความเลื่อมใสในที่ที่เราเลื่อมใสแล้ว จึงให้ไปนำผ้ากำพลที่พระองค์ใช้เองอย่างดีที่สุด ราคาแสนกหาปณะมาสองผืนมามอบให้พราหมณ์ ท่านจูเฬกสาฎกก็เอาไปทำเพดานให้พระพุทธเจ้าเสียผืนหนึ่ง เอาไปกั้นเพดานที่บ้านเสียผืนหนึ่ง เมื่อเวลาพระสงฆ์ไปฉัน

พอรุ่งขึ้นอีกวันตอนบ่าย พระเจ้าปเสนทิโกศลมาเห็นผ้ากำพลก็จำได้ ก็ถามพระพุทธเจ้าว่า ใครถวาย พระพุทธเจ้าก็บอกว่า จูเฬกสาฎกถวาย จึงทรงเรียกจูเฬกสาฎกมา อีตานี้ ใจหายว้าบ สั่งให้เข้าเฝ้าด่วน ให้มาด่วนเดี๋ยวนี้(น่ากลัวหัวขาด) พอรับสั่งให้เข้ามาถึงก็บอกว่า ฉันให้ผ้าเธอถึง ๓๒ คู่ ไล่เป็นลำดับมา เธอถวายพระพุทธเจ้า เธอเอาไว้ สองคู่เพื่อตากับยาย ฉันให้ผ้ากำพลให้เธอใช้เพราะเธอมีศรัทธา เธอทำไมจึงถวายพระพุทธเจ้าอีก

ท่านก็เลยบอกว่าผ้ากำพลไม่เหมาะกับข้าพระพุทธเจ้าคนฐานะอย่างนี้ไม่สมควร สมควรกับพระเจ้าอยู่หัวอย่างเดียว ไม่เช่นนั้นก็พระพุทธเจ้าเท่านั้น

ท่านก็เลยบัญชาใหม่ว่า นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป เราให้คู่ ๔ กับเธอ

คือโค ๔ ช้าง ๔ ม้า ๔ ควาย ๔ กระบือ ๔ แล้วก็ผู้หญิง ๔ ผู้ชาย ๔ ทาสชาย ๔ ทาสหญิง ๔ และทรัพย์อีก ๔,๐๐๐ กหาปณะ (เวลานั้นเป็นคนรวยแล้วนะ) และบ้านสำหรับเก็บส่วยเก็บภาษีอีก ๔ ตำบล รวยใหญ่เลยกลายเป็นอนุเศรษฐีไป ต่อมาตอนเย็นบรรดาพระสงฆ์ทั้งหลายก็นั่งคุยกัน(พระพุทธเจ้าอยู่ในมหาวิหาร)ว่าน่าอัศจรรย์ที่จูเพกสาฎกถวายผ้าแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าเพียงแค่ผืนน้อย ๆ ผืนเดียว ผ้าเก่าด้วยมีผลปัจจุบันขนาดนี้ องค์สมเด็จพระชินสีห์ฟังแล้วก็คิดว่า เราควรจะไปที่นั่น พอไปถึงท่านก็ถามว่า " เธอคุยกันเรื่องอะไร " (นี่เป็นธรรมดานะ ธรรมดาของพระพุทธเจ้า พระสงฆ์ก็เหมือนกัน รู้แล้วต้องทำเป็นไม่รู้) พระก็เล่าให้ฟัง พระพุทธเจ้าก็บอกว่า จูเพกสาฎกถวายช้าไป ถ้าถวายตถาคตตั้งแต่ยามต้นจะได้คู่ ๑๒ หากว่าถวายยามกลาง จะได้คู่ ๘ คือ ๘ คู่ นี่ถวายยามสุดท้ายจึงได้ ๔ คู่(น้อยไป) ฉะนั้น**การทำบุญต้องเร็ว ๆ ไว ๆ "ตุลิตะ ตุลิตัง สีฆะ สีฆัง " เร็ว ๆ ไว ๆ**

คัดมาจาก หนังสือ **ธัมมวิโมกข์ (วัดท่าซุง จ.อุทัยธานี)**

ฉบับที่ ๑๒๕ เรื่องรวมคำสอนที่สายลม

การให้ทานในเขต
และนอกเขตพระพุทธศาสนา

สมัยเมื่อองค์สมเด็จพระพิชิตมาร เสด็จไปบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส เทวโลก (เพื่อโปรดพระพุทธมารดา) องค์สมเด็จพระชินสีห์ประทับที่ **บัณฑุกัมพลศิลาอาสน์** เวลานั้นมีเทวดา ๒ ท่านมาเฝ้าองค์สมเด็จพระบรมโลกนาถก่อนคนอื่นทั้งหมด เว้นไว้แต่พระอินทร์ พระอินทร์ท่านเป็นเจ้าภาพ ท่านรับอยู่ก่อน มีเทวดาองค์หนึ่งมา คือ **ท่านอินทกเทพบุตร** มานั่งอยู่ข้างๆขาเบื้องขวา **ท่านอังกุรเทพบุตร** มานั่งข้างขาเบื้องซ้าย เทวดามากันมากมายหมดดาวดึงส์ ท่านอินทกเทพบุตรนั่งตรงที่เดิม แต่ท่านอังกุรเทพบุตรต้องถอยหลังไปอยู่ท้ายบริษัท อยู่ริมนอก เพราะเป็นเทวดาที่มีบุญน้อยที่สุดในดาวดึงส์

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงถามท่านอังกุรเทพบุตร (ท่านบันดาลให้เสียงท่านและเสียงเทวดาที่พูดกันได้ยินถึงคนที่คอยท่านอยู่ที่เมืองพาราณสี ที่เมืองมนุษย์ คนทุกคนฟังชัด) องค์สมเด็จพระทรงสวัสดิ์ถามว่า

"อังกุระ เมื่อสมัยเมื่อตถาคตขึ้นมาใหม่ๆมาถึงใหม่ เธอนั่งใกล้ข้างขาข้างซ้าย เวลานี้เทวดาทั้งหลายมากันครบถ้วน แต่ว่าเธอกลับมานั่งท้ายบริษัท ตถาคตอยากจะทราบว่า ในสมัยที่เธอเป็นมุนษย์ เธอทำบุญอะไรไว้ จึงเป็นเทวดาที่มีบุญน้อยที่สุดในสวรรค์ชั้นดาวดึงสเทวโลก"

ท่านอังกุระจึงได้กราบทูลสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า "ภันเต ภควา ข้าแต่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เจริญพระพุทธเจ้าข้า ในสมัยที่ข้าพระพุทธเจ้าเป็นมนุษย์เป็นมหาเศรษฐีมีทรัพย์มาก แล้วในสมัยนั้นเป็นต้นกัป คนมีอายุยืนมาก อายุถึง ๘๐,๐๐๐ ปีจึงตาย ต่อมาสมัยที่ข้าพระพุทธเจ้าเป็นคนแก่ เหลืออีก ๒๐,๐๐๐ปีจะสิ้นอายุ จึงได้ให้ตั้งโรงทาน ๘๐ แห่งคือ ๑ โยชน์ ๑ แห่งโรงทานนี้ให้แก่คนกำพร้า คนเดินทาง ทั้งกลางวันและกลางคืนทั้งอาหารการบริโภค ผ้าผ่อนท่อนสไบ ของใช้ตามสมควร **แต่ว่าเวลานั้นว่างจากพระพุทธศาสนา คนไม่มีศีล ไม่มีธรรม คนไร้ศีลไร้ธรรม ไม่มีพระพุทธเจ้าทรงสอน** บุญญาธิการที่ได้จึงน้อยเกินไป (ลงทุนมาก๒๐,๐๐๐ ปีตั้งโรงทาน ๘๐ แห่งเลี้ยงไม่จำกัด ขอบรรดาท่านพุทธบริษัท คิดเอาว่าเขาต้องใช้เงินวันละเท่าไร แต่ว่าอาศัยว่าคนผู้รับ เป็นผู้ไม่บริสุทธิ์ ท่านผู้ให้ก็ไม่ค่อยจะบริสุทธิ์นัก เวลานั้นศีลธรรมน้อยเกินไป เป็นของธรรมดาของชาวโลก วัตถุทานที่ได้มา ก็เข้าใจว่าไม่ค่อยจะบริสุทธิ์ ฉะนั้น เวลาตายจากความเป็นมนุษย์ จึงมาเกิดบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เป็นเทวดาที่มีบุญน้อยที่สุด) เมื่อข้าพระพุทธเจ้ามาถึงใหม่ ๆ นั่งใกล้พระองค์ แต่ในที่สุดก็ต้องมานั่งท้าย เพราะบุญญาธิการไม่เท่าเทวดาทั้งหลาย"

หลังจากนั้นองค์สมเด็จพระจอมไตรจึงถามท่านอินทกเทพบุตรว่า

"อินทกะ เมื่อตถาคตมาถึงใหม่ ๆ เธอมาถึงแล้ว ก็นั่งตรงนี้เวลานี้

เทวดามาหมดสวรรค์ชั้นดาวดึงสเทวโลก เธอก็นั่งตรงนี้ตถาคตอยากจะทราบว่า ในสมัยที่เป็นมนุษย์เธอสร้างความดี คือ บุญกุศลอะไรไว้เธอจึงเป็นเทวดาที่มีศักดาใหญ่ นอกจากพระอินทร์"

ท่านอินทกเทพบุตรจึงกราบทูลสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า

"ภันเต ภควา ข้าแต่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เจริญ พระพุทธเจ้าข้า การที่ข้าพระพุทธเจ้าสมัยเป็นมนุษย์นั้น เป็นคนที่จนที่สุด หมายความว่าเป็นคนจนอยู่ในป่า ต่อมาท่านพ่อตายเหลือแต่ท่านแม่ ก็มีความกตัญญูรู้คุณพ่อแม่ เลี้ยงแม่ด้วยการตัดฟืน เหนื่อยยากลำบากขนาดไหนก็ไม่สนใจ สนใจอย่างเดียวว่า ทำอย่างไรแม่จึงจะมีความสุขตามกำลังที่จะให้ท่านได้"

ฟังตอนนี้ก็คิดด้วยนะบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายว่า **คนที่มีความรู้คุณ ยอมรับนับถือความดีของบุคคลผู้มีคุณ แล้วสนองคุณท่านนี่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสรรเสริญว่า เป็นคนดี** ตามพระบาลีท่านว่า

"นิมิตตัง สาธุรูปานัง กตัญญูกตเวทิตา"

ซึ่งแปลว่า **"บุคคลใดรู้อุปการคุณที่ท่านทำแล้ว แล้วก็ทำดีสนองตอบแทนคุณท่าน เราขอสรรเสริญบุคคลนั้นว่าเป็นคนดี"**

เป็นอันว่า เมื่อองค์สมเด็จพระชินสีห์สดับแล้ว ท่านก็เล่าต่อไป ท่านอินทกะถวายคำตอบต่อไปว่า

“ มาวันหนึ่งมีพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนาเดินทางมา ก็เป็นเวลาที่พอดีมีอาหารอยู่บ้างตามฐานะของคนจนคนป่า ยามปกติไม่มีของสำหรับทำบุญ คนจนนี่ก็ไม่มีพระ บางครั้งพระมาก็ไม่มีของถวาย ก็เลยจำใจนิ่ง เพราะอยากจะถวาย วันนั้นพอดี ของในครัวพอมีอยู่บ้าง พระก็มาพอดี มีโอกาสได้อาราธนาพระถวายเป็นสังฆทาน ครั้งเดียวในชีวิต **ในชีวิตของข้าพระพุทธเจ้าเป็นคนจน ถวายสังฆทานครั้งเดียว แต่ก็มีความกตัญญูรู้คุณกับแม่ด้วย ตายจากความเป็นคนจึงมาเกิดเป็นเทวดาบนสวรรค์ชั้นดาวดึงสเทวโลก เป็นเทวดาที่มีอานุภาพมากกว่าเทวดาอื่นนอกจากพระอินทร์** ”

นี่บรรดาพุทธบริษัททั้งหลาย ฟังแล้วต้องคิดว่าท่านอังกุรเทพบุตร ทำบุญมากแต่ว่ามีอานิสงส์น้อย ท่านอินทกเทพบุตรทำบุญน้อยแต่มีอานิงส์มาก เรื่องนี้มีมากในพระพุทธศาสนา

ฉะนั้นการบำเพ็ญกุศลนี่ บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายโดยถ้วนหน้า ต้องเลือกเขตเลือกนา การหว่านพืชในที่ดอนเกินไป ไม่มีน้ำเลี้ยงพืชก็แห้งตาย การหว่านพืชในที่ลุ่มเกินไปน้ำท่วมพืชก็ตาย จะต้องดูถึงพื้นนาที่ดี ๆ ข้าวหรือพืชจึงจะงาม ผลจึงจะดกมีผลคุ้มค่าและเกินค่าที่เราทำ อย่างท่านอินทกเทพบุตร ท่านเป็นคนจนแสนจน แต่ว่าท่านถวายสังฆทานตามเขตในพระพุทธศาสนา แล้วก็มีความกตัญญูรู้คุณต่อบิดามารดาอันนี้เป็นปัจจัยสูงสุด

แต่ก็เป็นที่น่าปลื้มใจ ที่คณะบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท และภิกษุสามเณร ทั้งในวัดก็ดีนอกวัดก็ดีนิยมการบำเพ็ญทานอันดับสูงนั่นคือ

๑.พอใจในการถวายสังฆทานถวายสังฆทานมีของมาถวายจัดเป็นชุดโดยเฉพาะก็มี ของน้อยก็มีของมากก็มี นี่เป็นสังฆทานและ

๒.ก็มีมากท่านนิยมมาเลี้ยงพระ การเลี้ยงพระสงฆ์ตั้งแต่ ๔ รูปขึ้นไปไม่ต้องบอกก็เป็นสังฆทาน ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ ทีนี้การใส่บาตรหน้าบ้านโดยไม่จำกัดพระ อันนี้ก็เป็นสังฆทานอานิสงส์ใหญ่มากที่สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้ายกย่องว่า **การบำเพ็ญทาน ถวายแด่พระองค์เอง ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่าถวายสังฆทานครั้งเดียว** และ

๓.บรรดาญาติโยมพุทธบริษัท พระก็ดีเณรก็ดีที่นิยมการช่วยส่งเสริมในการสร้างวิหารทาน ถึงกับมาสร้างห้องเป็นห้อง ๆ เป็นชื่อของตัวเอง เป็นชื่อน่ะไม่ใช่โชว์ ที่เขาติดชื่อน่ะจะได้ทราบว่าใครทำไว้ ลูกหลานจะได้โมทนา ได้เป็นส่วนบุญด้วย สร้างพระพุทธรูปสวยสดงดงาม

รวมความว่า การบริจาคทานของบรรดาท่านพุทธบริษัททำถูกต้องอย่างนี้มีอานิสงส์มาก

คัดมาจาก หนังสือบารมี ๑๐ โดยหลวงพ่อพระราชพรหมยาน

(หลวงพ่อพระมหาวีระ ถาวโร วัดท่าซุง จ.อุทัยธานี)

การเลือกบุคคลให้ทาน

สำหรับบารมีนี่มี ๑๐ อย่าง ท่านขึ้นต้นด้วยทานบารมีก่อน แต่การจะประพฤติทานได้จริง ๆ บรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรและบรรดาท่านพุทธบริษัทชายหญิง ต้องเป็นคนมีปัญญา ถ้าคนที่ไร้ปัญญาให้ทานไม่ได้ คนที่มีทรัพย์สินสะสมไว้มากแสนมาก แต่ไร้การให้ทาน ย่อมเป็นโทษกับตัวเอง มีทรัพย์กี่หมื่นล้านก็ตาม ถ้าหากเราไม่ให้ทาน เราก็เป็นคนโดดเดี่ยว อันตรายจะมีกับเราเมื่อใดก็ได้ ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะว่าคนทุกคนเขาไม่ชอบหน้าเรา เราเป็นคนตระหนี่แน่นเหนียวประการหนึ่ง

และประการที่สองถ้าเราให้ทานไม่ได้ก็หมายถึงว่าเรามีความโลภ เพราะการให้ทานนี่เป็นปัจจัยตัดความโลภ คำว่าความโลภในที่นี้อย่างหยาบ ก็คือ อยากได้ทรัพย์สมบัติของบุคคลอื่นมาโดยไม่ชอบธรรม เช่น โกงเขาบ้าง แย่งชิงวิ่งราวบ้าง แล้วก็ทำต่าง ๆ ที่จะพึงทำได้ ลักขโมยเขาบ้าง อย่างนี้เป็นต้นอาการอย่างนี้เป็นอาการแห่งการสร้างศัตรู

ฉะนั้นสมเด็จพระบรมครูจึงทรงตรัสว่า ถ้าหวังความสุขจริง ๆ ก็ต้องมีการให้ทาน

สำหรับการให้ทานนี่ก็ต้องเลือกเหมือนกัน คือการให้ทานนะมันก็มีอยู่ว่า เหมือนกับเราจะหว่านพืช ตามที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า ผู้รับทานนั้นถือว่าเป็นเนื้อนาบุญ อย่างพระสงฆ์ก็ดี สามเณรก็ดี ถือเป็นเนื้อนาบุญ หรือว่าเนื้อนาบาป โดยเฉพาะอย่างยิ่งเราเจาะจงพระก่อนพระ ก็ดี

เณรก็ดี ถ้าปฏิบัติดีปฏิบัติชอบตามคำแนะนำขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อันนี้เราก็ต้องดูต้องใช้ปัญญาไม่ใช่ว่าปัญญาบารมีไปอยู่ถึงข้อ ๔ แล้วเราจะไม่ใช้ ต้องใช้ปัญญาบารมีนี่ถือว่าเป็นธงชัยนำหน้าเหมือนกัน ในมรรค ๘ ท่านขึ้น **สัมมาทิฎฐิ** ก่อน สัมมาทิฎฐินี่เป็นตัวปัญญา

นี่เราก็มาพิจารณากันต่อไปว่าพระสงฆ์ประเภทไหนที่เราควรจะยอมรับนับถือแล้วก็ควรจะถวายทาน **อันดับแรก**ที่สุดจะสังเกตพระสงฆ์ทั้งหมดจะต้องมีจิตมีกำลังเหนือนิวรณ์ ๕ นั่นก็หมายความว่า ถ้าเป็นพระปุถุชนก็ดี เป็นพระที่ทรงฌานสมาบัติก็ดี ก็ยังอยู่ภายใต้อำนาจของนิวรณ์ นิวรณ์ยังครอบงำจิตได้ สำหรับท่านที่ทรงฌานสมาบัติ บางครั้งจิตท่านพลาดจากฌานลืมคุมฌาน เวลานั้นก็หมายความว่านิวรณ์เข้าครอบงำจิตแน่

สำหรับพระที่ไม่ได้ฌานสมาบัติที่มีศีลบริสุทธิ์ก็เช่นกัน บางครั้งนิวรณ์ก็ครอบงำจิตได้ แต่ว่าก็ยังเป็นเนื้อนาบุญที่ควรจะให้การสงเคราะห์ ควรจะมอบวัตถุทานให้ ทั้งนี้เพราะอะไรเพราะยังมีความดีอยู่ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าพระองค์ใดเป็นพระอริยเจ้า สำหรับพระอริยเจ้านี่เราสังเกตกันยาก เพราะว่าคนเราติดอุปาทานเสียมาก มีนักปราชญ์ชุ่ย ๆ **ที่บอกว่าพระอรหันต์ต้องไม่หัวเราะ พระอรหันต์ต้องไม่สูบบุหรี่ ไม่กินหมาก** ความจริงความเข้าใจอย่างนี้ผิด แม้แต่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า ก็ยังทรงหัวเราะที่กล่าวว่าพระพุทธเจ้า ไม่ทรงหัวเราะนานๆ จะมี

การแย้มพระโอษฐ์สักทีหนึ่ง การแย้มพระโอษฐ์น้อยๆ น่ะมันเป็นเฉพาะเวลาพิเศษ นั่นก็คือสมเด็จพระบรมโลกเชษฐ์เห็นความสำคัญเกิดขึ้นอยู่เฉยๆไม่ได้พูดกับใคร แล้วก็ไม่ได้หันหน้าไปหาใคร ทรงแย้มพระโอษฐ์เฉย ๆ นั่นหมายถึงความสำคัญจะเกิดขึ้น ถ้าพระอานนท์ ถามว่าทรงแย้มพระโอษฐ์เพราะอะไร ก็จะทรงตรัสถึงความสำคัญที่ทรงแย้มพระโอษฐ์

นี่เป็นอันว่า พระพุทธเจ้าก็ทรงยิ้มแย้มแจ่มใสเหมือนคน ธรรมดาๆ คำว่าเหมือนคนธรรมดาก็หมายความว่า ถ้าเราหัวเราะได้ท่าน ก็หัวเราะ เรายิ้มกันได้ท่านก็ยิ้ม

ตัวอย่างในสมัยหนึ่ง เมื่อท่านโกมารภัจจ์มาที่เมือง **ทวาราวดี** เวลานั้นเขายังไม่เรียกว่าประเทศไทย มันเป็นเมืองย่อม ๆ เป็นจุด ๆ ท่านมาทวาราวดี ๒ ปี กลับไปเฝ้าองค์สมเด็จพระชินสีห์ ก็กราบทูลให้ทรงทราบว่าชาวเมืองทวาราวดีนี่พูดเพราะมาก ใช้ภาษาโดด คือ ภาษาคำเดียวแล้วพูดไพเราะไม่ปรื๊ดปร๊าด ๆ เหมือนแขก

ตัวอย่างเช่นคำว่า "ไป" ไปนี่เราใช้คำว่า "ไป" เฉย ๆ แต่ว่า ภาษามคธหรือภาษาแขก เรียก "คมนา" บ้าง "คัจฉติ" บ้าง ของเขาหลายคำอย่างคำว่า "กิน" เราเรียกว่า "กิน" แต่ของเขาเรียกว่า "ภุญชติ" อย่างนี้เป็นต้น ก็รวมความว่าของเขาใช้คำกล้ำ เราใช้คำโดด

เมื่อท่านโกมารภัจจ์กราบทูลให้พระพุทธเจ้าทรงทราบพระพุทธเจ้า

ก็ทรงตรัสถามว่า ชาวทวาราวดีเขาพูดอย่างไรลองพูดให้ฟังสักประโยคซิ ท่านโกมารภัจจ์ก็พูดให้ฟัง พระพุทธเจ้าก็ทรงพูดภาษาทวาราวดี คุยกันสนุกสนาน คำว่า สนุกสนานในที่นี้นะ ถ้าพระพุทธเจ้าทรงทำหน้าตูม ๆ ล่ะมันไม่สนุกหรอกท่านก็ต้องมีการยิ้มแย้มแจ่มใส และอีกประการหนึ่งเวลานั้นจะเห็นว่าคณาจารย์มาก พระพุทธศาสนาเกิดใหม่ ถ้าหากว่าพระพุทธเจ้าทำหน้า.. ขอประทานอภัยนะ เหมือนกับหน้าไม้ตีพริก เพราะว่าไม้ตีพริกนี่หน้ามันไม่เงย มันก้ม มันลงต่ำไม่แสดงถึงอาการรื่นเริง อย่างนี้การประกาศพระพุทธศาสนาไม่ได้แน่นอน แพ้เขาพระพุทธศาสนาก็ไม่มาถึงเรา ก็เป็นอันว่าพระพุทธเจ้าก็ทรงยิ้มแย้มแจ่มใส ฉะนั้น ขอบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายจำไว้ด้วย เพราะว่านักปราชญ์ท่านมีเยอะแล้ว

ประการที่ ๒ การจะดูพระ การดูพระอริยะก็ดูยาก ก็ดูอย่างนี้ก็แล้วกัน ถ้าพระที่เราควรจะให้ คือ ไม่ใช่พระอริยะ เป็นพระผู้ทรงศีลก็ดี เป็นผู้ทรงฌานก็ดี อย่างนี้สังเกตดูท่านพูดวาจาที่ท่านพูดก็ดี อาการทางกายที่ท่านทำก็ดี ท่านฝ่าฝืนคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระพุทธเจ้าไหม พระพุทธเจ้าบอกว่าตายแล้วเกิด ถ้าหากท่านผู้นั้นบอกว่าตายแล้วสูญ อย่างนี้แสดงว่าคัดค้าน เป็นศัตรูกับพระพุทธเจ้าแน่นอน ไม่ใช่พระที่พระพุทธเจ้าทรงยอมรับนับถือ พระพุทธเจ้าทรงยืนยันในพระไตรปิฎกนะ มีในวิมานวัตถุ ถ้าจะพูดถึงอย่างอื่นก็จะ

หายาก ในวิมานวัตถุพูดกันเฉพาะเรื่องเทวดา เรื่อง พรหมโดยเฉพาะ มีเรื่องราวมาก เล่มเบ้อเริ่มเชียว มีเรื่องไม่รู้ว่าเท่าไหร่

นี่เป็นอันว่าองค์สมเด็จพระจอมไตรทรงยอมรับว่าเทวดามี พรหมมี สัตว์นรก เปรต อสูรกายมี นิพพานมี แต่ว่าท่านผู้ใดบอก สัตว์นรกไม่มี เปรตอสูรกายไม่มี นิพพานไม่มี สวรรค์ไม่มี พรหมไม่มี ท่านผู้นั้นก็หมายความว่าไม่ใช่พระสงฆ์ในพระพุทธศาสนา ถ้าเอาผ้าเหลืองเขามาครอง ก็แสดงว่าปลอมตัวเข้ามาทำลายพระพุทธศาสนา เหมือนกับสมัยเมื่อพระพุทธเจ้าทรงนิพพานไปแล้วไม่นานนัก พวกพราหมณ์เข้ามาแทรกเข้ามาบวชในพุทธศาสนา แล้วเอาลัทธิของตัวเข้ามาแทรกแซง ทั้งนี้เพื่อหวังผลประโยชน์ในการทำลายพระศาสนาให้สิ้นไป

ฉะนั้นขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายถ้าจะบำเพ็ญ**ทานบารมี** โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าพระสงฆ์สามเณรในพระพุทธศาสนาก็ต้องดูให้ดี ท่านที่ฝ่าฝืนคัดค้านคำสอนขององค์สมเด็จพระ-สัมมาสัมพุทธเจ้า อย่างท่าน **กปิลภิกขุ** ตัวของท่านเองก็ดี พาแม่และน้องสาวด้วย ลงอเวจีมหานรกก็เพราะว่าคัดค้านคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตามที่กล่าวมา พระพุทธเจ้าทรงตรัสอย่างนี้ ท่านก็พูดอย่างโน้น แต่ว่าลีลาของท่านจริงๆ เหมือนกับเคารพสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ฉะนั้นการที่จะถวายทานแก่พระสงฆ์จัดว่าเป็นจุดสำคัญคือ เนื้อ

นาบุญ ก็ต้องดูเนื้อนาที่เราจะเห็นสมควรไหม

อย่างพระสงฆ์ผู้ทรงศีลบริสุทธิ์ ท่านผู้นี้เราทำบุญด้วยมีผลไม่มากนัก แต่ก็มีผลสามารถให้เราไปสวรรค์ได้ ถ้าจิตใจเราจับอยู่ในพระสงฆ์เป็นนิตย์ เคารพพระองค์ใดพระองค์หนึ่งจับใจ อารมณ์ใจจับถือองค์นั้นอยู่เสมอเป็นปกติ อย่างนี้ถือว่า **เป็นฌานในสังฆานุสสติกรรมฐาน** ในเมื่อจิตเป็นฌาน ในสังฆานุสสติกรรมฐาน ตายแล้วไปเป็นพรหม ถ้าบังเอิญอารมณ์เราเห็นว่าท่านไม่นิยมในสังขารคือร่างกายไม่ติดในร่างกาย ไม่ติดในวัตถุ เราพลอยไม่ติดไปกับท่าน เราพลอยได้ไปนิพพานกับท่านเหมือนกัน

ถ้าจะถามว่าเฉพาะทรงศีลเฉย ๆ จะไปนิพพานได้รึ ถ้าอารมณ์ไม่ติดของท่านนั่นแหละมันจะตัดกิเลสไปทีละน้อย ๆ ในที่สุดท่านก็หมดกิเลสท่านก็ไปนิพพาน

ถ้าญาติโยมพุทธบริษัทคบพระเช่นนั้น ถวายทานกับพระเช่นนั้นมีอานิสงส์เลิศ ถึงไม่เลิศถึงที่สุดก็เลิศ อย่าลืมว่าน้ำฝนตกมาทีละหยาด ๆ มันก็สามารถจะทำภาชนะให้เต็มได้ การบำเพ็ญกุศลกับพระผู้ทรงศีลบริสุทธิ์ ถึงแม้จะมีอานิสงส์ไม่เลิศทำบารมีของเราให้เต็มได้ คือ ทานบารมี

การทำบุญ พระพุทธเจ้าทรงตรัสไว้อย่างนี้ คือ

ให้ทานกับคนที่ไม่มีศีลเลย ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่ากับคนที่เคยมีศีลแต่ศีลขาดไปแล้ว ๑ ครั้ง หมายความว่ายังมีความดีอยู่บ้าง

ให้ทานแก่คนที่เคยมีศีลแล้วศีลขาด ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่ากับให้ทานกับท่านที่ทรงศีลบริสุทธิ์ ๑ ครั้ง

ให้ทานกับท่านที่มีศีลบริสุทธิ์ ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่ากับให้ทานกับท่านผู้ทรงฌาน หรือท่านปฏิบัติเพื่อโสดาปัตติมรรค ๑ ครั้ง

ผู้ปฏิบัติเพื่อโสดาปัตติมรรคหมายความว่า ท่านที่ปฏิบัติกรรมฐานแต่ยังไม่ถึงพระโสดาบันปัตติมรรค จะเป็นขั้นไหนก็ตาม อย่างน้อยที่สุดจิตของท่านตัดนิวรณ์ มีความเคารพในพระรัตนตรัยจริง ๆ ทรงศีลบริสุทธิ์ก็มีอานิสงส์มาก

ให้ทานกับท่านที่ปฏิบัติเพื่อโสดาปัตติมรรค ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่ากับให้ทานกับพระโสดาปัตติผล ๑ ครั้ง

ถวายทานกับพระโสดาปัตติผล ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายทานพระสกิทาคามีผล ๑ ครั้ง

ถวายทานกับพระสกิทาคามีมรรค ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายทานกับพระสกิทาคามีผล ๑ ครั้ง

ถวายทานกับพระสกิทาคามีผล ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายทานกับพระอนาคามีมรรค ๑ ครั้ง

ถวายทานกับพระอนาคามีมรรค ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายทานกับพระอนาคามีผล ๑ ครั้ง

ถวายทานกับพระอนาคามีผล ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายทานกับพระอรหัตมรรค ๑ ครั้ง

ถวายทานกับพระอรหัตมรรค ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายทานกับพระอรหัตผล ๑ ครั้ง

ถวายทานกับพระอรหัตผล ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายทานแด่พระปัจเจกพุทธเจ้า ๑ ครั้ง

ถวายทานแด่พระปัจเจกพุทธเจ้า ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายทานแด่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๑ ครั้ง

ถวายทานแด่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายสังฆทาน ๑ ครั้ง

ถวายสังฆทาน ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่าถวายวิหารทาน ๑ ครั้ง

ตามลำดับการบำเพ็ญทานเป็นอย่างนี้

ทีนี้ถ้าหากว่าเราจะรู้ได้อย่างไร องค์ไหนเป็นพระอริยเจ้า อย่างนี้รู้ยาก เพราะว่าคนเราติดจริยามากกว่าอย่างอื่น เข้าใจว่า พระพุทธเจ้าก็ดี พระอรหันต์ก็ดีไม่หัวเราะ ต้องทำหน้าที่เป็นหัวตอ หรือว่าทำปากเป็นสาก เฉย ๆ หน้าบึ้งหน้าตูมอย่างนี้ก็เลยผิด

ความจริงถ้าเราไม่รู้อะไรมากไม่แน่ใจ ก็ดูจริยาภายนอกท่านน่ารักไหม... แล้วจริยาภายนอกก็ต้องคิด เพราะเวลานี้คนที่สามารถ

ทำปุพเพนิวาสานุสสติญาณให้เกิดขึ้นได้ก็ดี ได้อตีตังสญาณก็ดี อนาคตังสญาณก็ดี หรือว่าจุตูปปาตญาณก็ดี ญาณต่าง ๆ เวลานี้ ฆราวาสได้กันมาก นับแสน แต่อาจจะเกินกว่านั้นก็ได้ ท่านลงไปเจอะ พระในนรกเยอะ บางท่านบอกว่ารู้จักดี สมัยเมื่อมีชีวิตอยู่ มีจริยาเรียบร้อยมาก น่าเคารพน่าไหว้บูชา แต่พอไปถามความจริงว่า เพราะอะไรจึงลงอเวจีมหานรกบ้างเพราะอะไรจึงลงโลกันต์บ้าง ก็บอกว่า **พลาดพระวินัย** คือใช้เงินของสงฆ์ผิดพลาดบ้าง เอาของสงฆ์เข้าบ้านบ้าง และใช้เงินของสงฆ์เงินที่เขามาถวายใช้ผิดวิธีบ้าง

ทีนี้บรรดาพุทธบริษัททั้งหลาย **ก่อนที่จะให้ทาน ถ้าหวังผลเพื่อเป็นปัจจัยเพื่อนิพพาน ต้องเลือกบุคคลผู้ให้ ถ้าไม่สามารถให้ได้ยังไงและจริงใจก็ต้องให้ใช้วิธีถวายสังฆทานดีที่สุด....**

(คัดมาจากหนังสือ ธัมมวิโมกข์ (วัดท่าซุง จ.อุทัยธานี)

คำบูชาพระรัตนตรัย

โย โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ,

สวากขาโต เยนะ ภะคะวะตา ธัมโม,

สุปะฏิปันโน ยัสสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

ตัมมะยัง ภะคะวันตัง สะธัมมัง สะสังฆัง

อิเมหิ สักกาเรหิ ยะถาระหัง อาโรปิเตหิ อะภิปูชะยามะ.,

สาธุ โน ภันเต ภะคะวา สุจิระปะรินิพพุโตปิ,

ปัจฉิมาชะนะตานุกัมปะมานะสา,

อิเม สักกาเร ทุคคะตะปัณณาการะภูเต ปะฏิคคัณหาตุ.

อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ ฯ

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา,

พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ, (กราบ)

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม,

ธัมมัง นะมัสสามิ. (กราบ)

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

สังฆัง นะมามิ.(กราบ)

คำนมัสการพระรัตนตรัย

* ขอนอบน้อมต่อพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น ผู้ไกลจากกิเลส เป็นผู้ตรัสรู้ชอบได้ด้วยพระองค์เอง ฯ (๓ จบ)

* มีเสียงยกย่องสรรเสริญอย่างนี้ว่า พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น เป็นผู้ไกลจากกิเลส ผู้ควรแก่การกราบไหว้บูชา เป็นผู้ตรัสรู้ชอบได้ด้วยพระองค์เอง

* เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยความรู้และความประพฤติอันงาม เป็นผู้เสด็จ ไปสู่ที่ดีคือพระนิพพาน เป็นผู้รู้แจ้งโลก เป็นผู้ฝึกบุคคลที่ควรฝึกอย่างยอดเยี่ยม ไม่มีผู้อื่นเทียบได้

* เป็นครูของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย เป็นผู้ตื่นแล้วเบิกบานแล้ว เป็นผู้สามารถจำแนกธรรมสอนหมู่สัตว์ได้ถูกต้องตามอัธยาศัย ฯ พระธรรมเป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงตรัสไว้ดีแล้ว

* เป็นธรรมที่บุคคลจะพึงเห็นเอง เป็นธรรมที่ไม่ขึ้นกับกาลเวลา สามารถปฏิบัติแล้วเห็นผลได้ทุกเมื่อ เป็นธรรมที่ควรจะร้องเรียกให้ผู้อื่นมาดูว่า **"ขอท่านทั้งหลายจงมาดูธรรมนี้เถิด"** เป็นธรรมที่บุคคลควรน้อมเข้ามาใส่ใจ

* เป็นธรรมที่ผู้รู้ทั้งหลาย ปฏิบัติแล้วจะเห็นได้รู้ได้เฉพาะตน เท่านั้นฯ

คำนมัสการพระรัตนตรัย

* นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ ฯ

(ว่า ๓ จบ)

* อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ

* วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อะนุตตะโร
ปุริสะทัมมะสาระถิ

* สัตถา เทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติ ฯ

* สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม

* สันทิฏฐิโก อะกาลิโก เอหิปัสสิโก โอปะนะยิโก

* ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหีติ ฯ

* พระอริยสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นผู้ปฏิบัติดีแล้ว

* พระอริยสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นผู้ปฏิบัติตรงแล้ว

* พระอริยสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า
เป็นผู้ปฏิบัติถูกต้องแล้ว

* พระอริยสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นผู้ปฏิบัติชอบแล้ว

* คู่แห่งบุรุษ ๔ คู่ นับได้ ๘ บุคคลท่านทั้งหลายเหล่านี้คือ
พระอริยสงฆ์ของพระผู้มีพระภาคเจ้า

* เป็นผู้ควรแก่ของที่เขานำมาบูชา
* เป็นผู้ควรแก่ของที่เขาเตรียมไว้ต้อนรับ
* เป็นผู้ควรแก่ทานที่เขานำมาถวาย
* เป็นผู้ควรแก่การกราบไหว้
* เป็นเนื้อนาบุญของโลกอย่างยอดเยี่ยม ไม่มีนาบุญอื่นเทียบได้ ฯ

* สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

* อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

* ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

* สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

* ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา
เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

* อาหุเนยโย
* ปาหุเนยโย
* ทักขิเณยโย
* อัญชะลีกะระณีโย
* อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ ฯ

หนังสือ
ยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก
ต้นฉบับเดิม

เปิดกรุได้ที่เมืองสวรรคโลก มีคำกล่าวในหนังสือนำว่า ผู้ใดมีไว้ประจำบ้านเรือน มีอานิสงส์ยิ่งกว่า ได้สร้างพระเจดีย์ทองคำสูงเทียมเทวโลก และป้องกันภยันตรายต่างๆ ทำมาหากินเจริญ ฯ

ผู้ใดสร้างไว้สวดมนต์ สักการะบูชาเป็นกุศลอันยิ่งใหญ่ และจะมีความสุขศิริสวัสดิ์เจริญต่อไปทั้งปัจจุบัน กาลอนาคตและภายหน้าภาคหน้า ด้วยอำนาจของความเคารพในพระคาถานี้

สร้างครบ ๗ วัน ครบอายุ หมดเคราะห์โศกทุกประการ ฯ

ประวัติกล่าวไว้ต้นฉบับเดิมว่า

หนังสือยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎกนี้ มีคำกล่าวไว้ในหนังสือนำว่าศักดิ์สิทธิ์ ถ้าผู้ใดได้สวดมนต์ภาวนาทุกค่ำเช้าแล้ว ผู้นั้นจะไม่ตกอบายภูมิ แม้ได้บูชาไว้กับบ้านเรือน ก็อาจป้องกันอันตรายต่าง ๆ จะภาวนาพระคาถาอื่น ๆ สัก ๑๐๐ ปี อานิสงส์ก็ไม่สูงเท่าภาวนาพระคาถานี้ ครั้งหนึ่ง ถึงแม้ว่า อินทร์ พรหม ยมยักษ์ ที่มีอิทธิฤทธิ์จะเนรมิตแผ่นอิฐเป็นทองคำก่อเป็นพระเจดีย์ ตั้งแต่มนุษยโลก สูงขึ้นไปจนถึง พรหมโลก อานิสงส์ก็ยังไม่เท่าภาวนาพระกัณฑ์ไตรปิฎกนี้ และมีคำอธิบายคุณความดีไว้ในต้นฉบับเดิมนั้นอีกหลายประการ ฯ

ต้นฉบับเดิมเปิดกรุได้ที่เมืองสวรรคโลก จารเป็นอักษรขอมจารึกไว้ในใบลาน จึงแปลเป็นอักษรไทย หลวงธรรมาธิกรณ์ (พระภิกษุแสง) ได้มาแต่พระแท่นศิลาอาสน์ มณฑลพิษณุโลก ยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎกนี้ ถ้าผู้ใดบริจาคทรัพย์ สร้างถวาย ภิกษุสงฆ์ สามเณร ญาติ มิตรสหาย หรือสวดจนครบ ๗ วัน ครบอายุปัจจุบันของตน จะบังเกิดโชคลาภ ทำมาค้าขาย เจริญรุ่งเรือง จะพ้นเคราะห์ ปราศจากทุกข์โศกโรคภัย และภัยพิบัติทั้งปวง

๑ * พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น เป็นผู้ไกลจากกิเลส

* พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น เป็นผู้ตรัสรู้ชอบเองโดยชอบ

* พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ทรงถึงพร้อมด้วยความรู้
และความประพฤติ

* พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น เป็นผู้เสด็จไปดีแล้ว

* พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น เป็นผู้รู้แจ้งโลก

๒ * ข้าพเจ้า ขอถึงพระองค์ผู้เป็นพระอรหันต์
ว่าเป็นที่พึ่งกำจัดภัยได้จริง

* ข้าพเจ้า ขอนอบน้อมพระองค์ผู้เป็นพระอรหันต์ด้วยเศียรเกล้า

* ข้าพเจ้า ขอถึงพระองค์ผู้ทรงตรัสรู้เองโดยชอบ
ว่าเป็นที่พึ่งกำจัดภัยได้จริง

* ข้าพเจ้า ขอนอบน้อมพระองค์ผู้ตรัสรู้เองโดยชอบด้วยเศียรเกล้า

* ข้าพเจ้า ขอถึงพระองค์ผู้พร้อมด้วยความรู้และความประพฤติ
ว่าเป็นที่พึ่งกำจัดภัยได้จริง

* ข้าพเจ้า ขอนอบน้อมพระองค์ผู้ถึงพร้อมด้วยความรู้
และความประพฤติ ด้วยเศียรเกล้า

* ข้าพเจ้า ขอถึงพระองค์ผู้เสด็จไปดีแล้ว
ว่าเป็นที่พึ่งกำจัดภัยได้จริง

* ข้าพเจ้า ขอนอบน้อมพระองค์ผู้เสด็จไปดีแล้วด้วยเศียรเกล้า

ยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎกนั้นว่าไว้ดังนี้

๑ * อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง วัจจะโส ภะคะวา

* อิติปิ โส ภะคะวา สัมมาสัมพุทโธ วัจจะโส ภะคะวา

* อิติปิ โส ภะคะวา วิชชาจะระณะสัมปันโน วัจจะโส ภะคะวา

* อิติปิ โส ภะคะวา สุคะโต วัจจะโส ภะคะวา

* อิติปิ โส ภะคะวา โลกะวิทู วัจจะโส ภะคะวา

๒ * อะระหังตัง สะระณัง คัจฉามิ

* อะระหังตัง สิระสา นะมามิ

* สัมมาสัมพุทธัง สะระณัง คัจฉามิ

* สัมมาสัมพุทธัง สิระสา นะมามิ

* วิชชาจะระณะสัมปันนัง สะระณัง คัจฉามิ

* วิชชาจะระณะสัมปันนัง สิระสา นะมามิ

* สุคะตัง สะระณัง คัจฉามิ

* สุคะตัง สิระสา นะมามิ

* ข้าพเจ้า ขอถึงพระองค์ผู้รู้แจ้งโลก ว่าเป็นที่พึ่งกำจัดภัยได้จริง
* ข้าพเจ้า ขอนอบน้อมพระองค์ผู้รู้แจ้งโลก ด้วยเศียรเกล้า

๓ * พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น เป็นอนุตตะโร คือ ยอดเยี่ยม
* พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น เป็นนายสารถีผู้ฝึกบุรุษ
* พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น เป็นศาสดาของเทวดา และมนุษย์ทั้งหลาย
* พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น เป็นผู้ตื่นจากกิเลส

๔ * ข้าพเจ้า ขอถึงพระองค์ผู้ยอดเยี่ยม ว่าเป็นที่พึ่งกำจัดภัยได้จริง
* ข้าพเจ้า ขอนอบน้อมพระองค์ผู้ยอดเยี่ยม ด้วยเศียรเกล้า
* ข้าพเจ้า ขอถึงพระองค์ผู้เป็นนายสารถีผู้ฝึกบุรุษ ว่าเป็นที่พึ่งกำจัดภัยได้จริง
* ข้าพเจ้า ขอนอบน้อมพระองค์ผู้เป็นนายสารถีผู้ฝึกบุรุษ ด้วยเศียรเกล้า
* ข้าพเจ้า ขอถึงพระองค์ผู้เป็นศาสดาของเทวดาและมนุษย์ ว่าเป็นที่พึ่งกำจัดภัยได้จริง
* ข้าพเจ้า ขอนอบน้อมพระองค์ผู้เป็นศาสดาของเทวดา และมนุษย์ ด้วยเศียรเกล้า
* ข้าพเจ้าขอถึงพระองค์ผู้ตื่นจากกิเลสว่าเป็นที่พึ่งกำจัดภัยได้จริง
* ข้าพเจ้า ขอนอบน้อมพระองค์ผู้ตื่นจากกิเลสด้วยเศียรเกล้า

* โลกะวิทัง สะระณัง คัจฉามิ

* โลกะวิทัง สิระสา นะมามิ

๓ * อิติปิ โส ภะคะวา อะนุตตะโร วัจจะโส ภะคะวา

* อิติปิ โส ภะคะวา ปุริสะธัมมะสาระถิ วัจจะโส ภะคะวา

* อิติปิ โส ภะคะวา สัตถา เทวะมะนุสสานัง วัจจะโส ภะคะวา

* อิติปิ โส ภะคะวา พุทโธ วัจจะโส ภะคะวา

๔ * อะนุตตะรัง สะระณัง คัจฉามิ

* อะนุตตะรัง สิระสา นะมามิ

* ปุริสะธัมมะสาระถิ สะระณัง คัจฉามิ

* ปุริสะธัมมะสาระถิ สิระสา นะมามิ

* สัตถา เทวะมะนุสสานัง สะระณัง คัจฉามิ

* สัตถา เทวะมะนุสสานัง สิระสา นะมามิ

* พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ

* พุทธัง สิระสา นะมามิ

๕ * พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น รูปขันธ์ เป็นอนิจจลักษณะ
แต่พระบารมีถึงพร้อมแล้ว
* พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น เวทนาขันธ์ เป็นอนิจจลักษณะ
แต่พระบารมีถึงพร้อมแล้ว
* พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น สัญญาขันธ์ เป็นอนิจจลักษณะ
แต่พระบารมีถึงพร้อมแล้ว
* พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น สังขารขันธ์ เป็นอนิจจลักษณะ
แต่พระบารมีถึงพร้อมแล้ว
* พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น วิญญาณขันธ์ เป็นอนิจจลักษณะ
แต่พระบารมีถึงพร้อมแล้ว

๖ * พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ทรงถึงพร้อมด้วยธรรมที่เป็นธาตุ
คือ ดินจักรวาล เทวโลกชั้นจาตุมหาราชิกาและชั้นดาวดึงส์
* พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ทรงถึงพร้อมด้วยธรรมที่เป็นธาตุ
คือ ไฟจักรวาล เทวโลกชั้นจาตุมหาราชิกาและชั้นดาวดึงส์
* พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ทรงถึงพร้อมด้วยธรรมที่เป็นธาตุ
คือ ลมจักรวาล เทวโลกชั้นจาตุมหาราชิกาและชั้นดาวดึงส์
* พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ทรงถึงพร้อมด้วยธรรมที่เป็นธาตุ
คือ น้ำจักรวาล เทวโลกชั้นจาตุมหาราชิกาและชั้นดาวดึงส์

๕ * อิติปิ โส ภะคะวา รูปะขันโธ อะนิจจะลักขะณะปาระมี
จะ สัมปันโน อิติปิ โส ภะคะวา

* อิติปิ โส ภะคะวา เวทะนาขันโธ อะนิจจะลักขะณะปาระมี
จะ สัมปันโน อิติปิ โส ภะคะวา

* อิติปิ โส ภะคะวา สัญญาขันโธ อะนิจจะลักขะณะปาระมี
จะ สัมปันโน อิติปิโส ภะคะวา

* อิติปิ โส ภะคะวา สังขาระขันโธ อะนิจจะลักขะณะปาระมี
จะ สัมปันโน อิติปิโส ภะคะวา

* อิติปิ โส ภะคะวา วิญญาณะขันโธ อะนิจจะลักขะณะปาระมี
จะ สัมปันโน อิติปิโส ภะคะวา

๖ * อิติปิ โส ภะคะวา ปะถะวีจักกะวาฬะจาตุมะหาราชิกา
ตาวะติงสา ธาตุสัมมาทิยานะ สัมปันโน

* อิติปิ โส ภะคะวา เตโชจักกะวาฬะจาตุมะหาราชิกา
ตาวะติงสา ธาตุสัมมาทิยานะ สัมปันโน

* อิติปิ โส ภะคะวา วาโยจักกะวาฬะจาตุมะหาราชิกา
ตาวะติงสา ธาตุสัมมาทิยานะ สัมปันโน

* อิติปิ โส ภะคะวา อาโปจักกะวาฬะจาตุมะหาราชิกา
ตาวะติงสา ธาตุสัมมาทิยานะ สัมปันโน

* พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ทรงถึงพร้อมด้วยธรรมที่เป็นธาตุ คือ อากาศจักรวาล เทวโลกชั้นจาตุมหาราชิกาและชั้นดาวดึงส์

๗ * พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ทรงถึงพร้อมด้วยธรรมที่เป็นธาตุ คือสวรรค์ชั้นยามา

* พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ทรงถึงพร้อมด้วยธรรมที่เป็นธาตุ คือสวรรค์ชั้นดุสิต

* พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ทรงถึงพร้อมด้วยธรรมที่เป็นธาตุ คือสวรรค์ชั้นนิมมานรดี

* พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ทรงถึงพร้อมด้วยธรรมที่เป็นธาตุ อันเป็นไปในกามาวจรภูมิ

๘ * พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ทรงถึงพร้อมด้วยธรรมที่เป็นธาตุ อันเป็นไปในรูปาวจรภูมิ

* พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ทรงถึงพร้อมด้วยธรรมที่เป็นธาตุ คือปฐมฌาน

* พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ทรงถึงพร้อมด้วยธรรมที่เป็นธาตุ คือทุติยฌาน

* พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ทรงถึงพร้อมด้วยธรรมที่เป็นธาตุ คือตติยฌาน

* อิติปิ โส ภะคะวา อากาสะจักกะวาพะจาตุมะหาราชิกา ตาวะติงสา ธาตุสัมมาทิยานะ สัมปันโน

๗ * อิติปิ โส ภะคะวา ยามาธาตุสัมมาทิยานะสัมปันโน

* อิติปิ โส ภะคะวา ตุสิตาธาตุสัมมาทิยานะ สัมปันโน

* อิติปิ โส ภะคะวา นิมมานะระติธาตุสัมมาทิยานะสัมปันโน

* อิติปิ โส ภะคะวา กามาวะจะระธาตุสัมมาทิยานะสัมปันโน

๘ * อิติปิ โส ภะคะวา รูปาวะจะระธาตุสัมมาทิยานะสัมปันโน

* อิติปิ โส ภะคะวา ปะถะมะฌานะธาตุสัมมาทิยานะสัมปันโน

* อิติปิ โส ภะคะวา ทุติยะฌานะธาตุสัมมาทิยานะสัมปันโน

* อิติปิ โส ภะคะวา ตะติยะฌานะธาตุสัมมาทิยานะสัมปันโน

* พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ทรงถึงพร้อมด้วยธรรมที่เป็นธาตุ คือจตุตถฌาน

* พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ทรงถึงพร้อมด้วยธรรมที่เป็นธาตุ คือปัญจมฌาน

๙ * พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ทรงถึงพร้อมด้วยธรรมที่เป็นธาตุ อันเป็นไปในอรูปาวจรภูมิ คือ อากาสานัญจายตนะ และเนวสัญญานาสัญญายตนะ

* พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ทรงถึงพร้อมด้วยธรรมที่เป็นธาตุ อันเป็นไปในอรูปาวจรภูมิ คือ วิญญาณัญจายตนะ และเนวสัญญานาสัญญายตนะ

* พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ทรงถึงพร้อมด้วยธรรมที่เป็นธาตุ อันเป็นไปในอรูปาวจรภูมิ คือ อากิญจัญญายตนะ และเนวสัญญานาสัญญายตนะ

๑๐ * พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ทรงถึงพร้อมด้วยธรรมที่เป็นธาตุ คือพระโสดาปัตติมรรค

* พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ทรงถึงพร้อมด้วยธรรมที่เป็นธาตุ คือพระสกิทาคามิมรรค

* พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ทรงถึงพร้อมด้วยธรรมที่เป็นธาตุ คือพระอนาคามิมรรค

* อิติปิ โส ภะคะวา จะตุถะฌานะธาตุสัมมาทิยานะสัมปันโน

* อิติปิ โส ภะคะวา ปัญจะมะฌานะธาตุสัมมาทิยานะสัมปันโน

๙ * อิติปิ โส ภะคะวา อากาสานัญจายะตะนะเนวะสัญญานาสัญญายะตะนะอะรูปาวะจะระ ธาตุสัมมาทิยานะสัมปันโน

* อิติปิ โส ภะคะวา วิญญาณัญจายะตะนะเนวะสัญญานาสัญญายะตะนะอะรูปาวะจะระธาตุสัมมาทิยานะสัมปันโน

* อิติปิ โส ภะคะวา อากิญจัญญายะตะนะเนวะสัญญานาสัญญายะตะนะอะรูปาวะจะระธาตุสัมมาทิยานะสัมปันโน

๑๐ * อิติปิ โส ภะคะวา โสตาปะฏิมัคคะธาตุสัมมาทิยานะสัมปันโน

* อิติปิ โส ภะคะวา สะกิทาคาปะฏิมัคคะธาตุสัมมาทิยานะสัมปันโน

* อิติปิ โส ภะคะวา อะนาคาปะฏิมัคคะธาตุสัมมาทิยานะสัมปันโน

* พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ทรงถึงพร้อมด้วยธรรมที่เป็นธาตุ คือพระอรหัตตมรรค

๑๑ * พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ทรงถึงพร้อมด้วยธรรมที่เป็นธาตุ คือพระโสดาปัตติผล และพระอรหัตตผล

* พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ทรงถึงพร้อมด้วยธรรมที่เป็นธาตุ คือพระสกิทาคามิผล และพระอรหัตตผล

* พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ทรงถึงพร้อมด้วยธรรมที่เป็นธาตุ คือพระอนาคามิผล และพระอรหัตตผล

๑๒ * ธรรมะฝ่ายกุศล

* พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น

* ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธเจ้า ว่าเป็นที่พึ่งตลอดชีวิต

* พระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้เป็นอิสระแห่งชมภูทวีป

* ธรรมฝ่ายกุศล

* ขอนอบน้อมแด่พระพุทธเจ้า

* ขอนอบน้อมแด่พระธรรมเจ้า

* ขอนอบน้อมแด่พระสังฆเจ้า

* ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าห้าพระองค์

* หัวใจพระวินัยปิฎก

* หัวใจพระสุตตันตปิฎก

* อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัตตะปะฏิมัคคะธาตุสัมมาทิยานะ
สัมปันโน

๑๑ * อิติปิ โส ภะคะวา โสดาอะระหัตตะปะฏิผะละ
ธาตุสัมมาทิยานะสัมปันโน

* อิติปิ โส ภะคะวา สะกิทาคาอะระหัตตะปะฏิผะละ
ธาตุสัมมาทิยานะสัมปันโน

* อิติปิ โส ภะคะวา อนาคาอะระหัตตะปะฏิผะละ
ธาตุสัมมาทิยานะสัมปันโน

๑๒ * กุสะลา ธัมมา

* อิติปิ โส ภะคะวา

* อะ อา ยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ

* ชมภูทิปัญจะอิสสะโร

* กุสะลา ธัมมา

* นะโม พุทธายะ

* นะโม ธัมมายะ

* นะโม สังฆายะ

* ปัญจะ พุทธา นะมามิหัง

* อา ปา มะ จุ ปะ

* ที มะ สัง อัง ขุ

* หัวใจพระอภิธรรมปิฎก

* (มนต์คาถา)

* หัวใจมรรคสี่ผลสี่นิพพานหนึ่ง

* หัวใจพระเจ้าสิบชาติแสดงการบำเพ็ญบารมีสิบ

* หัวใจพระพุทธคุณเก้า (นวหรคุณ)

* หัวใจพระไตรรัตนคุณ

* ธรรมะฝ่ายกุศล

* มีนัยวิจิตรพิสดาร

๑๓ * พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น เป็นผู้ไกลจากกิเลส

* ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธเจ้า ว่าเป็นที่พึ่งตลอดชีวิต

* (มนต์คาถา)

๑๔ * ธรรมฝ่ายกุศล

* (มนต์คาถา)

* เป็นผู้ตรัสรู้เองโดยชอบแล้วแล

* ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธเจ้า ว่าเป็นที่พึ่งตลอดชีวิต

* เทวโลกชั้นจาตุมหาราชิกา

* อิสระ

* สัง วิ ธา ปุ กะ ยะ ปะ

* อุ ปะ สะ ชะ สุ เห ปา สา ยะ

* โส โสสะ สะ อะ อะ อะ อะ นิ

* เต ชะ สุ เน มะ ภู จะ นา วิ เว

* อะ สัง วิ สุ โล ปุ สะ ภุ พะ

* อิ สะวา สุ สุ สะวา อิ

* กุสะลา ธัมมา

* จิตติวิอัตถิ

๑๓ * อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง

* อะ อา ยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ

* สา โพธิ ปัญจะ อิสะโร ธัมมา

๑๔ * กุสะลา ธัมมา

* นันทะวิวังโก

* อิติ สัมมาสัมพุทโธ

* สุ คะ ลา โน ยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ

* จาตุมะหาราชิกา

* อิสสะโร

* ธรรมะฝ่ายกุศล
* พระองค์ผู้ถึงพร้อมด้วยความรู้และความประพฤติ
* ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธเจ้า ว่าเป็นที่พึ่งตลอดชีวิต
* สวรรค์ชั้นดาวดึงส์
* อิสระ
* ธรรมะฝ่ายกุศล
* พระพุทธเจ้า ผู้เสด็จไปดีแล้ว ผู้รู้แจ้งโลก
* ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธเจ้า ว่าเป็นที่พึ่งตลอดชีวิต
* สวรรค์ชั้นยามา
* อิสระ
* ธรรมะฝ่ายกุศล
* เสียงพรหม
* พระโพธิสัตว์ห้า
* บารมีของพระโพธิสัตว์
* ยอดเยี่ยม
* (มนต์คาถา)
* ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธเจ้า ว่าเป็นที่พึ่งตลอดชีวิต

* กุสะลา ธัมมา

* อิติ วิชชาจะระณะสัมปันโน

* อุ อุ ยาวะ ชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ

* ตาวะติงสา

* อิสสะโร

* กุสะลา ธัมมา

* นันทะ ปัญจะ สุคะโต โลกะวิทู

* มะหาเอโอยาวะชีวังพุทธังสะระณังคัจฉามิ

* ยามา

* อิสสะโร

* กุสะลา ธัมมา

* พรหมมาสัททะ

* ปัญจะ สัตตะ

* สัตตาปาระมี

* อะนุตตะโร

* ยะมะกะขะ

* ยาวะชีวัง พุทธังสะระณังคัจฉามิ

๑๕ * สวรรค์ชั้นดุสิต

* อิสระ

* ธรรมะฝ่ายกุศล

* (มนต์คาถา)

* พระองค์ผู้เป็นนายสารถีผู้ฝึกบุรุษ

* ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธเจ้า ว่าเป็นที่พึ่งตลอดชีวิต

๑๖ * สวรรค์ชั้นนิมมานรดี

* อิสระ

* ธรรมะฝ่ายกุศล

* (มนต์คาถา)

* พระองค์ผู้เป็นศาสดาของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย

* ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธเจ้า ว่าเป็นที่พึ่งตลอดชีวิต

๑๗ * สวรรค์ชั้นปรนิมมิตตวสวัสดี

* อิสระ

* ธรรมะฝ่ายกุศล

* สังขารขันธ์

* ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ มิใช่ตัวตนของเราจริง

๑๕ * ตุสิตา
* อิสสะโร
* กุสะลา ธัมมา
* ปุ ยะ ปะ กะ
* ปุริสะธัมมะสาระถิ
* ยาวะชีวัง พุทธังสะระณังคัจฉามิ
๑๖ * นิมมานะระติ
* อิสสะโร
* กุสะลา ธัมมา
* เหตุโปวะ
* สัตถาเทวะมะนุสสานัง
* ตะถะยาวะชีวัง พุทธังสะระณังคัจฉามิ
๑๗ * ปาระนิมิตตะ
* อิสสะโร
* กุสะลา ธัมมา
* สังขาระขันโธ
* ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา

* รูปขันธ์ของพระพุทธเจ้า

* ข้าพเจ้า ขอถึงพระพุทธเจ้า ว่าเป็นที่พึ่งตลอดชีวิต

๑๘ * พรหมโลก

* อิสระ

* ธรรมะฝ่ายกุศล

* ข้าพเจ้า ขอถึงพระผู้มีพระภาคเจ้า ว่าเป็นที่พึ่ง

* ตราบเท่าเข้าสู่พระนิพพาน

* ขอนอบน้อมแด่พระพุทธเจ้า

* ขอนอบน้อมแด่พระธรรมเจ้า

* ขอนอบน้อมแด่พระสังฆเจ้า

* (มนต์คาถา)

* ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดีจงมีแก่ข้าพเจ้าเถิด

* (มนต์คาถา)

๑๙ * ขอนอบน้อมแด่พระพุทธเจ้า

* ขอนอบน้อมแด่พระธรรมเจ้า

* ขอนอบน้อมแด่พระสังฆเจ้า

* (มนต์คาถา)

* รูปะขันโธ พุทธะปะผะ

* ยาวะชีวัง พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ

๑๘ * พรหมมา

* อิสสะโร

* กุสะลา ธัมมา

* นัจจิปัญจะยา วินะปัญจะ ภะคะวาตายาวะนิพพานัง
สะระณังคัจฉามิ

* นะโมพุทธัสสะ

* นะโมธัมมัสสะ

* นะโมสังฆัสสะ

* พุทธิลา โลกะลา กะระกะนา

* เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหนตุ

* หุลู หุลู หุลู สะวาหายะ ฯ

๑๙ * นะโมพุทธัสสะ

* นะโมธัมมัสสะ

* นะโมสังฆัสสะ

* วิตติ วิตติ วิตติ มิตติ มิตติ จิตติ จิตติ

* ขอความสวัสดีจงมีแก่ข้าพเจ้าเถิด

* (มนต์คาถา)

๒๐ * คาถาพระมหาทิพมนตร์

* ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดีจงมีแก่ข้าพเจ้าเถิด

๒๑ * (มนต์คาถา)

* (มนต์คาถา)ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดีจงมีแก่ข้าพเจ้าเถิด

* (มนต์คาถา)

* อัตติ อัตติ มะยะสุ สุวัตถิโหนตุ

* หุลู หุลู หุลู สะวาหายะ

๒๐* อินทะสาวัง มะหาอินทะสาวัง พรหมมะสาวัง

มะหาพรหมมะสาวัง จักกะวัตติสาวัง

มะหาจักกะวัตติสาวัง เทวาสาวัง

มะหาเทวาสาวัง อิสิสาวัง

มะหาอิสิสาวัง มุนีสาวัง

มะหามุนีสาวัง สัปปุริสาวัง

มะหาสัปปุริสาวัง พุทธะสาวัง ปัจเจกะพุทธะสาวัง

อะระหัตตะสาวัง สัพพะสิทธิ วิชาธะรานังสาวัง

สัพพะโลกา

* อิริยานังสาวัง เอเตนะสัจเจนะสุวัตถิโหตุ ฯ

๒๑* สาวังคุณณัง วะชะพะลังเตชังวิริยังสิทธิกัมมัง

นิพพานังโมกขังคุย หะกัง

* ถานัง สีลัง ปัญญานิกขัง ปุญญัง ภาคะยัง ตัปปัง

สุขัง สิริรูปัง จะตุวิสะติเสนัง เอเตนะ สัจเจนะ

๒๒ * ขอนอบน้อมแด่พระพุทธเจ้า

* ขอนอบน้อมแด่พระธรรมเจ้า

* ขอนอบน้อมแด่พระสังฆเจ้า

* รูปขันธ์ เวทนาขันธ์ สัญญาขันธ์ สังขารขันธ์ วิญญาณขันธ์ ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ มิใช่ตัวตน ของเราจริง

* ขอนอบน้อมพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น

๒๓ * ขอนอบน้อมแด่พระพุทธเจ้า

* รูปขันธ์ เวทนาขันธ์ สัญญาขันธ์ สังขารขันธ์ วิญญาณขันธ์

* ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ มิใช่ตัวตนของเราจริง

* ขอนอบน้อมพระธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว

๒๔ * ขอนอบน้อมแด่พระธรรมเจ้า

* รูปขันธ์ เวทนาขันธ์ สัญญาขันธ์ สังขารขันธ์ วิญญาณขันธ์ ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ มิใช่ตัวตนของเราจริง

* ขอนอบน้อมพระธรรม อันพระผู้มีพระภาคตรัสไว้ดีแล้ว

๒๕ * ขอนอบน้อมแด่พระธรรมเจ้า

* รูปขันธ์ เวทนาขันธ์ สัญญาขันธ์ สังขารขันธ์ วิญญาณขันธ์ ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ มิใช่ตัวตนของเราจริง

* ขอนอบน้อมพระสงฆ์ สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้ปฏิบัติดีแล้ว

๒๒ * นะโม พุทธัสสะ

* นะโม ธัมมัสสะ

* นะโม สังฆัสสะ

* ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา รูปะขันโธ เวทนาขันโธ
สัญญาขันโธ สังขาระขันโธ วิญญาณะขันโธ

* นะโม อิติปิ โส ภะคะวา

๒๓ * นะโม พุทธัสสะ

* ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา รูปะขันโธ เวทนาขันโธ
สัญญาขันโธ สังขาระขันโธ วิญญาณะขันโธ

* นะโม สวากขาโต ภะคะวา ธัมโม

๒๔ * นะโม ธัมมัสสะ

* ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา รูปะขันโธ เวทนาขันโธ
สัญญาขันโธ สังขาระขันโธ วิญญาณะขันโธ

* นะโม สวากขาโต ภะคะวา ธัมโม

๒๕ * นะโม ธัมมัสสะ

* ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา รูปะขันโธ เวทนาขันโธ
สัญญาขันโธ สังขาระขันโธ วิญญาณะขันโธ

* นะโม สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

๒๖ * ขอนอบน้อมแด่พระสังฆเจ้า

* รูปขันธ์ เวทนาขันธ์ สัญญาขันธ์ สังขารขันธ์ วิญญาณขันธ์ ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ มิใช่ตัวตนของเราจริง

* ขอนอบน้อมพระสงฆ์ สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้ปฏิบัติดีแล้ว

๒๗ * ขอนอบน้อมแด่พระพุทธเจ้า

* พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

* ความไม่เที่ยง เป็นทุกข์ มิใช่ตัวตนของเราจริง

* (มนต์คาถา)

* ขอนอบน้อมพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

* ความไม่เที่ยง เป็นทุกข์ มิใช่ตัวตนของเราจริง

* ขอกราบไหว้พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

* ขอนอบน้อมแด่พระพุทธเจ้า

* (มนต์คาถา)

* (มนต์คาถา)

* ความไม่เที่ยง เป็นทุกข์ มิใช่ตัวตนของเราจริง

๒๖ * นะโม สังฆัสสะ

* ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา รูปะขันโธ เวทนาขันโธ
สัญญาขันโธ สังขาระขันโธ วิญญาณะขันโธ

* นะโม สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต

* สาวะกะสังโฆ วาหะปะริตตัง

๒๗ * นะโม พุทธายะ

* มะอะอุ

* ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา

* ยาวะ ตัสสะ หาโย

* นะโม อุอะมะ

* ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา

* อุ อะมะ อาวันทา

* นะโม พุทธายะ

* นะ อะ กะ ติ นิ สะ ระ นะ

* อา ระ ปะ ขุ ธัง มะ อะ อุ

* ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา

พระพุทธองค์ทรงตรัสว่า

สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง

ไม่ทำความชั่วทุกชนิดทั้งทางกายและวาจาใจ

กุสะลัสสูปะสัมปะทา

ทำแต่ความดีทุกอย่างทั้งทางกาย และวาจาใจ

สะจิตตะปะริโยทะปะนัง

ทำจิตใจให้ผ่องใสเสมอ

เอตัง พุทธานะสาสะนัง

พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ตรัสอย่างนี้เหมือนกันหมด ฯ

สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี)

ความจริง พอกิน พอใช้ พออยู่ รู้พอย่อมสงบ

มนุษย์หยุดนิ่งไซร้ ความจริงย่อมเกิด

ถ้าท่านยังไม่หยุด ท่านยังไม่มีโอกาสพบความจริง

คติธรรมของ สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี)

พระคาถาชินบัญชร

โดย สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี)

วัดระฆังโฆสิตารามวรมหาวิหาร

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

(๓ จบ)

ปุตตะกาโมละเภปุตตัง ธะนะกาโมละเภธะนัง

อัตถิกาเยกายะญายะ เทวานังปิยะตังสุตตะวา

อิติปิโสภะคะวา ยะมะราชาโน ท้าวเวสสุวัณโณ

มรณังสุขัง อะระหังสุคะโต นะโมพุทธายะ

ชะยาสะนาคะตา พุทธา เชตะวา มารัง สะวาหะนัง

จะตุสัจจา สะภัง ระสัง เย ปิวิงสุ นะราสะภา

ตัณหัง กะราทะโย พุทธา อัฏฐะ วีสะติ นายะกา

สัพเพ ปะติฏฐิตา มัยหัง มัตถะเก เต มุนิสสะรา

สีเส ปะติฏฐิโต มัยหัง พุทโธ ธัมโม ทะวิโลจะเน

สังโฆ ปะติฏฐิโต มัยหัง อุเร สัพพะ คุณา กะโร

หะทะเย เม อะนุรุทโธ สารีปุตโต จะ ทักขิเณ

โกณฑัญโญ ปิฏฐิภาคัสมิง โมคคัลลาโน จะ วามะเก

ทักขิเณ สะวะเน มัยหัง อาสุง อานันทะ ราหุโล

กัสสะโป จะ มะหานาโม อุภาสุง วามะโส ตะเก

เกสันเต ปิฏฐิภา คัสมิง สุริโย วะ ปะภังกะโร

นิสินโน สิริสัมปันโน โสภิโต มุนิปุงคะโว

กุมาระ กัสสะโป เถโร มะเหสี จิตตะวาทะโก

โส มัยหัง วะทะเนนิจจัง ปะติฏฐาสิ คุณากะโร

ปุณโณ อังคุลิมาโล จะ อุปาลี นันทะสีวะลี

เถรา ปัญจะ อิเม ชาตา นะลาเฏ ตีละกา มะมะ

เสสา สีติ มะหาเถรา วิชิตา ชินะสาวะกา

เอเต สีติ มะหาเถรา ชิตะวันโต ชิโนระสา

ชะลันตา สีละเต เชนะ อังคะมังเคสุ สัณฐิตา

ระตะนัง ปุระโต อาสิ ทักขิเณ เมตตะสุตตะกัง

ธะชัคคัง ปัจฉะโต อาสิ วาเม อังคุลิมาละกัง

ขันธะโมระปะริตตัญจะ อาฏา นาฏิยะ สุตตะกัง

อากาเส ฉะทะนัง อาสิ เสสา ปาการะสัณฐิตา

ชินา นานาวะระสังยุตตา สัตตะ ปาการะลังกะตา

วาตะปิตตา ทิสัญชาตา พาหิรัช ฌัตตุปัททะวา

อะเสสา วินะยัง ยันตุ อะนันตะ ชินะเตชะสา

วะสะโต เม สะกิจเจนะ สะทา สัมพุทธะปัญชะเร
ชินะ ปัญชะระมัชฌัมหิ วิหะรันตัง มะหีตะเล
สะทา ปาเลน ตุ มัง สัพเพ เต มะหาปุริสาสะภา
อิจเจวะ มันโต สุคุตโต สุรักโข
ชินานุ ภาเวนะ ชิตุปัททะโว
ธัมมานุ ภาเวนะ ชิตาริสังโฆ
สังฆานุ ภาเวนะ ชิตันตะราโย
สัทธัมมานุ ภาวะปาลิโต จะรามิ ชินะปัญชะเรติ

เวลาที่เรามาไหว้พระ เวลากราบลงไป เขากราบพระพุทธเจ้ากันนะ **ทีแรก** กราบพระพุทธเจ้าว่า พระพุทธเจ้านี่นะถูก ทรงเทศน์ไว้ตรง ข้าพระพุทธเจ้าขอยอมรับนับถือ ขอเอาธรรมข้อนี้หรือคำสอนตอนนี้ไป คิดเป็นประจำใจ จะได้เป็นคนไม่ประมาท ตกอยู่ในคุณธรรมขั้นสูง เป็น **มรณานุสสติกรรมฐาน** แล้ว **กราบลงไปขั้นที่ ๒** ก็นึกถึงพระธรรมคำสั่งสอนที่พระองค์ทรงหลั่งไหล ออกมาจากพระโอษฐ์ เหมือนดอกมะลิแก้ว เพราะแพรวพราวไปด้วยความจริง แพรวพราวไปด้วยคำประเสริฐ ทำบุคคลทั้งหลายไม่ให้เมามัน ให้เข้าถึงความสุข **กราบครั้งที่ ๓** ก็กราบพระสงฆ์ พระอริยสงฆ์ทั้งหลายที่ท่านอุตส่าห์ร้อยกรองพระธรรมวินัยที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้แล้ว ไม่ปล่อยให้อันตรธานสูญไป รวบรวมเข้าไว้

(คัดมาจากหนังสือ **ประวัติ หลวงพ่อปาน (พระครูวิหารกิจจานุการ) วัดบางนมโค**)

คาถาเงินล้าน

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

(ว่า ๓ จบ)

สัมปะจิตฉามิ

นาสังสิโม

พรหมา จะ มหาเทวา สัพเพยักขา ปะรายันติ,(คาถาปัดอุปสรรค)

พรหมมา จะ มหาเทวา อะภิลาภา ภะวันตุ เม,(คาถาเงินแสน)

มะหาปุญโญ มหาลาโภ ภะวันตุ เม,(คาถาลาภไม่ขาดสาย)

มิเตพาหุหะติ,(คาถาเงินล้าน)

พุทธะมะอะอุ นะโมพุทธายะ, วิระทะโย วิระโคนายัง

วิระหิงสา วิระทาสี วิระทาสา วิระอิตถิโย พุทธัสสะ

มานีมามะ พุทธัสสะ สวาโหม (คาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า)

สัมปะติจฉามิ (คาถาเร่งลาภให้ได้ผลเร็ว)

เพ็ง ๆ พา ๆ หา ๆ ฤา ๆ

ถ้าเป็นไปได้ควรจะท่องให้ได้มากเกินอายุ ด้วยจิตที่เป็นสมาธิ จะทำให้ได้ผลเร็วขึ้น

อันความสุข อันความทุกข์ นั้นอยู่ที่ใจ
ทุกอย่าง ใจเป็นประธาน
กายก็ดี วาจาก็ดี ขึ้นอยู่ที่ใจ
ฉะนั้นไซร้ การทำให้กิเลสหมดไป
หลุดพ้นจากสังสารวัฏ ก็ต้องทำที่ใจเช่นกัน

คำสอนพระแม่กวนอิมมหาโพธิสัตว์

พระแม่กวนอิมมหาโพธิสัตว์

พระแม่กวนอิมมหาโพธิสัตว์

พระแม่กวนอิมมหาโพธิสัตว์

บทสรรเสริญพระคุณ

"นำโม กวนสี่อิม ผ่อสัก"

นำโมไต่ซื้อ ไต่ปุย กิ้วโค่ว กิวหลั่ง กวงไต๋เหล่งก๋ำ กวนสี่อิมผ่อสัก

(กราบ)

นำโมไต่ซื้อ ไต่ปุย กิ้วโค่ว กิวหลั่ง กวงไต๋เหล่งก๋ำ กวนสี่อิมผ่อสัก

(กราบ)

นำโมไต่ซื้อ ไต่ปุย กิ้วโค่ว กิวหลั่ง กวงไต๋เหล่งก๋ำ กวนสี่อิมผ่อสัก

(กราบ)

นำโมฮุก นำโมหวบ นำโมเจ็ง นำโมกิ้วโค่ว กิวหลั่งกวนสี่อิมผ่อสัก ถั่งจี้ตอ โอม เกียล้อฮวดตอ เกียล้อฮวดตอ เกียคอฮวดตอ หล่อเกียฮวดตอ หล่อเกียฮวดตอ ซาผ่อออ เทียงหล่อซิ้ง ตี่หล่อซิ้ง นั้งหลี่หลั่ง หลั่งหลี่ซิง เจ็กเฉียกใจ เอียงห่วยอุ่ยติ๊ง นำมอ หม่อ ออ ปวกเยี๊ย ปอหล่อบิ๊ก

(กราบ)

มหากรุณาธารณีสูตร (ไต่ปุยจิ่ว)

" โชย ชิ่ว โชย งั่ง บ่อ ไหง ไต่ ปุย ซิม ทอ ลอ นี จิ่ว "

(ว่า ๓ จบ)

" ปึง ซือ ออ นี ทอ ยู ไล้ "

(ว่า ๓ จบ)

* นำ มอ ฮอ ลา ตัน นอ ตอ ลา เหย่ เย
* นำ มอ ออ ลี เย
* ผ่อ ลู กิด ตี ซอ ปอ ลา เย
* ผู่ ที สัต ตอ พอ เย
* หม่อ ฮอ สัต ตอ พอ เย
* หม่อ ฮอ เกีย ลู นี เกีย เย
* งัน
* สัต พัน ลา ฮัว อี
* ซู ตัน นอ ตัน เซ
* นำ มอ สิด กิด ลี ตอ อี หม่ง ออ ลี เย
* ผ่อ ลู กิด ตี สิด ฮู ลา เลง ถ่อ พอ
* นำ มอ นอ ลา กิน ซี

* ซี ลี หม่อ ฮอ พัน ตอ ซา เม

* สะ พอ ออ ทอ เตา ซี พง

* ออ ซี เย็น

* สะ พอ สะ ตอ นอ มอ พอ สะ ตอ

* นอ มอ พอ เค

* มอ ฮัว เตอ เตา

* ตัน จิต ทอ งัน

* ออ พอ ลู ซี

* ลู เกีย ตี

* เกีย ลอ ตี

* อี ซี ลี

* หม่อ ฮอ ผู่ ที สัต ตอ

* สัต พอ สัต พอ

* มอ ลา มอ ลา

* มอ ซี มอ ซี ลี ทอ ยิน

* กี ลู กี ลู กิด มง

* ตู ลู ตู ลู ฟา เซ เย ตี

* หม่อ ฮอ ฮัว เซ เย ตี

* ทอ ลา ทอ ลา

* ตี ลี นี

* สิด ฮู ลา เย

* เจ ลา เจ ลา

* มอ มอ ฮัว มอ ลา หมก ตี ลี

* อี ซี อี ซี

* สิด นอ สิด นอ

* ออ ลา ซัน ฮู ลา เซ ลี

* ฮัว ซอ ฮัว ซัน

* ฮู ลา เซ เย

* ฮู ลู ฮู ลู มอ ลา

* ฮู ลู ฮู ลู ซี ลี

* ซอ ลา ซอ ลา

* สิด ลี สิด ลี

* ซู ลู ซู ลู

* ผู่ ถี่ เย ผู่ ถี่ เย

* ผู่ ถ่อ เย ผู่ ถ่อ เย

* มี ตี ลี เย

* นอ ลา กิน ซี

* ตี ลี สิด นี นอ

* ผ่อ เย มอ นอ

* ซอ ผ่อ ฮอ

* สิด ถ่อ เย

* ซอ ผ่อ ฮอ

* หม่อ ฮอ สิด ถ่อ เย

* ซอ ผ่อ ฮอ

* สิด ทอ ยี อี

* สิด พัน ลา เย

* ซอ ผ่อ ฮอ

* นอ ลา กิน ซี

* ซอ ผ่อ ฮอ

* มอ ลา นอ ลา

* ซอ ผ่อ ฮอ

* สิด ลา เซง ออ หมก เค เย

* ซอ ผ่อ ฮอ

* ซอ ผ่อ หม่อ ฮอ ออ สิด ถ่อ เย

* ซอ ผ่อ ฮอ

* เจ กิด ลา ออ สิด ถ่อ เย

* ซอ ผ่อ ฮอ

* ปอ ทอ มอ กิด สิด ถ่อ เย

* ซอ ผ่อ ฮอ

* นอ ลา กิน ซี

* พัน เค ลา เย

* ซอ ผ่อ ฮอ

* มอ พอ ลี เซง กิด ลา เย

* ซอ ผ่อ ฮอ

* นำ มอ ห่อ ลา ตัน นอ ตอ ลา เย เย

* นำ มอ ออ ลี เย

* ผ่อ ลู กิต ตี

* ชอ พัน ลา เย

* ซอ ผ่อ ฮอ

* งัน สิด ติน ตู

* มัน ตอ ลา

* ปัด ถ่อ เย

* ซอ ผ่อ ฮอ

ผลานิสงส์ของการสวดมหากรุณาธรณีสูตร

๑. มีความสุขความเจริญ

๒. ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ

๓. มีอายุยืนยาว

๔. อุดมด้วยสมบัติพัสถาน

๕. ตัดวิบากกรรมทั้งในอดีตและปัจจุบัน

๖. ปราศจากอุปสรรคนานาประการ

๗. เป็นการเสริมสร้างบารมี

๘. เต็มเปี่ยมไปด้วยคุณธรรม

๙. แคล้วคลาดจากอันตรายต่างๆ

๑๐. เมื่อสิ้นอายุขัย จะได้เข้าเฝ้าองค์สมเด็จ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ณ แดนสุขาวดี

คำขอขมาพระรัตนตรัย

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ ฯ

(ว่า ๓ จบ)

สัพพัง อะปะราธัง ขะมะถะ เม ภันเต

อุกาสะ ทวารัตตะเยนะ กะตัง

สัพพัง อะปะราธัง ขะมะถะ เม ภันเต

อุกาสะ ขะมามิ ภันเต ฯ

(ถ้าหลายคนว่า.... ขะมะตุ โน ภันเต, ฯลฯ,.....

ขะมะตุ โน ภันเต, อุกาสะ ขะมามะ ภันเต ฯ)

หากข้าพระพุทธเจ้า ได้เคยประมาทพลาดพลั้ง ล่วงเกินต่อพระรัตนตรัย อันมีพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ พระปัจเจกพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ พระธรรม และพระอริยสงฆ์ทั้งหลาย ในชาติก่อนก็ดี ชาตินี้ก็ดี ด้วยทางกายหรือวาจาก็ดี และด้วยเจตนาหรือไม่มีเจตนาก็ดี รู้เท่าไม่ถึงการณ์ก็ดี ขอองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทุก ๆ พระองค์ พระปัจเจกพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ พระธรรม พระอริยสงฆ์ทั้งหลาย และผู้มีพระคุณทุกท่าน ได้โปรดอดโทษให้แก่ข้าพระพุทธเจ้า ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ตราบเท่าเข้าสู่พระนิพพานด้วยเทอญ

คำสมาทานพระกรรมฐาน

ของหลวงพ่อพระราชพรหมยาน(หลวงพ่อ ฤาษีลิงดำ)

ศิษย์หลวงพ่อปาน วัดบางนมโค

อ.เสนา จ.พระนครศรีอยุธยา

(นำ) **หันทะ มะยัง พุทธัสสะ ภะคะวะโต ปุพพะภาคะนะมะการัง กะโรมะ เส ฯ**

(รับ) **นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ**

(๓ จบ)

อิมาหัง ภะคะวา อัตตะภาวัง ตุมหากัง ปริจัจชามิ

ข้าแต่สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เจริญ ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ขอมอบกายถวายชีวิต แด่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ขออาราธนาบารมี พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ พระปัจเจกพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ พระธรรม และพระอริยสงฆ์ทั้งหลาย ครูบาอาจารย์ทั้งหลาย สืบ ๆ กันมา มีหลวงพ่อปาน วัดบางนมโค เป็นที่สุด ขอได้โปรดยกจิตของข้าพเจ้า ขึ้นสู่ภาวะพระกรรมฐาน ทั้ง ๔๐ ทัศ พระปีติทั้ง ๕ และวิปัสสนาญาณทั้ง ๘ ขอพระกรรมฐานทั้ง ๔๐ ทัศ พระปีติทั้ง ๕ และวิปัสสนาญาณทั้ง ๘ จงมาบังเกิดปรากฏ ในกายทวาร ในวจีทวาร ในมโนทวาร ของข้าพระพุทธเจ้า ณ กาลบัดเดี๋ยวนี้เถิด

ขอได้โปรดยกจิตของข้าพเจ้า ขึ้นสู่ภาวะแห่งเมฆจิต สามารถกำหนดจิต รู้ภาวการณ์ต่าง ๆ ทั้งเหตุ ผล อดีต อนาคต และปัจจุบัน ได้ทุกขณะจิต ที่ปรารถนาจะรู้ เมื่อรู้แล้ว ขอให้เห็นภาพนั้น ได้ชัดเจนแจ่มใส และพยากรณ์ได้ ตามความเป็นจริงทุกประการ เหตุใดที่จะพึงบังเกิดแก่ข้าพเจ้า ขอให้ข้าพเจ้าได้รู้เหตุนั้น ได้โดยมิต้องกำหนดจิตแม้แต่ประการใด ณ กาลบัดเดี๋ยวนี้เถิด

คำอุทิศส่วนกุศล

อิทัง ปุญญะผะลัง ผลบุญใด ที่ข้าพเจ้าทั้งหลาย ได้บำเพ็ญแล้ว ณ โอกาสนี้ ข้าพเจ้าทั้งหลายขออุทิศส่วนกุศลนี้ ให้แก่เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายที่เคยล่วงเกินมาแล้ว แต่ชาติก่อนก็ดี ชาตินี้ก็ดี ขอเจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายจงโมทนา ส่วนกุศลนี้ ขอจงอโหสิกรรมให้แก่ข้าพเจ้า ตั้งแต่วันนี้ ตราบเท่าเข้าสู่พระนิพพาน

และข้าพเจ้าทั้งหลาย ขออุทิศส่วนกุศลนี้ ให้แก่เทพเจ้าทั้งหลายที่ปกปักรักษาข้าพเจ้า และเทพเจ้าทั้งหลาย ทั่วสากลพิภพ และพระยายมราช ขอเทพเจ้าทั้งหลาย และพยายมราช จงโมทนาส่วนกุศลนี้ ขอจงเป็นสักขีพยานในการบำเพ็ญกุศล ของข้าพเจ้า ในครั้งนี้ด้วยเถิด

และขออุทิศส่วนกุศนี้ ให้แก่ท่านทั้งหลาย ที่ล่วงลับไปแล้ว ที่เสวยความสุขอยู่ก็ดี เสวยความทุกข์อยู่ก็ดี เป็นญาติก็ดี มิใช่ญาติก็ดี ขอท่านทั้งหลาย จงโมทนาส่วนกุศลนี้ พึงได้รับประโยชน์ ความสุข เช่นเดียวกับข้าพเจ้า จะพึงได้รับ ณ กาลบัดเดี๋ยวนี้เถิด

ผลบุญใดที่ข้าพเจ้าทั้งหลาย ได้บำเพ็ญแล้ว ณ โอกาสนี้ ขอผลบุญนี้ จงเป็นปัจจัย ให้ข้าพเจ้าทั้งหลาย ได้เข้าถึงซึ่งพระนิพพาน ในชาติปัจจุบันนี้เถิด

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา
พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ (กราบ)

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม
ธัมมัง นะมัสสามิ (กราบ)

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
สังฆัง นะมามิ (กราบ)

(คัดลอกมาจาก **หนังสือสวดมนต์แปล วัดจันทาราม (วัดท่าซุง) อ.เมือง จ.อุทัยธานี)**

คำถวายสังฆทาน

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

(๓จบ)

ข้าแต่พระสงฆ์ทั้งหลายผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวาย **พระพุทธปฏิมากร ผ้าไตรจีวร พร้อมด้วยของที่เป็นบริวาร** ทั้งหลายเหล่านี้ แด่พระสงฆ์ขอพระสงฆ์ทั้งหลายโปรดรับ พระพุทธปฏิมากร ผ้าไตรจีวร พร้อมด้วยของที่เป็นบริวารทั้งหลายเหล่านี้ของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์ เพื่อความสุขแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายสิ้นกาลนานเทอญ

(สิ่งของที่จะถวายมีสิ่งใดก็ให้กล่าวเฉพาะสิ่งนั้น)

(คัดลอกมาจาก **หนังสือสวดมนต์แปล วัดจันทาราม (วัดท่าซุง) อ.เมือง จ.อุทัยธานี**)

พระโอวาทของท่านอรหันต์จี้กง

อ่านแล้วเก็บรักษา บุญรักษาเนืองนอง
รู้แล้วบอกกันทั่ว บุญกุศลเรืองรอง

๑. ชีวิตย่อมเป็นไปตามวิถีแห่งกรรมที่ลิขิต(ละชั่วทำดี) วอนขออะไร
๒. วันนี้ไม่รู้เหตุการณ์ในวันพรุ่งนี้ กลุ้มเรื่องอะไร
๓. ไม่เคารพพ่อแม่แต่เคารพพระพุทธองค์ เคารพทำไม
๔. พี่น้องคือผู้ที่เกิดตามกันมา ทะเลาะกันทำไม
๕. ลูกหลานทุกคนล้วนมีบุญตามลิขิต ห่วงใยทำไม
๖. ชีวิตย่อมมีโอกาสประสบความสำเร็จได้ ร้อนใจทำไม
๗. ชีวิตใช่จะพบเห็นรอยยิ้มกันได้ง่าย ทุกข์ใจทำไม
๘. ผ้าขาดปะแล้วกันหนาวได้ อวดโก้ทำไม
๙. อาหารผ่านลิ้นแล้วกลายเป็นอะไร อร่อยไปใย
๑๐. ตายแล้วบาทเดียวก็เอาไปไม่ได้ ขี้เหนียวทำไม
๑๑. ที่ดินคือสิ่งที่สืบทอดแก่คนรุ่นหลัง โกงกันทำไม
๑๒. โอกาสจะได้กลายเป็นเสีย โลภมากทำไม
๑๓. สิ่งศักดิ์สิทธิ์อยู่เหนือศรีษะเพียง ๓ ฟุต ข่มเหงกันทำไม
๑๔. ลาภยศเหมือนดอกไม้ที่บานอยู่ไม่นาน หยิ่งผยองทำไม

๑๕. ทุกคนย่อมมีลาภยศตามวาสนาที่ลิขิต อิจฉากันทำไม

๑๖. ชีวิตลำเค็ญเพราะชาติก่อนไม่บำเพ็ญ แค้นใจทำไม (บำเพ็ญไวไว)

๑๗. นักเล่นการพนันล้วนตกต่ำ เล่นการพนันทำไม

๑๘. ครองเรือนด้วยความขยันประหยัดดีกว่าไปขอพึ่งผู้อื่น สุรุ่ยสุร่ายทำไม

๑๙. จองเวรจองกรรมเมื่อไรจะจบสิ้น อาฆาตทำไม

๒๐. ชีวิตเหมือนเกมหมากรุก คิดลึกทำไม

๒๑. ฉลาดมากเกินจึงเสียรู้ รู้มากทำไม

๒๒. พูดเท็จทอนบุญจนบุญหมด โกหกทำไม

๒๓. ดีชั่วย่อมรู้กันทั่วในที่สุด โต้เถียงกันทำไม

๒๔. ใครจะป้องกันมิให้มีเรื่องเกิดขึ้นได้ตลอด หัวเราะเยาะกันทำไม

๒๕. ฮวงซุ้ยที่ดีอยู่ในจิตไม่ใช่อยู่ที่ภูเขา แสวงหาทำไม

๒๖. ข่มเหงผู้อื่นคือทุกข์ รู้ให้อภัยคือบุญ ถามโหรเรื่องอะไร

๒๗. ทุกสิ่งจบลงด้วยความตาย วุ่นวายทำไม

พระอรหันต์ จี้กง

หยุดกิเลส หยุดใจ หยุดความคิด
ที่มันผิด มันหลง มันหรรษา
หมั่นทำดี ละความชั่ว ตามที่มา
แล้วเร่งเสริม บารมี สูงค่าเอย

คำสอนของท่านอรหันต์จี้กง

觀音大士示賜

กวนอิม
ไต้ซือ
ซี่สื่อ

二五〇五年八月廿五日賜福

福祿義天賜

ฮก

ลก

หงี

เทียน

สื่อ

คำอำนวยพรจากสวรรค์

คำอำนวยพรจากสวรรค์

เจ้าแม่กวนอิม ประทานให้เพื่อใส่กรอบบูชาภาวนา

กวนอิม ไต้ซือ ซี่สื่อ

ฮก ลก หงี เทียน สื่อ

คำอำนวยพรนี้เป็นประกาศิตของฟ้าดิน ซึ่งจารึกไว้บนสวรรค์ เป็นคำอำนวยพรที่ศักดิ์สิทธิ์มีอิทธิฤทธิ์มาก ให้เขียนใส่กระดาษสีแดงด้วยตัวอักษรสีทองให้สวยงาม แล้วใส่กรอบบูชาภาวนา ให้หมั่นระลึกถึงเจ้าแม่กวนอิม เมื่อถึงคราวที่ คับจันอับจนเจ้าแม่กวนอิมจะมาช่วยเหลือ

และเพื่อเป็นมหากุศลยิ่งขึ้น ขอให้ช่วยกันเผยแพร่ เพื่อว่าผู้คนทั้งหลายจะได้มีโอกาส บูชาภาวนาคำอำนวยพรที่ ศักดิ์สิทธิ์นี้พร้อมทั้งระลึกถึงเจ้าแม่กวนอิม หากใครได้รับทุกข์ ลำบากประการใด เจ้าแม่กวนอิมจะให้ความช่วยเหลือตามฐานะ

และเพื่อเป็นเครื่องเตือนสติ ให้มนุษย์กระทำความดี เมื่อได้พบเห็น คำอำนวยพรอันศักดิ์สิทธิ์ จะได้ไม่คิดทำชั่ว เพราะกลัวฟ้าดินจะลงโทษ

ใครนับถือศรัทธาเจ้าแม่กวนอิมหมั่นบูชาและประพฤติปฏิบัติตนให้ดีแล้ว จะมีความสมบูรณ์มั่งคั่งไปด้วยทรัพย์สิน เงินทอง ชื่อเสียงเกียรติยศ สมดังคำอำนวยพร ซึ่งฟ้าดินจะบันดาลให้

พระแม่กวนอิมมหาโพธิสัตว์

ลูกเอ๋ย ธรรมะคือที่พึ่งจิตใจ

เกิดมาแล้วต้องหมั่นละกิเลสให้ได้มาก เท่าที่จะทำได้

แล้วกลับสู่หนทางที่ควรเดิน

คำสอนพระแม่กวนอิมมหาโพธิสัตว์

บันทึก

บันทึก

บันทึก

พิมพ์ครั้งที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๓๗ จำนวน ๓,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๓๗ จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ ๓ มกราคม ๒๕๓๘ จำนวน ๘,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ ๔ เมษายน ๒๕๓๘ จำนวน ๑๔,๐๐๐ เล่ม

สวัสดีการพิมพ์ ๕/๒ สุขุมวิท ๕๔ พระโขนง กทม.๑๐๒๕๐

โทร.๓๑๑-๐๘๔๘, ๙๑๗-๐๙๖๗

การจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้จัดพิมพ์เพื่อเป็นธรรมทาน และ ไม่ได้มีการจำหน่ายตามท้องตลาด ถ้าผู้ใดมีความต้องการหนังสือเล่มนี้ ให้แจ้งความจำนงค์ไปที่

คุณ พัชรบูลย์ สุตันติวรคุณ (ประธานกลุ่มเกศแก้ว)
๑๔๖๘ ถ.กรุงเกษม เชิงสะพานนพวงศ์
ป้อมปราบฯ กรุงเทพฯ ๑๐๑๐๐
โทรศัพท์ ๒๒๓-๔๕๖๕ - ๖ หรือ
โทรศัพท์หมายเลข ๒๘๖-๕๖๒๒-๓
(เวลา ๑๐.๐๐ น. ถึง ๑๗.๓๐ น.)

"สัพพะ ทานัง ธัมมะ ทานัง ชินาติ"
"การให้ธรรมเป็นทาน ชนะการให้ทั้งปวง"

พระวิสุทธิเทพ วัดท่าซุง จ.อุทัยธานี

รวมคำสอนพระสุปฏิปันโน